Mântuitorul Iisus Hristos bătând la uşa sufletelor noastre. Ne cere permisiunea şi doreşte să intre înăuntrul inimii noastre, în fiecare clipă. rămâne doar ca noi să-I deschidem şi să-L poftim pentru a intra. Bunul Dumnezeu ne face zilnic această ofertă.

„Iată, stau la uşă şi bat.
De va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine”.

(Apoc. 3, 20)

protos. IOACHIM PÂRVULESCU
Stareț al Sfintei Mănăstiri
Lainici – Gorj

SFÂNTA TAINA A SPOVEDANIEI

PE ÎNȚELESUL TUTUROR

Mănăstirea
Lainici – Gorj
2000

Tipărită cu binecuvântarea

Înalt Prea Sfințitului
† Acad. Dr. NESTOR VORNICESCU
Mitropolitul Olteniei

PREFAȚĂ

Pocăința este Taina renaşterii duhovniceşti, a reînvierii, este al doilea Botez prin care se reface comuniunea cu Dumnezeu întreruptă prin încălcarea voii lui Dumnezeu cuprinsă în Legea morală. Revelația dumnezeiască, precum şi conştiința morală ne spun că în multe chipuri greşim toți (Iacov 3, 2), că **„nu este om drept pe pământ care să facă binele şi să nu păcătuiască” (Ecclesiast 7, 20) şi că „dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înşine şi adevărul nu este întru noi”** (I Ioan 1, 8).

Perseverând pe această cale a trăirii vieții prin ignorarea Legii morale, a oricărui principiu sau normă morală, urmarea este căderea în patimă, în robia simțurilor pervertite, a senzualității şi a instinctelor minore. Viața celui care a pierdut orice frână morală este dominată de concepția unui materialism grosier, iar urmarea este pierderea sensibilității duhovniceşti şi atrofierea simțului moral, duhovnicesc. Această stare nenaturală, nefirească este exprimată de Dumnezeu în cuvintele spuse înaintea începerii Potopului, când omenirea se înrăise atât de mult încât pedepsirea ei era inevitabilă: ***„Sosit-a înaintea feței Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ”*** (Facere 6, 13).

Închiderea orizontului vieții la limitele acestui veac, orientarea ei numai spre câştigarea bunurilor materiale, socotind câştigarea acestora scopul ultim al vieții, înseamnă îndepărtarea oricăror preocupări superioare, morale, duhovniceşti etc., aşa încât omul cugetă numai la cele ale trupului după cuvântul Sf. Pavel care spune: **„căci cei ce sunt după trup cugetă cele ale trupului, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului”** (Rom. 8, 5);

Dar cugetarea celor trupeşti aduce cu sine şi fapte corespunzătoare acestor cugete, căci între viața sufletească şi

cea trupească există o legătură organică: laboratorul faptelor noastre este în cugetul nostru şi ceea ce gândim, simțim, voim etc., le manifestăm în fapte corespunzătoare. Aşadar, faptele trupului sunt oglinda vieții noastre interioare, a cugetelor noastre, iar urmarea este moartea sufletească, după cuvântul Sf. Pavel: **„căci dorința cărnii este moarte, dar dorința Duhului este viață şi pace"** (Rom. 8, 6). De aceea, spune acelaşi sfânt apostol: **„nu suntem datori trupului, ca să viețuim după trup. Căci dacă viețuiți după trup, veți muri, iar dacă ucideți cu Duhul faptele trupului, veți fi vii”** (Rom. *8,* 12-13).

„A viețui după trup” înseamnă că preocupările care domină în viața noastră sunt cele legate de viața fiziologică, instinctivă; mai mult, orientarea în exclusivitate spre cele trupeşti duce la degradarea ființei umane, la pervertirea sufletului şi la închiderea sufletească față de realitățile spirituale. Iar **„faptele trupului sunt cunoscute şi ele sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, închinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mânii, gâlcevi, dezbinări, eresuri, pizmuiri, ucideri, beții, chefuri şi alte asemenea lor”** (Gal. 5,19-21).

Toate acestea au ca urmare întunecarea minții şi închid pe om în carapacea egoismului, puterile morale sufleteşti degenerează aşa încât mintea pervertită nu mai poate face distincția dintre bine şi rău, ci dimpotrivă răstoarnă ordinea normală, morală a lucrurilor şi omul ajunge să spună binelui rău şi răului bine (Isaia 5, 20).

Trăind viața orientată exclusiv terestru, viețuind în pasiuni violente, degradante, în satisfacții pătimaşe care închid orizontul vieții şi înăbuşă viața spirituală, urmarea este pierderea harului divin, potrivit cuvântului Sfintei Scripturi care spune: ***„Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia pentru că sunt numai trup"*** (Facere 6, 3). Acelaşi gând îl exprimă Sf. Apostol Pavel, când spune celor care credeau că se vor mântui prin Legea veghe: **„V-ați îndepărtat de Hristos şi ați căzut din har” (Gal. 5, 4).**

Prin harul divin i se deschide credinciosului un nou orizont, el are o altă viziune a vieții, viața lui are un alt destin şi altă vocație. Pierderea harului divin are ca urmare moartea spirituală despre care vorbeşte Sf. Scriptură. Aşa, de pildă, Sf. Pavel scrie creştinilor din Efes: **„iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greşelile şi păcatele voastre”** (2, 1), iar Mântuitorul Hristos îi spune preotului din Sardes prin glasul Sf. Ioan: ***„Ştiu faptele tale, că ai nume, că trăieşti dar eşti mort”*** (Apoc. 3, 1).

Pierderea harului înseamnă căderea din sfera sacrului, a sfințeniei, pierderea identității, prăbuşirea într-un vid spiritual, în golul sau vidul de sens al existenței care este marea dramă a omului înstrăinat de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu care voieşte ca toți oamenii să se mântuiască şi la cunoştința adevărului să vină (I Tim. 2, 4), îi cheamă pe aceştia la redresarea vieții morale, adică la convertire, prin părăsirea căilor întunericului şi prin pocăință, la asanarea vieții lor morale, sufleteşti, căci Dumnezeu nu voieşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu.

Văzând starea de decădere religios-morală şi conştienți de răspunderea pe care o aveau în fața lui Dumnezeu, profeții şi alți drepți ai Vechiului Testament au chemat la pocăință pe contemporanii lor, prin scris şi prin viu grai, chemări care au rămas valabile până la sfârşitul veacurilor.

„Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, şi Eu voi vindeca neascultarea voastră” spune Dumnezeu prin glasul proorocului Ieremia (3, 22), iar prin proorocul Iezechiil, Dumnezeu spune: ***„Pocăiți-vă şi vă întoarceți de la toate nelegiuirile voastre, ca necredința voastră să nu vă fie piedică. Lepădați de la voi toate păcatele voastre cu care ați greşit şi vă faceți o inimă nouă şi un duh nou. De ce să muriți voi, casa lui Israil*** (18, 30-32), ***că Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea lui şi să fie viu”*** **(33, 11).**

Întreaga lucrare de convertire a profeților Vechiului Testament este străbătută de chemarea la îndreptarea vieții potrivit voinței divine.

Cu toate acestea, omenirea fiind lipsită de harul dumnezeiesc, oamenii nu puteau depăşi limitele vieţii trăită fără perspective spirituale şi de aceea se simţea lipsa unui ajutor supranatural care a venit odată cu întruparea Mântuitorului Hristos. El ne-a adus harul divin (Ioan 1, 17) prin care omul a reluat comuniunea cu Dumnezeu, dar a şi chemat pe oameni la pocăinţă, la redresarea vieţii morale, sufleteşti.

Mântuitorul Hristos a început lucrarea Sa în lume rostind cuvintele: ***„Pocăiţi-vă căci s-a apropiat împărăţia cerurilor”*** (Matei 4, 17). Dacă Mântuitorul Hristos nu ar mai fi rostit nici un alt cuvânt, acesta ar fi fost de ajuns pentru ca omenirea să ia cunoştinţă de învăţătura Sa, deoarece cuvântul pocăinţă cuprinde în sine o descoperire nouă la lumina căreia omenirea putea să-şi găsească drumul izbăvirii, al ridicării, al renaşterii spirituale. De asemenea, miezul propovăduiţii Sf. Ioan Botezătorul are în vedere întoarcerea tuturor spre o viaţă curată, prin rostirea cuvintelor: **„Faceţi roade vrednice de pocăinţă”** (Matei 3, 8); **„Pocăiţi-vă că s-a apropiat împărăţia cerurilor”** (Matei 3, 2).

Pentru a înţelege ce este în sine pocăinţa e necesar să amintim că acest cuvânt este traducerea din limba greacă a cuvântului *metanoia* care înseamnă „schimbarea minţii”. Aceasta se referă la transformarea interioară, moral-religioasă a credinciosului, înnoirea sa spirituală, angajarea sufletului omenesc în profunzimile sale de taină aşa încât el revine la starea omului cel nou, pe care a dobândit-o prin Botez, este învierea cu Hristos (II Corinteni 5, 17).

Pentru a se ridica pe această treaptă a vieţuirii curate, a revenirii la starea harică din care credinciosul e căzut, Mântuitorul Hristos a instituit Taina Spovedaniei sau a Mărturisirii. Acest fapt a avut loc în ziua învierii Sale din morţi când El a dat Sfinţilor Apostoli puterea iertării păcatelor prin rostirea cuvintelor: «***„Pace vouă; precum M-a trimis pe Mine Tatăl şi Eu vă trimit pe voi”.*** Şi zicând aceasta a suflat asupra lor şi a zis: ***„Luaţi Duh Sfânt; cărora le veţi ierta păcatele le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute”»*** (Ioan 20, 21-25).

Cutremurat de înfricoşătoarea Taină a Spovedaniei Sf. Ioan Gură de Aur spune în cartea „Despre Preoție”: **„Oameni, care trăiesc pe pământ şi locuiesc pe el, au primit îngăduința să administreze cele cereşti şi au o putere pe care Dumnezeu n-a dat-o nici îngerilor şi nici arhanghelilor. Nu s-a spus îngerilor, ci oamenilor: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate şi în cer şi oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în cer”**. Au şi stăpânitorii pământului puterea de a lega; dar leagă numai trupurile. Puterea de a lega a preoților, însă, leagă sufletele şi străbate cerurile; Dumnezeu întăreşte sus în ceruri cele făcute de preoți pe pământ; Stăpânul întăreşte hotărârea dată de robi. Ce oare altceva a dat Dumnezeu preoților decât toată puterea cerească?... Domnul a spus iarăşi: ***„Tatăl a dat toată puterea Fiului (Ioan* 5, *20). Văd însă că toată această putere a fost încredințată de Fiul preoților”*** (Cartea a treia, 5).

Vedem, aşadar, puterea mare pe care Dumnezeu a dat-o preoților. Căci prin ei Mântuitorul Hristos îşi continuă peste veacuri lucrarea Sa de mântuire a lumii (Matei 28,20).

Pentru ca preotul să poată împărtăşi harul iertării păcatelor, pentru a-şi pune în lucrare puterea de a lega păcatele este necesar ca credinciosul convins de păcătoşenia sa să îngenuncheze în fața duhovnicului şi să-şi mărturisească fără nici o reținere păcatele. **„Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească pe noi de toată nedreptatea”** (I Ioan 1, 9).

Despre această mărturisire a vorbit proorocul David când, convins de păcătoşenia sa a spus: **„Păcatul meu l-am cunoscut şi fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea.”** Cuvintele „împotriva mea” înseamnă că păcatul nemărturisit este o boală care macină sănătatea sufletească, dar şi trupească. De aceea psalmistul David simțind povara păcatului a făcut pasul hotărâtor al mărturisirii: **„Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului; şi Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu”** (Psalmul 31, 6).

Momentul dezlegării păcatelor are loc la sfârşitul Spovedaniei când preotul duhovnic împărtăşeşte harul iertării prin punerea mâinilor pe capul credinciosului şi prin rostirea cuvintelor: **„Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul şi cu îndurările iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine fiule (N) şi să-ți lase ție toate păcatele tale. Şi eu, nevrednicul preot şi duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert şi te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin".**

Pentru a-şi atinge scopul ei duhovnicesc, Spovedania trebuie să fie expresia durerii sufleteşti, a regretului pentru tot trecutul nostru întunecos. Nu este de ajuns simpla înşirare a câtorva fapte, căci aceasta nu este pocăința inimii, ci a gurii, este o pocăință falsă, exterioară, formală şi nu exprimă convingerea că dorim să ne eliberăm de păcate, ci este împlinirea unei simple forme care nu are nici o valoare în lucrarea mântuirii.

Pentru pocăință avem la îndemână mijloacele duhovniceşti ca: postul, rugăciunea, privegherea etc., dar şi timpul care pe cât este de valoros, pe atât îl neglijăm. Despre timpul necesar pentru mântuire ne vorbesc Sfinții Părinți. Aşa, de pildă, un frate 1-a întrebat pe ava Pimen zicând: Am făcut un păcat mare şi voiesc să mă pocăiesc trei ani. I-a zis lui bătrânul: este mult. Şi a zis fratele: dar până la un an? Şi a zis iarăşi bătrânul: mult este. Iar cei ce erau de față au zis: dar până la 40 de zile? Şi iarăşi a zis: mult este. Şi a adăugat: eu zic că dacă din toată inima se va pocăi omul şi nu mai adaugă să facă păcatul, în trei zile îl primeşte pe el Domnul (Pateric).

Aşadar, Dumnezeu primeşte pe toți cei ce se pocăiesc şi aceasta se poate face într-un timp scurt. Este un har, o binecuvântare de la Dumnezeu pe care neglijând-o ne pierdem mântuirea sufletească pentru care s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Căci fără pocăință săvârşim un păcat de moarte, după cum spune Sf. Marcul Ascetul: **„Păcat spre moarte este tot păcatul nepocăit. Chiar de s-ar ruga un Sfânt pentru un asemenea păcat al altuia, nu este auzit"** (Filocalia I p. 255).

Cunoscând acestea, ştiind că Dumnezeu a dăruit duhovnicului harul iertării păcatelor, ştiind apoi că Dumnezeu ne-a făgăduit iertarea, dar nu şi ziua de mâine, să ne convingem că astăzi este ziua pocăinței, după cuvântul Sf. Scripturi care spune: **„Nu întârzia a te întoarce la Domnul şi nu amâna din zi în zi. Că fără de veste va izbucni mânia Domnului şi în vremea răzbunării vei fi dat pieirii"** (Înțel. lui Isus Sirah 5, 8-9). Deci, **„ia aminte de unde ai căzut şi te pocăieşte”** (Apoc. 2, 5).

Omul care are sufletul încărcat de păcate este chinuit, mustrat de conştiință, neliniştit. El este într-o veşnică căutare a ceva care să-l liniştească şi necăutându-L şi negăsindu-L pe Dumnezeu îşi caută în plăcerile patimilor alinarea zbuciumului său sufletesc. Dar patimile nu-i oferă liniştea pe care o caută, ci dimpotrivă îi provoacă alte dureri de care fugind caută iar refugiu în plăcerile patimei şi aşa se zbuciumă în cercul vicios plăcere-durere.

Dar nu numai atât, căci fărădelegile oamenilor îl chinuiesc pe însuşi Dumnezeu care spune poporului Iudeu prin glasul profetului Isaia: ***„M-ai copleşit cu păcatele tale şi cu fărădelegile tale, tu m-ai chinuit”*** (43, 24).

Pentru a ieşi din cercul vicios plăcere-durere este necesar să ne împăcăm cu Dumnezeu, cu noi înşine şi cu aproapele.

Împăcarea cu Dumnezeu printr-o viață virtuoasă, sfântă, bine plăcută Lui, prin pocăință, aduce nu numai liniştea şi pacea în sufletele noastre, dar îi odihnim şi pe semenii noştri, după cuvântul Sf. Pavel către ucenicul său Filimon: **„Căci am avut multă bucurie şi mângâiere din dragostea ta, întrucât inimile sfinților s-au odihnit prin tine, frate”** (I, 7).

Dar sufletul împăcat odihneşte nu numai pe oameni, ci şi pe însuşi Dumnezeu după expresia liturgică pe care o auzim la slujba Utreniei: **„Că Sfânt eşti Dumnezeul nostru şi întru Sfinți Te odihneşti”.**

Curățiți prin pocăință și știind că nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare (Evrei 13, 14), să năzuim a proiecta viața actuală pe ecranul veşniciei, adică să apreciem viața, faptele, gândurile noastre în perspectiva vieții veşnice, adică acolo unde se află Iisus şezând de-a dreapta lui Dumnezeu (Col. 3, 1) şi care ne va da cununa cea nestricăcioasă.

Să nădăjduim aceasta căci PRIN POCĂINȚĂ ŞI PRIN SPOVEDANIE SINCERĂ DOBÂNDIM HARUL IERTĂRII PRIN PREOTUL DUHOVNIC, care poate este un smerit şi nebăgat în seamă slujitor al lui Dumnezeu, dar care prin HARUL DIVIN leagă Cerul şi pământul şi poate să ne dea „o inimă nouă şi un duh nou” (Iez. 36, 26), o trăire cu anticipație a celor viitoare şi veşnice, o arvună a acestora spre dobândirea cărora datori suntem să năzuim neîncetat.

Cele spuse până aici îşi găsesc aplicarea în Scaunul Spovedaniei cu ajutorul cărților asemenea celei alcătuită de P.C. **Protos. Ioachim Pârvulescu.** Prin felul în care sunt înfățişate unele aspecte din delicata şi plina de răspundere lucrare a duhovnicului, cartea este un ajutor prețios credincioşilor dornici de viață duhovnicească deosebită, viață pe care o vor putea înfăptui spovedindu-se cu frică şi cu cutremur sufletesc (Filip. 2, 12), dar şi cu credința că de această Spovedanie depinde mântuirea lor sufletească.

De aceea, o recomandăm cu nădejdea că sporul şi mângâierea duhovnicească vor însoți strădaniile celor care îşi vor pleca genunchii în fața duhovnicului, la Spovedanie, folosindu-se şi de această călăuză spirituală.

Arhim. Vasile Prescure

CUVÂNT ÎNAINTE

Încă din secolul V un mare Părinte al Bisericii Ortodoxe spunea: **„Dați-mi duhovnici buni şi voi schimba fața omenirii”.** Într-adevăr, omenirea se poate schimba în bine numai dacă va fi credință puternică şi dacă vor exista preoți duhovnici foarte buni. Aceste realități le putem observa în unele parohii (într-adevăr rare) sau în unele mănăstiri unde sunt duhovnici buni şi devotați care leagă rănile oamenilor din toată inima, unde sunt preoți cu vocație ce nu stau indiferenți la necazurile şi greşelile oamenilor, ci îi ajută cu toate puterile lor.

Păcate au existat de când este omul pe pământ, însă puterea de iertare a venit numai acum aproape 2000 de ani, prin Mântuitorul Iisus Hristos şi numai prin Biserica Sa, prin preoții Săi şi prin Tainele instituite de El.

Deci, Biserica Ortodoxă deține comori harice, duhovniceşti inimaginabile. Deține Sfintele Taine. Deține Taina Sfintei Spovedanii. Taina Sfintei Spovedanii aduce, de la cel mai mic copil până la cel mai în vârstnic om, numai efecte binefăcătoare: aduce luminare de minte şi cumințenie; aduce înțelepciune şi putere; aduce sănătate trupească şi sufletească; aduce înțelegere şi dragoste în familii, între părinți şi copii; aduce iubire între soți; întăreşte căminele tinerilor căsătoriți; aduce o adevărată fidelitate conjugală. Cu alte cuvinte poate aduce tot binele în viața unui om. Ori, aici se poate observa de ce mare bine se lipseşte cel care nu se spovedeşte!

Toate răutățile şi păcatele ce se întâmplă în lume, care produc mari pagube omenirii, sunt datorate lipsei de Spovedanie.

Numai în scaunul Spovedaniei omul poate fi îmblânzit cel mai bine, poate fi mângâiat cel mai mult, poate să simtă cele mai mari bucurii posibile simțirii umane, poate să simtă cu adevărat pe Dumnezeu.

Fiecare om trebuie să fie conştient de aceasta mare putere a Tainei Spovedaniei Sfinte. Pentru a o înțelege mai bine trebuie, în primul rând, să o experimentăm şi în al doilea rând să cercetăm diferite cărți ce ne povățuiesc aşa încât să pricepem sensul adevărat al Spovedaniei.

Se înțelege că, neavând o carte care să explice cât mai amănunțit şi pe înțelesul tuturor Taina Sfintei Spovedanii, precum şi un îndrumător cât mai actual pentru Spovedanie, întocmirea şi tipărirea unei astfel de călăuze este binevenită. Pentru aceasta am purces, cu ajutorul lui Dumnezeu, la întocmirea acestei cărți.

În lucrarea de duhovnic se pot întâlnit fel şi fel de cazuri ce trebuie tratate în diferite moduri, ținând seama de specificul fiecărui credincios în parte. Acest fapt mi-a stârnit un interes deosebit ce a sporit mereu şi mi-a îndreptat paşii către marii duhovnici din țara noastră, ce mai sunt încă în viață. De la fiecare dintre ei am cules ce mi-a dat Dumnezeu a pricepe. Rodul acestor cercetări şi al modestei mele experiențe de duhovnic au contribuit la scrierea acestei cărți.

Cartea nu se vrea a fi un tratat de dogmatică sau o lucrare ştiințifică referitoare la Taina Sfintei Spovedanii, deoarece lucrări de acest fel sunt multe. Ea încearcă să fie o călăuză concretă în viața cotidiană a fiecărui creştin, încearcă să lămurească imensa valoare ce o deține Taina Spovedaniei, atât în cer, cât şi pe pământ, încearcă să aducă puțină ***lumină*** în casele şi în sufletele creştinilor drept credincioşi care se străduiesc sincer spre mântuirea lor sufletească.

De asemenea rog pe cei ce observă vreo greşeală sau stângăcie în cuprinsul acestei cărți să mă ierte. Iar pe cei care se vor folosi de neputincioasele mele cuvinte îi rog să mă pomenească şi pe mine, păcătosul, în rugăciunile lor.

Cu acest prilej, aduc mulțumiri Înalt prea Sfințitului Mitropolit al Olteniei, Acad. Dr. Nestor Vornicescu, pentru înalta binecuvântare ce mi-a dat-o pentru tipărirea acestei cărți. Mulțumesc P.C. Exarh Arhim. Prof. Vasile Prescure pentru prefațarea acestei modeste lucrări şi pentru corecturile de rigoare.

Protos. Ioachim Pârvulescu
Stareț al Sfintei Mănăstiri LAINICI
8 noiembrie 1997

Imaginea aceasta ne arată cum Îngerul omului de la botez îl îndeamnă să meargă la Sfânta Biserică, pentru a-şi mărturisi păcatele sale părintelui-duhovnic. Şerpii ce se văd în calea omului închipuiesc păcatele sale cele grele.

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL I

ÎNCERCĂRI DE A FACE ÎNȚELEASĂ TAINA SFINTEI SPOVEDANII

PUTEREA CELOR ŞAPTE SFINTE TAINE

Biserica noastră Ortodoxă deține comoara celor şapte Sfinte Taine, a celor şapte Sfinte mistere. Aceste Taine sau mistere sunt fundamentale şi de neapărată trebuință, am putea spune chiar indispensabile pentru mântuire. Din nefericire, există chiar şi clerici săvârşitori ai acestor Sfinte Taine, care nu înțeleg sensul lor profund, duhovnicesc, lucru foarte grav, ce pricinuieşte neajunsuri Bisericii, credincioşilor, precum şi săvârşitorilor (clericilor).

Însăşi denumirea de „Taină” care are la origine cuvântul „mister” (în greceşte *„mistirion”)* trebuie să ne pună puțin pe gânduri.

Botezul Domnului Iisus Hristos în apa Iordanului.

De ce i se zice „Botezului”, de pildă, Sfântă Taină? Deoarece aici se produce într-adevăr un lucru tainic, o minune: Dumnezeu, prin harul său, şterge păcatul strămoşesc; pe cel botezat în numele Sfintei Treimi, îl naşte de sus, din apă şi din Duh (loan 3, 5) dându-i puteri noi şi îl face părtaş la viața divină. Ajuns la maturitate duhovnicească, cu aceste puteri poate să depăşească condiția vieții obişnuite, poate să ajungă la stadiul vieții îngereşti, să devină sfânt, casnic al lui Dumnezeu şi asemenea cu El (Efes. 2, 19-20).

De ce spunem Sfânta Taină a Mirungerii? Deoarece aici preotul pecetluieşte copilul cu Sfântul şi Marele Mir; Duhul Sfânt, prin harul său, se sălăşluieşte în copil şi această sălăşluire dăinuieşte în veşnicie.

Energia sau harul Duhului Sfânt, acumulată prin această pecetluire, îl poate ridica pe credincios pe cele mai înalte trepte ale vieții duhovniceşti, chiar până la îndumnezeirea prin har, dar numai dacă acesta colaborează cu el.

De ce i se zice Sfânta Taină a Cununiei? Deoarece şi aici Dumnezeu face o minune tainică, produce o legătură tainică pe vecie. Din păcate şi de data aceasta foarte puțini creştini îşi dau seama de unirea lor prin harul ce îi face să devină un singur trup (Efes. 5, 31), de unde şi roadele negative şi fel de fel de eşecuri în căsnicie.

De ce i se spune Sfânta Taină a Hirotoniei? La această Sfântă Taină ar trebui să fie o seriozitate maximă, deoarece harul (energia) Duhului Sfânt, împărtăşit prin mâinile arhiereului, se transmite candidatului la preoție, dându-i puterile supranaturale de a sfinți la rându-i şi de a binecuvânta, de a învăța şi de a conduce pe credincioşi pe căile mântuirii.

Această putere pe care o primeşte preotul, nici îngerii nu o au.

De ce i se zice Taina Sfântului Maslu? Pentru că prin puterea sfințitoare pe care o are preotul, la rândul său sfințeşte untdelemnul şi prin acest untdelemn sfințit, administrat după rânduiala Bisericii, se primesc diferite binecuvântări, sfințiri a căror urmare este însănătoşirea trupească şi sufletească.

De ce-i zice Taina Sfintei Împărtăşanii? Deoarece aici se produce o mare minune, un mare lucru tainic. Duhul Sfânt, prin invocarea (chemarea) săvârşită de preot, transformă pâinea şi vinul în însuşi Trupul şi Sângele Mântuitorului Hristos. Prin această Sfântă Taină credinciosul

se împărtăşeşte direct cu Hristos, cu Trupul şi Sângele Lui.

Cu alte cuvinte, toate aceste Sfinte Taine se numesc aşa deoarece la fiecare în parte, harul (energia) Duhului Sfânt, prin chemarea preotului sau arhiereului, vine şi sfinţeşte pe oameni. Se produce de fiecare dată o Taină, un mister, o minune.

Fiecare dintre noi creştinii, clerici sau mireni, trebuie să conştientizăm acest mare fapt, această mare comoară, bogăţie şi putere pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Dacă ne vom strădui să înţelegem aceste taine şi mai ales dacă vom trăi în viaţa noastră aceste realităţi, vom căpăta înţelepciune divină care ne va salva de la căderi, de la ispite care sunt mai presus de puterile noastre, de la orice răutate satanică, din viaţa noastră.

SFÂNTA TAINĂ A SPOVEDANIEI

I se spune Sfânta Taină a Spovedaniei, deoarece şi de data aceasta între preot, penitent şi Dumnezeu se produce o minune, o mare lucrare tainică. Penitentul sau credinciosul se descarcă de păcate cu toată căinţa în faţa preotului şi Dumnezeu, fiind prezent în chip nevăzut, îl iartă şi îl dezleagă prin mâinile preotului.

După ce penitentul şi-a spus tot ce avea pe suflet, preotul îi pune mâinile pe cap zicându-i formula:

„Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul şi cu îndurările iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule (N), şi să-ţi lase ţie toate păcatele. Iar eu, nevrednicul preot şi duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert, şi te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin”. (Vezi Molifelnic).

În timpul rostirii acestei formule preotul, având mâinile pe capul penitentului, produce împărtăşirea harului divin, un transfer de energie a Duhului Sfânt. După învăţătura Bisericii Ortodoxe adevăratul săvârşitor al

Tainelor este Mântuitorul Iisus Hristos, iar preotul este iconomul Tainelor Sfinte (I, Cor. 4,1). În cazul Spovedaniei, cel ce primeşte mărturisirea este Mântuitorul Iisus, iar preotul este doar un martor. După cum citim în Rânduielile Sfintei Mărturisiri: **„Iată, fiule, Hristos stă nevăzut, primind mărturisirea ta cea cu umilinţă... Şi eu sunt numai un martor, ca să mărturisesc înaintea Lui toate câte îmi vei spune mie".**

Domnul Iisus Hristos primeşte spovedania Mariei Magdalena şi-i iartă păcatele

Preotul, în virtutea harului duhovniciei, împărtă-şeşte harul iertării păcatelor prin dezlegarea ce o face penitentului.

Aşadar, Mântuitorul Iisus Hristos, fiind de faţă la Taina Sfintei Spovedanii, datorită sincerităţii, căinţei şi zdrobirii de inimă pentru tot răul ce 1-a făcut, prin mâinile preotului slujitor, îl iartă pe cel ce stă în genunchi cu căinţă.

Deci, cu alte cuvinte, la Taina Sfintei Spovedanii se produc următoarele: penitentul se descarcă de tot răul acumulat în timp, cu toată căinţa; preotul îl iartă şi îl dezleagă prin punerea mâinilor, iar harul (energia) Duhului Sfânt, în acel timp vine şi se revarsă peste acel credincios. De aceea se şi simte totdeauna o mare uşurare şi mângâiere după Spovedanie.

DE CE TREBUIE SĂ NE SPOVEDIM?

Omul este prin fire o fiinţă sociabilă, deci nu poate trăi singur. Tot aşa de adevărat este faptul că omul neputând trăi singur, nu poate să stea fără să comunice cu cineva şi, mai ales, să se deschidă

sufletește aproapelui său, să-i spună păsurile sale. Parcă simți o ușurare și-o descărcare când găsești pe cineva de încredere și i te destăinuiești. Durerile și rănile mele sufletești i le spun lui, el le primește și mă compătimește. În acel moment, datorită compătimirii și iubirii persoanei căreia m-am destăinuit, simt o mare liniște și bucurie, simt că cineva mă mai iubește, că nu am fost părăsit definitiv; simt o revigorare sufletească.

Este mare lucru ca în viața noastră, să ajungem **„să ne bucurăm cu cei ce se bucură și să ne întristăm cu cei ce se întristează”** (Romani 12, 15). Atunci când vedem pe cineva că suferă, să intrăm în dialog cu el, să-1 întărim prin vorbe bune, să-i luăm, cu alte cuvinte, din durerea lui, și să ne-o însușim noi.

Comunicarea, dialogul sunt absolut necesare. Dar mai mult decât acestea este mărturisirea în fața duhovnicului. Te destăinui în fața prietenului, îi spui tot ce ai pe suflet, îl doare și pe el, dacă ține la tine; îți dă, eventual, un sfat sau, mai mult, se roagă pentru tine. Insă, un prieten, oricât de apropiat ar fi, altceva nu are ce să-ți mai ofere, nu are cu ce să te mai ajute. Până aici merge afectivitatea umană.

Dar Dumnezeu, prin mila Sa față de oameni, ne-a dăruit un mare ajutor: Sfintele Taine și, în special, Taina Sfintei Spovedanii.

La această Sfântă Taină, credinciosul, în afară de faptul că s-a destăinuit duhovnicului de tot ce are el mai intim, primește în plus de la duhovnic dezlegarea și iertarea de acele păcate și mai ales primește o mare putere de a învinge mai departe greutățile vieții.

Primește energia harului Duhului Sfânt prin punerea mâinilor preotului.

Numai preotul are această imensă putere de a dezlega de păcate și de a împărtăși harul Duhului Sfânt ca întăritor în viața noastră.

Fără preot și puterea lui sfințitoare nu putem trăi o viață creștină sau, dacă o trăim, suntem ofiliți duhovnicește; trăim inconștienți, în irealitate și neadevăr.

Mântuitorul a *spus* ***„Eu sunt Calea, Adevărul si Viața".*** Altă cale şi adevăr nu există decât în Biserica Sa.

Puterea de a lega şi a dezlega, Mântuitorul a dat-o numai Sfinților Apostoli şi aceştia la rândul lor episcopilor şi preoților prin hirotonie, prin punerea mâinilor pe cap: ***„Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate şi în ceruri şi oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri"*** *(Mt. 18,* 18; Ioan 20, 23).

Deci puterea de dezlegare a păcatelor o primim numai aici pe pământ şi numai de la preoți. Cel mai groaznic lucru este ca cineva să moară nespovedit, nedezlegat de păcate. Dincolo de mormânt nu-1 mai poate dezlega nimeni **„nici chiar îngerii".**

De aceea trebuie să ne spovedim, să ne descărcăm sufleteşte, să alungăm tot ce este negativ în ființa noastră umană.

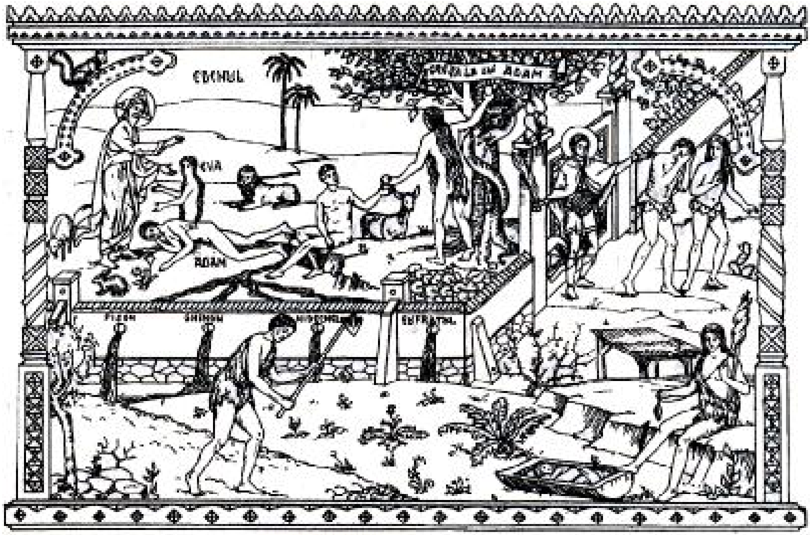
Să primim dezlegare şi iertare de toate păcatele şi relele ce le-am făcut în viață.

Să primim pe Duhul Sfânt, Cel care ne va călăuzi în viața de dincolo.

SPOVEDANIA CONTRIBUIE LA VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

Fiecare om se trage dintr-o familie, iar mai multe familii apropiate ca grad de rudenie formează un neam. Fiecare neam are un arbore genealogic. Acest arbore genealogic diferă de la neam la neam. După cum un arbore este sănătos şi dă naştere altor ramuri sănătoase, dezvoltându-se foarte frumos, tot astfel se întâmplă şi într-un neam care este credincios, cu frica lui Dumnezeu şi naşte alte ramuri sănătoase şi credincioase, dezvoltând foarte frumos, în mod normal, acel arbore genealogic.

Observăm la unii arbori cum încep să le apară câte o ramură uscată, după aceea altele şi altele, încet, încet, iar la un moment dat, observăm că o mare parte din acel arbore s-a uscat. Apoi, la scurt timp, el se usucă definitiv, deoarece nu 1-a îngrijit nimeni.

Adam şi Eva săvârşesc păcatul strămoşesc, păcat ce sa repercutat asupra întregului neam omenesc şi asupra întregii Creatii.

Asemenea analogie putem să o raportăm la diferite neamuri de oameni care sunt necredincioşi.

Păcatul se transmite de la tată la fiu; ori, acel păcat netratat macină şi roade în toți membrii familiei. O bună parte din acei oameni nu-şi dau seama de acel lucru şi se trezesc după ani şi ani, după generații peste generații că **„li s-a cam pierdut neamul”**, cum se spune în popor, adică păcatul moştenit în familie şi netratat cu Tainele Bisericii a făcut ravagii.

După cum medicina recunoaşte transmiterea caracterelor (genelor) de la tată la copil, tot astfel religia recunoaşte transmiterea păcatelor de la părinți la copii. Dumnezeu spune, încă din Vechiul Testament, că pedepseşte pe copii pentru păcatele părinților până la al IV-lea neam (Ieşire, Cap. 20,5).

De aceea, cei ce sunt căsătoriți şi au copii, trebuie neapărat să se spovedească, să se curețe de acele păcate pentru a nu se transmite copiilor lor. Să aibă conştiința

împăcată că fii lor nu suferă pentru păcatele părinteşti. Observăm cum foarte mulți copii se nasc bolnavi. In cele mai multe cazuri copiii se nasc bolnavi datorită păcatelor părinților, care nu le-au spovedit şi n-au primit dezlegare de ele.

Un om păcătos care nu se spovedeşte, nu ține rânduielile bisericeşti: post, rugăciune şi îl prinde sfârşitul vieții în acea stare păcătoasă, este o ramură uscată la arborele genealogic al neamului său.

Fiecare membru al unei familii care nu se mărturiseşte este o ramură uscată din arborele genealogic al neamului său. Cel mai important remediu pentru vindecarea arborelui este în special Sfânta Spovedanie deoarece aici sunt: curățirea, tratamentul şi vindecarea.

CÂND PUTEM SĂ NE SPOVEDIM?

Taina Sfintei Spovedanii nu este condiționată de timp sau de loc. Când simte omul nevoia, atunci poate să se spovedească. În general există în Biserică învățătura ca cel puțin în cele patru posturi de peste an să ne spovedim. De ce în cele patru posturi? Pentru că atunci este timpul cel mai potrivit, omul ține post şi este pregătit pentru Spovedanie. Ne mai putem spovedi în diferite cazuri speciale:

- am avut un necaz mare sau altceva - ținem câteva zile de post (3-4) şi ne spovedim, deoarece se poate întâmpla să avem un necaz datorită păcatelor pe care le avem şi nu le-am spovedit;
- când avem un examen în viață, de asemenea să ne spovedim şi chiar să ne împărtăşim cu Sfintele Taine înainte, pentru a primi putere, înțelepciune şi luminarea minții;
- când mergem la spital, la operație sau tratament, de asemenea este recomandabilă Sfânta Spovedanie şi Sfânta Împărtăşanie.

S-a întâmplat şi se întâmplă multor oameni ca atunci când merg la operație să le fie ultimul drum în viață. De aceea trebuie să fim precauți şi în primul rând să recomandăm

celor ce merg la operații grele să se spovedească neapărat şi să se împărtăşească cu Sfintele Taine.

În aceste cazuri extreme este voie să se împărtăşească orice om, indiferent de canon şi de păcate:

- când merge femeia gravidă la spital pentru naştere, de asemenea este foarte, foarte recomandabilă Sfânta Spovedanie şi Sfânta Împărtăşanie, deoarece ajută atât mamei, cât şi pruncului pe care-l va naşte;

- Spovedania mai este recomandată şi atunci când creştinul pleacă într-o călătorie îndelungată;

- Sfânta Spovedanie este fundamentală atunci când doi tineri se căsătoresc. De aici vin succesul sau insuccesul în căsnicie. Dacă doi tineri păşesc cu dreptul în căsnicie, adică spovedindu-se curat, din copilărie, înainte de cununie şi totodată se şi împărtăşesc, va fi bine pentru viitorul lor. Acei ce nu se spovedesc înainte de cununie fac un mare păcat şi se lipsesc de un mare dar de la Dumnezeu.

CINE SE POATE SPOVEDI?

În Biserica noastră Ortodoxă există învățătura că fiecare om, de la vârsta de 7 ani, are păcate personale, şi deci, trebuie să se spovedească.

Unii se întreabă: ce păcate poate să aibă un copil?

La această întrebare noi răspundem: dacă înjură de mic şi nu este oprit, ce va face când va fi mare? Sau dacă fură lucruri mărunte (pare un fapt mărunt, dar furtul în sine este o faptă gravă) şi nu este oprit şi mustrat la timp, când va fi mare poate fi prea târziu etc.

Copiii primesc cea mai puternică educație la Sfânta Spovedanie şi, în plus, lucrează Duhul Sfânt peste ei prin această Taină.

O mulțime de creştini cad în eroarea satanei care-i sfătuieşte să se spovedească la bătrânețe. Pe de o parte ei zic că nu au păcate, iar pe de altă parte diavolul îi face să le fie ruşine să se spovedească. Şi aşa trec prin toată viața fără a se spovedi.

Unii ajung să fie spovediți, alții nu mai apucă.

Cel mai groaznic lucru este să moară cineva nespovedit.

Responsabilitatea unui asemenea păcat cade peste toți ai casei. Atunci când avem pe cineva în familie: tata, mama, unchiul, mătuşa etc. care nu s-au spovedit niciodată, noi, ca buni creştini, avem obligația de a-i îndruma şi sfătui pentru Sfânta Spovedanie.

Dacă ne dăm toată silința să-i ajutăm, şi Dumnezeu ne va ajuta pe noi; însă dacă nu ne dăm silința să-i ajutăm, păcatul acela se va răsfrânge peste noi.

Un alt păcat groaznic este a opri pe cineva să se spovedească.

Fiecare creştin ortodox botezat, de la 7 ani în sus, trebuie să se spovedească pentru a primi dezlegare şi iertare de păcate şi pentru a primi harul Duhului Sfânt.

Nu se pot spovedi la Biserica Ortodoxă cei de alte credințe sau religii; numai dacă vor trece de bună voie la Ortodoxie.

De asemenea Spovedania este valabilă şi indispensabilă chiar şi mântuirii clericilor. Toți călugării, preoții, episcopii trebuie să se spovedească şi ei unii altora pentru a primi dezlegare şi iertare.

Toți suntem oameni egali şi toți trebuie să ne spovedim „de la vlădică la opincă", de la cerşetor până la savanți sau conducători de state. Cu sufletul toți suntem egali înaintea lui Dumnezeu.

UNDE TREBUIE SĂ NE SPOVEDIM?

Fiecare creştin aparține de o parohie şi este normal ca fiecare să meargă şi să se spovedească acolo, la parohia de care aparține. Insă Taina Sfintei Spovedanii impune o mare delicatețe duhovnicească, pe care, din păcate, nu toți preoții o dețin. Spovedania trebuie să o faci dintr-o dragoste şi un respect duhovnicesc deosebit față de cineva. Nu ni se poate impune persoana la care trebuie să ne spovedim, ci duhovnicul trebuie să ni-l alegem singuri cu rugăciune, cum spunea părintele Rafail

Domnul Iisus Hristos şi Sf. Nicodim: renaşterea la viață prin Duh

Noica răspunzând la întrebarea unuia care zicea: „Ce să facem, că nu avem duhovnic?”, „Să ne rugăm pentru a ne descoperi Dumnezeu duhovnicul! Să ne naştem duhovnicul!”.

Un preot, fiind supărat pe un credincios din parohia sa pentru că merge să se spovedească la o mănăstire şi nu se spovedeşte la el, l-a mustrat şi i-a interzis să nu mai meargă la mănăstire, zicându-i: „Eşti din turma mea, din parohia mea şi Dumnezeu te va întreba la judecată dacă te-ai ținut de turmă”.

Eu l-aş întreba pe acel preot care are în turma lui vreo 5 - 6.000 de suflete: ce a păstorit până acum? Câte suflete din parohia lui a îndreptat el către Dumnezeu până acum? Pe câți i-a făcut creştini practicanți? Câți din acei mii de oameni merg la biserică datorită ostenelii lui?

Acel om din parohia sa, s-a întors la Dumnezeu datorită mănăstirii. În general oamenii care merg la mănăstiri fac cinste şi preotului şi parohiei respective.

În definitiv, fiecare dintre noi creştinii putem să ne spovedim unde simțim că suntem pe drumul cel mai bun, unde simțim pace şi linişte. Împărțirea pe turme şi păstori în veacul de dincolo va fi alta față de cea de acum. Vor fi chiar şi inversate valorile şi responsabilitățile acestui veac. **Bunul Dumnezeu să ne facă şi nouă parte de mântuire.**

CUM TREBUIE SĂ NE PREGĂTIM PENTRU A MERGE LA SFÂNTA SPOVEDANIE?

Atunci când facem o Spovedanie generală la un preot, trebuie să ținem 5-6 zile de post. În acele zile să nu mâncăm carne, lapte, brânză şi ouă. Să facem cât mai multe metanii. Să ne rugăm cât mai mult şi să citim dacă avem timp şi din Psaltire. Să ne împăcăm cu cei pe care i-am supărat sau ne-au supărat. Cu câteva zile înainte de Sfânta Spovedanie să ne facem un examen al conştiinței, să citim dintr-un ghid de Spovedanie păcatele şi cele pe care ştim că le-am făcut să le notăm pe o hârtie pentru a nu le uita (putem foarte bine folosi ghidul din această carte).

În ziua în care mergem la Spovedanie să citim rugăciunile înainte de Sfânta Spovedanie. Să citim păcatele din ghidul de Spovedanie şi să le notăm pe cele care le-am făcut pe o hârtie pentru a nu le uita.

Când nu ne împărtăşim şi nu facem o Spovedanie generală, atunci putem să ne spovedim fără post, numai să avem păcatele notate pe hârtie.

SPOVEDANIA NU TREBUIE FĂCUTĂ FORMAL

Există o mulțime de oameni care nu sunt conştienți de actul spovedaniei sau nu sunt sinceri şi merg şi ei de ochii lumii sau dintr-un reflex condiționat la preot să se spovedească. Ajungând la preot nu spun mai nimic, nu au nici o căință pentru greşelile pe care le-au făcut, nu realizează că sunt în fața lui Dumnezeu şi că se petrece o Taină mare în acel moment. Acei oameni merg la Spovedanie dintr-un formalism şi se spovedesc formal. Efectul este acelaşi, deoarece se cunoaşte că atunci când te osteneşti primeşti un rezultat, pe loc sau mai târziu. Iar dacă nu te osteneşti real, ci te faci doar

că te osteneşti, cazi în păcatul vicleniei, şireteniei. Pe om poţi să-l înşeli, însă pe Dumnezeu niciodată.

De aceea, pentru cei care nu sunt sinceri şi nu sunt dispuşi pentru o Spovedanie cu căinţă şi cu sinceritate, este recomandabil, deci mai bine, să nu se spovedească în acel moment.

Spovedindu-se în acest fel, nu primesc nici iertare de la Dumnezeu şi în plus păcătuiesc pentru acel formalism de ochii lumii. În asemenea situaţie se găsesc chiar şi acei creştini care merg la biserică regulat, însă fără nici o simţire duhovnicească. Esenţa Spovedaniei şi efectul ei nu constau într-o Spovedanie regulată şi stereotipă, ci dimpotrivă într-o Spovedanie spontană ieşită din adâncul inimii, cu multă durere şi părere de rău.

TREBUIE SĂ NE SPOVEDIM CU MULTĂ SINCERITATE

Este de preferat ca sinceritate şi transparenţă totală să avem faţă de orice preot. Însă vremurile tulburi de azi au adus o mulţime de preoţi fără vocaţie şi aceasta ne face să-i ocolim şi să căutăm pe cei cu vocaţie pentru a ne destăinui. Niciodată nu trebuie să disperăm sau să ne pierdem nădejdea datorită lipsei de duhovnic. Trebuie doar să ne rugăm Bunului Dumnezeu pentru a ni-l descoperi. Cel ce se roagă lui Dumnezeu, cu toată sinceritatea, pentru a-i scoate un duhovnic în faţă, cu siguranţă va fi miluit. Ne trebuie nouă, în primul rând, sinceritate pentru ca Dumnezeu să ne descopere un preot sincer. Cel ce nu luptă toată viaţa pentru a fi sincer în toate împrejurările cotidiene se înşeală şi înşeală la rândul lui pe alţii.

Sinceritatea este una din marile virtuţi aducătoare de curăţenie şi dobândire a Duhului Sfânt. Dacă nu ne spovedim sincer înaintea duhovnicului păcătuim foarte mult. De nu avem încredere în duhovnic, mai bine să nu ne spovedim, să nu-l amăgim şi să nu ne amăgim şi pe noi înşine.

Spovedania, dacă nu o facem din toată inima, mai bine să nu o facem. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru a nu cădea într-o asemenea cursă satanică. Am observat în experienţa de duhovnic un lucru foarte grav. Diferiţi oameni în vârstă au venit formal la Spovedanie şi nu s-au spovedit deloc sincer. Am simţit acest lucru mincinos. Unora le-am spus; altora, mai grosieri, nici măcar nu le-am atras atenţia deoarece am observat că ar fi fost inutil. Urât lucru înaintea lui Dumnezeu! Să ajungi om bătrân plin de viclenie şi să minţi chiar la Scaunul Spovedaniei?! Dumnezeu vrea să ne mai întindă o mână chiar în ultimele clipe ale vieţii prin Taina Spovedaniei, însă unii oameni, aşa cum am amintit, nu numai că nu-i întind mâna lui Dumnezeu pentru a-L prinde, ci mai grav, chiar refuză mâinile care i se întind pentru a-1 salva.

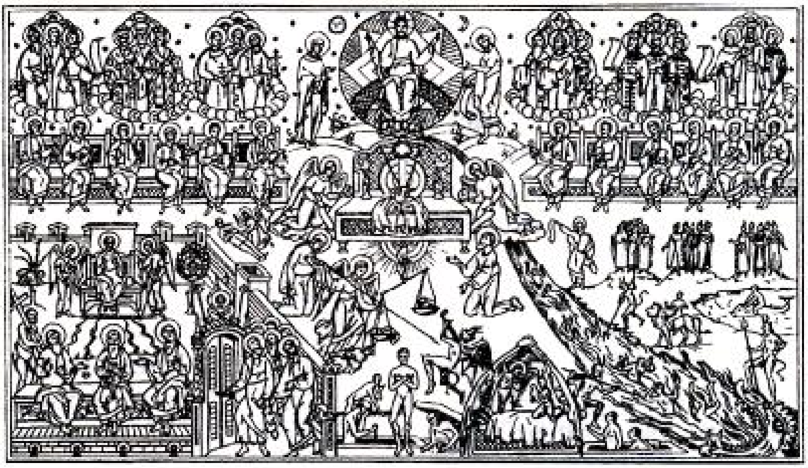
PREOTUL CARE DIVULGĂ SECRETUL SPOVEDANIEI MAI BINE NU S-AR FI NĂSCUT

Responsabilitatea preoţiei înaintea lui Dumnezeu este maximă. Vocaţia preoţiei este vocaţia sacerdotală; misiunea este de ordin divin; de asemenea, responsabilitatea depăşeşte umanul.

Preotul va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru orice greşeală în săvârşirea vreunei Taine. Tot astfel va răspunde în privinţa secretului Tainei Sfintei Spovedanii.

Spun Sfinţii Părinţi că acel preot care va divulga altor persoane un păcat şi pe cel care 1-a săvârşit, este vrednic ca limba cu care a vorbit să i se scoată prin ceafa. Nu mai vorbim de răspunsul pe care-1 va da la Judecata de Apoi! Cei care nu cunosc sunt vinovaţi de această necunoaştere. Trebuie să fie conştienţi de misiunea la care s-au înrolat.

Penitentul, persoana care s-a spovedit, şi într-un nefericit caz, întâmpină o asemenea ispită, nu trebuie să deznădăjduiască. In momentul în care a aflat poate părăsi pe

Judecata de Apoi va fi locul unde fiecare va primi pe măsura faptelor sale.

acel duhovnic ducându-se la altul. Chiar dacă va suferi o asemenea ruşine, să o primească ca de la Dumnezeu.

Nu trebuie judecat un asemenea preot, ci trebuie compătimit şi evitat. Mai mult, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru el, ca să-1 îndrepte şi să-1 lumineze.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU OAMENII CARE MOR NESPOVEDITI?

Unul din marile ajutoare duhovniceşti dobândite de cei care părăsesc viața aceasta şi merg în cea de dincolo este Sfânta Spovedanie. Şi iarăşi, o mare pierdere pentru cei ce părăsesc această viață şi merg în cea de dincolo este lipsa Spovedaniei.

Mântuitorul Iisus Hristos le-a spus Sfinților Apostoli şi prin aceştia, la rândul lor, până azi, episcopilor şi preoților, că ***„oricâte veți lega pe pământ vor fi legate şi în ceruri şi oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri”*** (Matei 18, 18).

Legarea şi dezlegarea o luăm numai aici pe pământ. Dincolo vom suporta doar consecinţele.

Niciodată nu putem şti sfârşitul vieţii noastre; de aceea este bine să ne spovedim în fiecare an, în toate posturile. Iarăşi, nu putem şti vârsta la care viaţa noastră se va sfârşi. Foarte mulţi tineri mor nespovediţi.

E de la sine înţeles că cea mai mare tragedie pentru un om şi pentru urmaşii familiei sale este să moară nespovedit. Că e tânăr sau că e bătrân, este acelaşi lucru până la urmă. Mulţi cad în eroarea de a zice că se vor spovedi când vor fi mai bătrâni. Niciodată nu putem ştii sfârşitul vieţii sau dacă ajungem ori nu la bătrâneţe. De aceea omul trebuie să se spovedească de la 7 ani în sus, fiecare, în timpurile rânduite de Biserică sau când simte nevoia de a se spovedi.

Spovedania înseamnă dezlegare, uşurare. Tot timpul trebuie să fim dezlegaţi şi uşuraţi de păcate prin Taina Spovedaniei.

Toate păcatele nespovedite se transmit urmaşilor celui decedat.

Cei care mor nespovediţi nu au parte, prin urmare, de acea mare dezlegare fundamentală pentru viaţa de dincolo. Ei trec dincolo nedezlegaţi, sunt legaţi în păcatele lor. Dincolo nu mai pot fi dezlegaţi de nimeni. Mântuirea unui creştin nu poate fi garantată fără Taina Sfintei Spovedanii.

SPOVEDANIA ESTE CHEIA RAIULUI

Păcatul primordial făcut de Adam în Rai a adus o mulţime de suferinţe pentru om şi în cele din urmă alungarea lui din Rai. **Mântuitorul Iisus Hristos este „Calea, Adevărul şi Viaţa”.**

Când spunem Iisus, spunem că ne-a adus viaţa prin Biserica întemeiată de El şi, mai ales, Sfintele Taine instituite de El.

Taina pe care o putem folosi ca pe o cheie pentru a deschide uşa închisă şi păzită a Raiului este Sfânta Spovedanie.

Numai Sfânta Spovedanie ne poate curați şi primeni pentru a intra în Rai. Cel ce se spovedeşte continuu în viață şi moare de asemenea spovedit, acela nădăjduieşte să-şi mântuiască sufletul dacă spovedania s-a săvârşit cu toată sinceritatea şi cu toată căința, acela posedă Cheia Raiului şi-şi poate permite a intra.

A te spovedi, înseamnă a te smeri atât înaintea lui Dumnezeu în chip tainic, precum şi înaintea preotului în chip vizibil.

A te spovedi înseamnă a-ți alunga tot egoismul din tine, a nu-ți mai aparține ție, a te dezveli de tot subiectivismul personal. Taina Sfintei Spovedanii impune cea mai mare smerenie, cea mai mare umilință, cea mai mare căință, cea mai puternică zdrobire de inimă şi părere de rău. Toate acestea înseamnă a exprima starea sufletească ce inspiră credinciosului nădejdea mântuirii sufletului său, exprimă cea mai mare virtute şi este puterea de a dobândi Cheia Raiului.

ÎN SCAUNUL SPOVEDANIEI TOȚI OAMENII, INDIFERENT DE RANGURI SOCIALE, DE PREGĂTIRE INTELECTUALĂ ETC., SUNT EGALI ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

Trebuie să fim foarte conştienți, că înaintea lui Dumnezeu toți oamenii suntem egali din punct de vedere spiritual. Toți avem un suflet spiritual. Deosebirea în această lume constă în trup, în ranguri sociale, în pregătirea intelectuală, în gândire etc. O dată ce sfârşim această viață, dincolo vom fi egali.

În scaunul Sfintei Spovedanii se vede cel mai clar egalitatea umană! Aceeaşi stare de penitență şi de căință o poate trăi, în acelaşi timp, atât un cerşetor sau un țăran simplu, cât şi un savant sau un mare dregător.

Aici, la Spovedanie vedem că toți oamenii suntem fii ai Aceluiaşi Tată. La o asemenea mare înțelepciune trebuie să ajungem pentru a înțelege realitatea adevărată a lucrurilor. Vom fi mari atunci când ne vom da seama că suntem mici şi invers.

CHIAR DACĂ NU AVEM UN DUHOVNIC ISCUSIT DE NE VOM RUGA, VOM AFLA ADEVĂRUL

Nu toți oamenii au posibilitatea de a întâlni mari duhovnici sau, mai mult, de a se spovedi la ei. Însă totul depinde de penitent. Dacă avem o mare nelămurire în viață, nu ştim ce să facem, nu avem pe cine să întrebăm, atunci trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu din toată inima noastră şi să zicem: **„Doamne pune cuvânt în gura duhovnicului meu pentru a-mi spune ce să fac”.** Şi aşa, dacă ne rugăm din toată inima,

Prin glasul duhovnicului, ne vorbeşte Însuşi Dumnezeu

datorită credinţei noastre, Dumnezeu ne poate spune lucruri mari, chiar şi prin gura unui păcătos de duhovnic.

Atunci când suntem în genunchi înaintea duhovnicului la Spovedanie să ne închipuim că suntem înaintea lui Dumnezeu şi să ne dăruim total, să ne imaginăm că Dumnezeu este prezent, de faţă, vede şi aude tot.

Deci foarte mult face rugăciunea dinainte de Spovedanie pentru ca aceasta să aibă un efect bine făcător.

TREBUIE SĂ NE RUGĂM PENTRU DUHOVNIC ÎNAINTE DE SPOVEDANIE

De preferat este ca duhovnicul să fie bun. Dacă nu-l putem găsi bun, să ne spovedim la el aşa cum este!

Însă atunci când te spovedeşti, să te rogi înaintea lui Dumnezeu ca să pună în gura şi în mintea duhovnicului răspunsul la ceea ce te frământă.

Deci rugăciunea aceasta pentru duhovnic, înainte de Spovedanie, este foarte importantă. Nu trebuie să aştepţi un răspuns sau un sfat de la duhovnic şi să stai cu mâinile în şold, ci trebuie, în primul rând, să-l ajuţi pentru a te putea ajuta. Să te rogi zicând: **„Doamne pune în mintea şi în gura duhovnicului meu răspunsul care îmi este de folos”.**

Dacă ai ceva de întrebat pe duhovnic, întâi să te rogi lui Dumnezeu să-i pună în minte răspunsul. Dacă nu te rogi, poți primi un răspuns mai mult omenesc. Acel răspuns obiectiv, divin şi folositor vine doar datorită stării sufleteşti a penitentului.

SPOVEDANIA PRODUCE REGENERAREA SPIRITUALĂ A SUFLETULUI CARE, LA RÂNDU-I, CONTRIBUIE ŞI LA CEA A TRUPULUI

Omul, cu cât înaintează în vârstă, vrând-nevrând, face multe păcate mai ales dacă nu se spovedeşte. Aceste păcate se depun pe sticla sufletului atât de mult încât, la un moment dat, nu mai poți privi deloc prin acea sticlă; sufletul credinciosului nu mai este deloc transparent pentru cele duhovniceşti. Şi după cum un geam al casei, atunci când se murdăreşte foarte tare, nemaifiind deloc transparent, trebuie să fie curățat cu un burete pentru a-i da din nou transparență şi curățenie, tot aşa se întâmplă şi cu sufletul nostru. Numai preotul poate spăla acel geam al sufletului, deoarece el are mijloacele duhovniceşti, adică buretele şi soluția care-1 curăță şi îi dau din nou transparența şi curățenia inițială.

Dacă facem periodic acea igienizare şi curățire a sufletului prin Taina Spovedaniei putem avea garantată şi sănătatea trupului.

De cele mai multe ori bolile trupeşti sunt cauzate de bolile sufleteşti netratate şi necurățate, ***„Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoşi am venit să-i chem la pocăință”*** (Marcu, 2, 17).

Spovedania cât mai deasă produce igienizarea sufletească. Aceasta îi garantează sănătate, transparență şi curățenie. Toate acestea contribuie la păstrarea sănătății, la un echilibru între viața sufletească şi cea trupească,

Prin credința în Dumnezeu, putem fi tămăduiți de bolile trupeşti.

adică la armonizarea puterilor sufleteşti şi trupeşti, atât de necesară în viața noastră.

SPOVEDANIA ESTE CEA MAI EFICIENTĂ TERAPIE SPIRITUALĂ

Păcatele făcute de fiecare dintre noi murdăresc sufletul. Această murdărie produce îmbolnăvirea spirituală care la rândul ei se răsfrânge şi asupra trupului.

Îmbolnăvirea spirituală este mai periculoasă, mai penetrantă şi mai nocivă decât cea trupească pentru ființa noastră umană. În cele mai multe cazuri boala trupească este urmarea bolii sufleteşti, adică a păcatelor.

Cea mai eficientă terapie sufletească este Sfânta Spovedanie. În cadrul acestei Sfinte Taine, dacă se face cu toată smerenia în Duhul Sfânt, se întâmplă efectiv o minune.

Duhul Sfânt, chemat de către preot, vindecă şi curăţă sufletul penitentului dându-i frumuseţe şi sănătate îngerească.

Această frumuseţe şi sănătate îngerească a sufletului se exteriorizează şi în cea a trupului.

Sufletul fiind veşnic, lui trebuie să-i acordăm o atenţie maximă în viaţă, pe el trebuie să-1 primenim cel mai mult.

Toată lumea, conştient sau mai puţin conştient, se îngrijeşte de trup aplicându-i fel de fel de terapii, însă sufletului, care-i veşnic, din păcate, nu i se acordă terapiile necesare sănătăţii veşnice.

Aici este cheia înţelesului, înţelepciune şi întrezărire a realităţii divine.

TAINA SPOVEDANIEI ESTE UNA DIN CELE ŞAPTE SFINTE TAINE CARE SE REPETĂ DE CELE MAI MULTE ORI ÎN VIAŢA OMULUI, ATUNCI CÂND EL SIMTE NEVOIA

Dumnezeu cunoscând firea noastră umană, slabă şi îndărătnică, a întemeiat în Creştinism Taina Sfintei Spovedanii. De fiecare dată când păcătuim şi greşim, să ne sculăm, să plângem şi să ne căim înaintea lui Dumnezeu.

Această Sfântă Taină care ne uşurează de fiecare dată şi ne dă noi puteri, se poate repeta de câte ori este nevoie în viaţă.

În primele secole, creştinii se mărturiseau săptămânal, iar în mănăstiri călugării îşi mărturiseau chiar şi gândurile, rele sau bune, zilnic la duhovnic. Bineînţeles că astăzi nu se mai poate în acest fel, însă este recomandabil, măcar atunci când vrea să ia o hotărâre în viaţă, orice creştin să se mărturisească şi să ceară sfat de la duhovnic.

A TE SPOVEDI NU ÎNSEAMNĂ NUMAI AȚI SPUNE PĂCATELE, CI ŞI A ÎNTREBA PE DUMNEZEU, PRIN DUHOVNIC, CE SĂ FACI

O mulțime de oameni socotesc că atunci când te spovedeşti înseamnă doar să-ți spui păcatele şi atât. Însă greşesc. Taina Spovedaniei, cum am mai amintit, implică pe duhovnic, pe Dumnezeu şi pe penitent. Ori, această treime de persoane, implicată în lucrarea de ridicare a omului, se poate compara cu un laborator duhovnicesc a cărui menire este redarea sănătății sufleteşti a celui în cauză.

Laboratorul Sfintei Spovedanii este fundamental pentru formarea personalității umane, pentru înțelepciune şi pentru o trăire în realitate.

Atunci când mergem la Spovedanie să nu avem în minte că spunem doar ce-am mai făcut în ultimul timp, cu mai multă sau mai puțină căință, sau chiar dezvinovățin-du-ne total şi dând vina pe altcineva şi atâta doar.

Aşa cum am mai spus, înainte de a merge la Spovedanie trebuie să ne pregătim ținând post şi rugându-ne lui Dumnezeu să ne transmită prin duhovnic sfaturile necesare vieții noastre. Putem greşi lăsând doar pe duhovnic să decidă, fără a ne ruga şi noi lui Dumnezeu.

Deci Taina Spovedaniei implică: mărturisirea păcatelor cu toată căința; dorința de îndreptare; cererea, de iertare a păcatelor şi întrebarea pusă lui Dumnezeu prin duhovnic: ce să facem mai departe? Această întrebare în duh este foarte importantă şi putem, cu mila lui Dumnezeu, să obținem un răspuns de disciplinare a vieții.

Dacă Dumnezeu vede că-L întrebăm cu toată sinceritatea şi căința, nu numai că ne dă răspunsul adevărat, ci ne dă şi puterea pentru a-1 realiza.

TAINA SPOVEDANIEI ÎMPACĂ CEL MAI BINE PE OM CU DUMNEZEU ŞI CU APROAPELE

Aşa cum se cunoaşte, păcatul produce despărţirea omului de Dumnezeu. Virtutea şi faptele bune sunt plăcute de Dumnezeu; El iubeşte foarte mult pe cel ce se osteneşte a le face. Tot ceea ce este bun se realizează numai prin osteneală, iar ceea ce este rău, adică păcat, se săvârşeşte foarte uşor de către oricine. Omul fiind slab din fire şi tot timpul înclinat mai mult spre rău decât spre bine, datorită lipsei de credinţă, cade foarte uşor. Părăseşte foarte uşor pe Dumnezeu, şi Dumnezeu, de asemenea, se depărtează de el.

Când săvârşim un păcat îl lovim pe Dumnezeu, suntem asemenea celor care-L băteau şi-L răstigneau pe Cruce. Fiecare păcat este o palmă dată lui Dumnezeu.

Însă atunci când omul se spovedeşte din toată inima şi cu toată căinţa, plânge şi îi cere lui Dumnezeu iertare din tot sufletul spovedindu-se înaintea duhovnicului, primeşte iertare. Mai întâi primim iertarea de la duhovnic prin mâinile sale, după aceea trebuie să simţim o linişte şi o bucurie sufletească de împăcare. Atunci este semnul că Dumnezeu ne-a iertat! Totul depinde de starea noastră interioară. Bunul Dumnezeu tot timpul ne aşteaptă să ne întoarcem la EL, să ne căim pentru ce-am făcut. El doreşte foarte mult întoarcerea noastră, numai că noi trebuie să fim conştienţi de această dorinţă a lui Dumnezeu pentru binele nostru.

Spunea cineva că odată, făcând un păcat foarte mare, s-a dus să se spovedească la un duhovnic renumit. S-a rugat foarte mult înainte pentru duhovnic că să-l găsească bine, să-l spovedească, să-l înţeleagă şi să-l dezlege. După spovedanie simţea că parcă zbura, plângea de bucurie, se simţea ca într-o altă lume. Foarte mult contează deci, şi pregătirea pentru Spovedanie: postul dinainte şi rugăciunea, atât pentru iertarea păcatelor noastre, cât şi pentru duhovnicul la care ne spovedim.

Prin taina Spovedaniei, fiecare poate lua postura fiului risipitor, care se întoarce la Tatăl cel Ceresc, pentru ai cere iertarea păcatelor.

Spovedania făcută cu multă simțire duhovnicească ne împacă din nou cu Dumnezeu.

Aşa cum un copil, oricât de mult ar fi greşit, dacă plânge din toată inima înaintea părinților săi, aceştia văzându-i sinceritatea cu care se căieşte îl iartă din toată inima. Tot aşa trebuie şi noi să luăm poziția unui copil care a făcut greşeli şi plânge cu toată inima către părinții săi cerându-le iertare şi împăcare.

UNII SOCOTESC CA SPOVEDANIA TREBUIE SĂ O FACEM LA BĂTRÂNEȚE

O mare ispită diavolească îi paşte pe unii oameni care, în necunoştință de cauză, comentează zicând că Spovedania trebuie să o facă la bătrânețe. Este atâta vicleşug al diavolului în această amânare care ne ține departe de harul iertării, încât răspunsul trebuie dat fără întârziere:

I. În primul rând, nu putem şti dacă fiecare dintre noi oamenii ajungem la o vârstă înaintată. Câte morţi premature nu se întâmplă?!

II. Chiar dacă ajungem la bătrâneţe, nu putem ştii dacă vom reuşi să ne şi spovedim. Pe de o parte din cauza mândriei, pe de altă parte, datorită obişnuinţei rele, nu se ştie dacă omul ajuns la o vârstă înaintată se poate roti la asemenea grade mari, aşa încât să facă o spovedanie curată, având în vedere că nu a mai făcut-o niciodată. **Cam ce semănăm la tinereţe, aceea culegem la bătrâneţe!** In cele mai multe cazuri oamenii ajunşi în asemenea situaţii sunt iremediabili. Foarte greu este să îndrepţi un bătrân care a trăit toată viaţa lui departe de Dumnezeu şi de poruncile Lui, departe de Biserică şi de tot ceea ce este sfânt. Numai mila lui Dumnezeu mai poate face minuni!

III. Cei căsătoriţi, cu familii, cu copii şi nepoţi, trebuie să se gândească foarte serios la transmiterea păcatelor lor peste urmaşi. De ce să sufere un copil pentru păcatele părinţilor? Nu poţi să ştii cât trăieşti, dacă mai ai timp de Spovedanie şi canon pentru păcate.

IV. A te spovedi înseamnă a te curaţi de păcate şi a te apropia de Dumnezeu. Ori, dacă stai toată viaţa nespovedit şi necurăţit de păcate, de unde mai poţi avea garanţia curăţirii de păcate, a iertării şi a apropierii de Dumnezeu? Cunoaştem cum foarte mulţi sfinţi din tinereţe au trăit aproape de Dumnezeu şi, ajunşi la bătrâneţe, le era frică să nu piardă pe Dumnezeu şi mântuirea lor.

V. Păcatele le facem continuu. Chiar dacă ne spovedim la tinereţe, nu înseamnă că nu mai facem păcate. Dar ce să mai vorbim de cei ce nu s-au spovedit niciodată în viaţă?! Este greu să întreţii o haină curată permanent, să o speli de fiecare dată de cea mai mică murdărie. Dar, ce să mai spunem dacă nu ţi-ai spălat haina toată viaţa?! Se mai poate spăla? Sau, dacă reuşeşti s-o speli, se mai poate garanta portul ei pe mai departe? Se riscă o degradare totală. Ideal este curăţarea ei periodică, fapt care-i garantează viaţă lungă. Aşa este şi cu Spovedania periodică, adică curăţarea periodică a sufletului; acest lucru îţi poate garanta titlul de

cetățean al raiului, casnic al lui Dumnezeu şi prieten al sfinților.

VI. Atunci când un părinte într-o familie nu se spovedeşte, nu merge la biserică, nu are habar de Tainele bisericii, cum poate da el o educație sănătoasă copilului său? Ce exemplu poate lua copilul de la el, decât numai rău. Nu trebuie să ne mirăm de apucăturile rele ale copiilor ce nu au primit o educație religioasă în casă.

VII. Pentru a avea o căsnicie cât mai sănătoasă, cei doi tineri care se căsătoresc, dacă nu se vor spovedi continuu, nu vor avea decât de pierdut. Fidelitatea conjugală se păstrează, cel mai bine şi sigur în viață, atunci când ambii soți se spovedesc periodic. Ignorarea Spovedaniei în căsnicie aduce certuri, beții, desfrânări, bătăi, despărțiri, crime, avorturi etc.

VIII. Tot timpul în viață, indiferent de vârstă, tânăr sau bătrân, atunci când se spovedeşte, pe lângă iertarea de păcate, primeşte noi forțe de la Duhul Sfânt pentru înfruntarea răului.

IX. Indiferent de vârstă, atunci când ne spovedim trebuie să cerem sfaturi pentru viață: *„înțelepciunea stă întru sfat mult”* spune Sfânta Scriptură sau *„Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească"* spun Sfinții Părinți în Paternic. Tot timpul în viață să nu facem nimic fără sfatul duhovnicului. Dacă întrebăm întru smerenie avem protecția Duhului Sfânt.

Cu alte cuvinte, **a te spovedi** tot timpul în viață **înseamnă smerenie, înseamnă conştientizarea nimicniciei noastre omeneşti, înseamnă creştere în virtuți, înseamnă apropiere de Dumnezeu, înseamnă mântuirea sufletului.**

TAINA SPOVEDANIEI ESTE NUMITĂ ŞI „AL DOILEA BOTEZ”

Aşa cum la Sfântul Botez se iartă toate păcatele săvârşite până atunci de fiecare ins şi însuşi păcatul strămoşesc, transmis din neam în neam până azi, tot astfel se întâmplă la Sfânta Spovedanie.

Majoritatea sectanţilor, care au părăsit Biserica lui Hristos autentică, socotesc că Botezul trebuie săvârşit numai la o vârstă cât mai înaintată pentru a li se ierta păcatele şi a li se asigura mântuirea. Ei spun că după Botez pot să facă orice pentru că, după părerea lor, au asigurată mântuirea dacă s-au botezat în ritualul lor. Deci pe ei nu-i mai interesează păcatele după Botez.

Însă Biserica Ortodoxă şi Sfinţii Părinţi socotesc că atunci când te botezi ţi se iartă, în primul rând, păcatul strămoşesc pe care-l moşteneşti şi, în al doilea rând, ţi se iartă toate păcatele făcute personal până atunci. La copiii mici, când se botează, nu se mai pune problema păcatelor personale. Însă de la vârsta de 7 ani în sus, fiecare ins are păcate personale. De aceea de la 7 ani toţi trebuie să ne spovedim, să ne curăţim de păcate, întocmai ca la Botez. Botezul nu se poate repeta, însă Dumnezeu a lăsat Taina

Sfintei Spovedanii pentru a ne curaţi măcar de păcatele pe care le facem zilnic, cu voie sau fără de voie. De aceea la Spovedanie i se mai zice **„al doilea Botez”.**

FĂRĂ SFÂNTA SPOVEDANIE NU NE PUTEM ÎMPĂRTĂŞI CU TRUPUL ŞI SÂNGELE DOMNULUI

Atunci când dorim să ne împărtăşim cu Trupul şi Sângele Mântuitorului Iisus Hristos, trebuie să facem o pregătire în prealabil. Adică să ne curăţim de păcate prin Sfânta Spovedanie, să facem o nevoinţă cât mai aspră cu câteva zile înainte, să ţinem cel puţin 5-6 zile de post înainte, şi în aceste zile să ne rugăm cât mai mult, să facem metanii cât mai multe, să ne împăcăm cu toţi cei pe care i-am supărat sau ne-au supărat şi să le cerem iertare.

Cu alte cuvinte, nu putem să ne împărtăşim fără Sfânta Spovedanie. Chiar şi atunci când se întâmplă ca un om să cadă bolnav la pat, dacă şi-a pierdut cunoştinţa şi preotul nu poate să se înţeleagă cu el, să vorbească, să-l întrebe de păcate şi să-i răspundă, atunci nu are voie să-l împărtăşească.

Deci, dacă nu poate să-şi mărturisească păcatele, chiar dacă este muribund, nu poate fi împărtăşit, mai ales dacă nu s-a spovedit niciodată şi nu-l cunoaşte nici un preot din punct de vedere duhovnicesc; dacă nu-şi revine, moare neîmpărtăşit.

Face o mare greşeală cel care, atunci când se îmbolnăveşte, nu cheamă mai întâi un preot să-l spovedească. Deoarece, dacă este conştient şi-şi spune păcatele, poate fi împărtăşit indiferent de păcate. Dacă, însă trece în inconştienţă şi nu se poate dialoga cu el, nu poate fi împărtăşit.

Numai copiii până la 7 ani pot fi împărtăşiţi fără Sfânta Spovedanie, deoarece, spun Sfinţii Părinţi, până la acea vârstă nu au conştiinţa binelui şi a răului şi astfel, faptele lor nu pot fi socotite păcate. **De la 7 ani în sus nu are**

voie nimeni să se împărtăşească cu Trupul şi Sângele Domnului Iisus Hristos fără a se spovedi.

ÎN TIMPUL SPOVEDANIEI DUHUL SFÂNT TRANSMITE ENERGIA SA PRIN MÂINILE PREOTULUI ASUPRA PENITENTULUI

Conştient de importanța acestei Taine, părintele Dumitru Stăniloaie explică cum Duhul Sfânt îşi transmite energia Sa, harul Său, asupra celui care se spovedeşte, prin mâinile preotului. Chiar mulți preoți nu sunt conştienți cât de mari sunt puterile pe care le dețin şi câtă energie posedă prin Taina Preoției.

„Prin mâna omului se scurg puteri spirituale asupra altui om, fie direct prin trup, fie prin altă materie. Căci trupul omenesc este constituit din simțuri, în care spiritul şi trupul sunt nedespărțite.

Cel ce transmite această putere ce se scurge prin mână este subiectul care gândeşte şi voieşte, adică un subiect cu o bază spirituală; puterea ce se scurge prin trupul celui ce acționează

asupra altuia merge până la spiritul celui din urmă. Cei doi întâlnindu-se prin simțiri, se întâlnesc prin spirit.

Dar puterea ce o transmite omul prin trupul său nu e numai a spiritului şi a trupului său, ci şi o putere cu mult mai mare, ce străbate prin ele. Este puterea Duhului Dumnezeiesc, cu care el se pune de acord şi căreia i se deschide prin credință în ambianța Bisericii....

De aceea Taina se săvârşeşte la întâlnirea a două subiecte umane deschise prin credința Duhului Sfânt, lucrător în ambianța Bisericii, întâlnire care se prelungeşte şi în atingerea trupească directă între ele sau prin mijlocirea unei materii.

Nu materia, şi nici cuvintele rostite sau gesturile săvârşite, luate în ele însele, constituie Taina, ci **ea se constituie în întâlnirea în credință a celor două persoane în ambianța Bisericii plină de Duhul Sfânt şi în atingerea trupească între cele două persoane,** o dată cu mărturisirea prin cuvinte a acestei credințe a lor: a uneia care săvârşeşte Taina şi a alteia care o primeşte".

(Pr. D. Stăniloaie, *Dogmatica,* vol. III, Editura Inst. Biblic al Bisericii Ortodoxe, Bucureşti, 1978, pag. 8)

TAINA SFINTEI SPOVEDANII NU POATE FI ÎNLOCUITĂ CU ŞTIINȚA PSIHOLOGIEI ŞI PSIHIATRIEI

O mulțime de oameni, când au diferite probleme psihice, necazuri familiale, întâmplări ciudate în viață, din cauza lipsei de cunoştințe religioase sau, mai mult, de practică religioasă apelează la un psiholog sau psihiatru în loc să meargă la un duhovnic iscusit.

Însă, aşa cum se cunoaşte, Psihologia şi Psihiatria sunt două ştiințe ce dau răspunsuri cu explicații fiziologice. Mai mult, s-a încercat în ultimele decenii a se dezvolta şi alte ştiințe, parapsihologia şi psihotronica, care încearcă să

dea explicații ce depășesc fiziologicul însă, deja aici s-a trecut în extrema ocultismului satanic.

Nici una din aceste științe nu poate înlocui Spovedania și duhovnicia. În cadrul Sfintei Spovedanii se pătrunde până în adâncul sufletului, se operează și se scoate toată tumoarea canceroasă a păcatului.

În științele mai sus menționate nu se solicită și nu se exploatează decât rațiunea și conștiința, atât a penitentului, cât și a celui ce explorează.

În acest sens marele teolog ortodox Mitropolitul Irineu Mihălcescu ne confirmă spunând:
„Știința psihopatologică și psihiatria înlocuiesc până la un punct terapeutica duhovnicească, prin examinarea conștiinței. Ele nu izbutesc să rezolve, însă, toate problemele psihice.

Dezechilibrul psihic, unele nevroze nu-și au numai o explicație fiziologică, ci și una moral-religioasă. Latura moral-religioasă este un domeniu pe care nu-l poate cerceta decât Biserica.

Eliminarea răului produs de necazurile zilnice nu se dobândește decât printr-o dezvăluire sinceră a tuturor stărilor intime sufletești. Această încredere nu se poate acorda decât duhovnicului".

(Dogmatica, Manual pentru seminariile teologice, București, Edit. Inst. Biblic, 1958)

LIPSA DUHOVNICILOR ISCUSIȚI ÎN CONTEMPORANEITATE

Evident, lipsa duhovnicilor buni și iscusiți există în toată lumea. Încă din secolul V un mare Părinte spunea: „Dați-mi duhovnici buni și voi schimba fața pământului".

Un preot duhovnic bun poate să schimbe radical viața unui sat, a unui oraș sau chiar a unei mari părți dintr-o țară. Totul depinde însă de iscusința preotului, de vocația sa, de înțelegerea acestei mari și înfricoșătoare Taine a

Preoției. La noi în țară tăvălugul comunist, în cei 50 de ani, a afectat direct şi indirect viața Bisericii şi implicit formarea duhovnicească a preoților. De unde se observă carențele acestei consecințe comuniste printre preoții contemporani. Este foarte greu şi foarte dureros, însă nu trebuie să disperăm. Toți oamenii credincioşi fac parte din întregul Bisericii şi fiecare poate avea un rol fundamental pentru curățirea, îndreptarea şi repararea eventualelor fisuri. Trebuie să facem un front comun toți cei care suntem credincioşi şi conştienți de Adevărul credinței noastre şi oriunde ne-am afla, să-L punem pe Bunul Dumnezeu ca Luminătorul, Povățuitorul şi Îndreptătorul nostru.

Este foarte greu să avem un preot în parohie de care nu putem să ne folosim, însă nu trebuie să disperăm. Cel mai mare lucru este să-l ajutăm prin rugăciunile noastre, deoarece astfel ne vom putea ajuta şi pe noi. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru preotul respectiv zicând: **Doamne, luminează-l, întăreşte-l şi povățuieşte-l spre calea cea bună pe părintele nostru pentru a ne putea mântui împreună.**

Dacă cumva preotul respectiv nicicum nu se îndreaptă, toți oamenii acelei comunități să se roage pentru a le trimite Dumnezeu povățuitor şi păstor bun. Dacă se vor ruga din toată inima, este imposibil ca Dumnezeu să nu le asculte rugăciunea şi să nu le trimită un duhovnic bun.

După aceea mai există şi o altă explicație. Nu mai sunt duhovnici buni, deoarece nici turma nu mai este credincioasă. Din lumea existentă ies preoții existenți. Dumnezeu ne trimite oameni povățuitori şi conducători, după nivelul la care ne aflăm.

Un lucru este cert: că **acolo unde există lume credincioasă, există şi preoți credincioşi.**

Singurul remediu este ca omenirea să se roage lui Dumnezeu pentru a le da păstori buni spre păstorire. Judecarea, clevetirea şi cârtirea împotriva preoților, nicidecum nu pot fi remedii; dimpotrivă, nu fac decât să mărească răul, în loc să-l micşoreze.

ESTE ABSOLUT NECESAR CA CEL PUȚIN O DATĂ ÎN VIAȚĂ SĂ FACEM O SPOVEDANIE GENERALĂ, DIN COPILĂRIE, LA UN DUHOVNIC BUN ŞI ISCUSIT

Datorită lipsei de duhovnici buni, cu experiență şi cu frică de Dumnezeu, în această societate contemporană tulbure, fiecare creştin trebuie să se orienteze în viață şi să caute o luminiță pentru a se călăuzi în acest întuneric. Trebuie, cu toată ființa noastră să zorim, să căutăm şi cu siguranță vom găsi lumina povă-țuitoare în viață.

O astfel de lumină o găsim în Biserica lui Hristos, printre slujitorii săi devotați. Sunt puțini, dar totuşi mai sunt. Să alergăm şi să-i depistăm în viața aceasta, să ne destăinuim lor, să ne mărturisim şi să le cerem sfat.

În acest sens este absolut recomandabil ca cel puțin o dată în viață să căutăm un duhovnic bun şi iscusit şi să ne spovedim din copilărie până în momentul Spovedaniei.

TREI ISTORISIRI ÎNFRICOŞĂTOARE DESPRE UNELE FEMEI CE ŞI-AU ASCUNS UN PĂCAT GREU LA SPOVEDANIE MINȚIND PE DUHOVNIC ŞI PE DUMNEZEU

Foarte multe persoane sunt posedate de diavolul îndoielii şi al minciunii chiar şi la Sfânta Spovedanie.

Este o absurditate să te spovedeşti şi totuşi să-ți ascunzi unele păcate. Nu este de înțeles de ce se mai spovedesc! În momentul în care te spovedeşti şi ascunzi un păcat, este mai rău decât dacă nu te-ai fi spovedit, deoarece aici faci, pe lângă păcatele pe care le ai, şi pe cel al minciunii şi încă ce minciună! Să minți pe duhovnic şi pe Dumnezeu!

Se povesteşte în cartea „Mântuirea păcătoşilor” la cap. VII despre unele femei care în timpul Spovedaniei nu şi-au spus tocmai păcatul cel mai mare. După ce au murit, Dumnezeu a descoperit urmaşilor ce mare păcat este acela al nesincerității unor oameni în scaunul Spovedaniei.

O să redăm mai jos două cazuri ale unor femei care au căzut în acest mare păcat.

ISTORISIREA ÎNTÂI

O femeie care a făcut un păcat de moarte, nu a îndrăznit niciodată să-1 mărturisească, de ruşinea şi urâciunea faptei. Însă a făcut alte fapte bune: a dat milostenie, postea mult, priveghea, se ruga şi se spovedea de toate celelalte păcate şi se împărtăşea cu Sfintele Taine, socotind că va afla mila lui Dumnezeu, ca să-i ierte păcatul ascuns, pentru celelalte fapte bune.

În sfârşit a căzut în grea boală şi şi-a mărturisit toate păcatele, iar pe cel mare nu a îndrăznit, nenorocita, nici măcar la moarte să-1 mărturisească, ci plângând s-a împărtăşit cu Dumnezeieştile Taine şi apoi s-a sfârşit.

După multe zile, una din fiicele sale, rugându-se în odaia ei, a simțit la un moment dat atâta duhoare (miros urât), încât nu mai putea să stea de multa împuțiciune pe care o simțea.

Uitându-se într-o parte şi în alta a casei, ca să înțeleagă de unde vine atâta duhoare, a văzut deasupra patului o umbră atât de urâtă şi înfricoşătoare, încât nu a mai putut sta în picioare, şi căzând jos, chemă în rugăciune pe Stăpânul Hristos şi pe Maica Lui într-ajutor. Atunci a venit glas de la acea umbră, zicând:

„Nu te teme fiică, eu sunt nenorocita ta mamă”. Din acel cuvânt, tânăra a luat îndrăzneală şi sculâdu-se i-a zis ei: „Cum este cu putință, o mama mea, să fii atât de urâtă şi cu rea putoare mirositoare, tu care ai fost atât de îmbunătățită şi ai făcut atâta bine?” Iar maica sa i-a răspuns: „Adu-ți aminte că ți-am spus odată că am făcut un păcat mare, de moarte şi niciodată nu l-am spus la vreun duhovnic,

pentru ruşinea faptei mele. Deci, pentru acest păcat am fost osândită în munca cea veşnică, ca să mă chinuiesc nesfârşit şi nu mi-au folosit celelalte bunătăţi pe care le-am făcut în toată viaţa mea”.

Atunci a zis fiica către dânsa: „Dar acum pot eu să-ţi ajut cu ceva, să plătesc la preot pentru a face liturghie şi alte multe milostenii, să dau săracilor şi să ajut mănăstirile, ca doar să poţi dobândi iertare?”

Iar ea a zis: „Nu mai este posibilă pocăinţa în iad. Când am avut vreme, nu m-am îndreptat, în viaţa pământească, cu puţină osteneală, nepriceputa de mine, iar acum orice vei face pentru mine nu îmi foloseşte. Că imediat ce m-am despărţit de trup, m-au răpit viclenii diavoli şi înfăţişându-mă la Judecata lui Hristos. Acesta m-a privit cu căutătura înfricoşată şi întorcând faţa Sa de la mine, a zis cu glas tunător şi înfricoşat: *«Du-te de la Mine, blestemato, în gheena cea nesfârşită»* şi îndată m-am aflat în fundul iadului. Aşadar pentru mine nu mai este milă. Numai ca să luaţi voi, cei vii, pildă, a slobozit Judecătorul Cel Drept să

mă arăt ție astăzi, pentru a propăvădui tu la toți munca mea şi să vă păziți să nu ajungeți să pătimiți ca şi mine.

Spune fratelui tău să-şi îndrepte petrecerea sa şi să laşi şi tu machiajurile, rujatul şi celelalte împodobiri ale trupului femeiesc. Niciodată să nu te împodobeşti sau să-ți înfrumusețezi fața, că multe şi nenumărate femei numai pentru această pricină s-au osândit în iad. Iar dacă nu mă vei asculta, curând vei veni ca să mă însoțeşti în acel loc întunecat şi plin de întristare. Acestea ți le-am spus, ca să nu crească chinurile mele când vă voi vedea şi pe voi chinuindu-vă împreună cu mine în gheenă".

Acestea auzindu-le, tânăra a întrebat-o şi alte multe despre iad, iar ea a răspuns: „Numai atât am putut să-ți spun şi nu întreba mai multe".

Acestea zicând, s-a stins ca vântul şi a rămas atâta duhoare, că numai putea nimeni să intre în acea cameră.

Fata a făcut în alt loc patul său şi a zăcut bolnavă multe zile, de frica şi groaza acestei vedenii.

Chemând pe duhovnicul ei cu numele Serafim, i-a povestit amănunțit cea mai sus zisă vedenie, pe care a povestit-o apoi în tot oraşul şi a scris-o pe o carte a sa, ca să o citească urmaşii şi să se păzească cu osârdie, ca să nu se pângărească.

(Vezi „Mântuirea Păcătoşilor" cap. VII)

ISTORISIREA A DOUA

Într-o altă cetate, era o femeie bogată şi de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios şi nu 1-a spus la duhovnic, pentru ruşinea faptei, ca să nu-1 afle şi altcineva.

Într-o zi s-a întâmplat că un ieromonah, de la o mănăstire de departe, care mergea cu ucenicul său să se închine la Sfântul Mormânt din Ierusalim, a trecut pe acolo.

Femeia văzându-i în biserică la o sărbătoare mare, când slujeau Sfânta Liturghie, şi-a pus în mintea ei gândul, ca să se spovedească la el, fiindcă era străin şi nu o cunoştea şi astfel nu se putea ruşina de el pentru păcatul ce-1 avea pe suflet.

Deci s-au dus într-un colț al bisericii şi a început să-şi spună toate păcatele sale. Insă când a vrut să-şi spună şi păcatul ei cel mai mare, pe care nu-1 spusese la nici un duhovnic, i-a venit atâta ruşine din lucrare diavolească, încât a roşit şi nu putea să-1 spună.

Dar ucenicul duhovnicului, om simplu şi îmbunătățit duhovniceşte, stând deoparte în celălalt colț al bisericii, vedea în timpul Spovedaniei cum iese din gura femeii un şarpe la fiecare păcat mărturisit, iar la urmă a văzut un şarpe foarte mare care de trei ori a scos capul afară din gura ei, vrând să iasă afară, însă s-a tras înapoi şi n-a ieşit.

După aceea a văzut ucenicul acela, cum şi ceilalți şerpi care ieşiseră mai înainte s-au întors înapoi şi au intrat din nou în femeie, fiindcă nu a spus şi celălalt păcat, care era cel mare. Deci acel mare păcat nespus, acel şarpe, a atras înapoi toate păcatele mărturisite.

Duhovnicul, la sfârşitul Spovedaniei, a dezlegat-o şi a plecat împreună cu ucenicul lui.

Pe drum ucenicul uimit i-a spus vedenia ce o văzuse el în timpul Spovedaniei. Atunci duhovnicul a înțeles pricina vedeniei şi s-a întors înapoi ca sa arate femeii vedenia şi să o îndemne să spună şi păcatul cel mare, şarpele cel mare pentru a-1 scoate din ea.

Ajungând la casa ei, au găsit-o moartă şi plângând ei au făcut rugăciune la Dumnezeu ca să le descopere ce s-a întâmplat cu sufletul ei. Şi iată că o văd pe dânsa, în vedenie, şezând pe un înfricoşător balaur şi alți doi şerpi o necăjeau şi o chinuiau cumplit. Atunci a zis către dânşii: „Eu sunt acea ticăloasă femeie care m-am mărturisit astăzi şi fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest balaur şi să mă ardă în focul cel veşnic, fiindcă m-a aşteptat atâta vreme să-1 mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de ruşine l-am ascuns. Şi acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenorocita de mine”.

Acestea zicându-le, s-a făcut nevăzută.

(Vezi „Mântuirea păcătoşilor” cap. VII)

Deci iată, fraţilor, cât de viclean şi perfid lucrează diavolul cu noi, oamenii. Ne dă mare curaj atunci când facem păcatul şi ne ruşinează în momentul când vrem să ne spovedim, să ne curăţim.

În tot timpul vieţii noastre este bine să nu avem nimic ascuns, să fim mai transparenţi şi cât mai sinceri. Această transparenţă şi această curăţenie o putem face numai aici pe pământ în Scaunul Spovedaniei. Dincolo nu ne mai poate ajuta nimeni. Să căutăm un duhovnic bun şi de încredere pentru a ne mărturisi şi a ne curaţi de toate impurităţile, pentru a scoate toţi şerpii din sufletul nostru.

ISTORISIREA A TREIA
Amânarea pocăinţei

Într-o carte veche, din Sfântul Munte, un duhovnic iscusit în poveţe a lăsat închisă într-o întâmplare învăţătura aceasta:

Un preot, cu frica lui Dumnezeu şi grija păstoriţilor săi, se ostenea zi de zi, prin toate mijloacele ce-i stăteau în putinţă, să întoarcă pe cei rătăciţi din calea pierzaniei şi să-i întărească în cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, vedea cu durere că ostenelile sale rămân fără roadă. Credincioşii săi lepădară numai făţărnicia: încolo, putrezeau în aceleaşi păcate, cum îi găsise. Zadarnică era slujba, zadarnice predicile, zadarnice sfaturile zilnice, zadarnice sfaturile date la spovedanie. Nimic nu-i clintea din noroiul păcatelor.

Ce să facă bietul preot? Cum să-i îndrepte? Căci se înflăcăra pentru lucrul lui Dumnezeu, ştiindu-se chezaş pentru sufletele lor, şi se frământa zi şi noapte, cerând de la Dumnezeu să-i arate pentru ce nu poate să-i atragă la mântuire?

Într-o sâmbătă seara, după vecernie, stătea amărât pe-o piatră din grădină, covârşit de grija datoriei sale preoţeşti şi mâhnit amarnic de truda-i fără roadă. Cum sta aşa, pierdut în gânduri grele, iată că Dumnezeu îi deschise

ochii necăjitului său suflet, asupra unei vedenii înfricoşate: o gloată de arapi, negri ca tăciunele, i se arătară ca un nor întunecat de duhuri necurate. Era un divan al diavolilor în frunte cu Satana, marele şi încruntatul tartor al lor.

Deodată, din mijlocul divanului un glas diavolesc zbieră de clocoti văzduhul:

- Voi, drăceştilor gloate, sfătuiţi-vă, născociţi cu mintea voastră meşteră în viclenii, şi să-mi spuneţi: cum aţi putea voi mai uşor şi mai sigur înşela pe oameni, ca să umplem cu ei împărăţia beznei şi pântecele flămând al iadului?

La această poruncă a tartorului celui mare, gloatele întunecate ale încornoraţilor, intrară în putoarea diavoleştilor sfătuiri.

Nu trecu mult şi din mulţimea aprinsă de sfat ieşi înaintea Satanei o căpetenie, lucind ca păcura, şi zise:

- Întunecimea ta, să furişăm în mintea oamenilor gândul drăcesc că nu este Dumnezeu; astfel, neavând de cine să se teamă, uşor ne vor cădea în gheare, vor face numai ceea ce vrem noi şi vom umple iadul cu ei.

Ascultându-l, Satana chibzui şi apoi răspunse:

- Cu minciuna asta prea puţini vom putea prinde în undiţă: pentru că lucrurile Celui de sus: cerul şi pământul şi toate câte le împodobesc mărturisesc slava Lui şi toate dovedesc că El este. Să vie altul, cu o născocire mai vicleană.

Atunci din gloatele întunericului, ieşi o altă căpetenie încornorată şi zise:

- Întunecimea ta, părerea mea e să le spunem oamenilor că, chiar dacă ar fi Dumnezeu, dar după moarte nu este suflet şi nu este judecată şi, prin urmare, nici răsplată sau pedeapsă. Să le spunem că nici rai, nici iad şi, prin urmare sunt slobozi să mănânce, să bea şi să-şi facă toate poftele trupului şi ale inimii, căci, ca mâine vor muri şi după moarte nu mai e nimic şi o să le pară rău că nu şi-au făcut toate gusturile cât au fost în putere.

Satana îi cumpăni vorbele, apoi îi zise:

- Nici cu vicleşugul acesta nu vom putea câştiga prea mulţi: căci printre oameni sunt unii răsăriţi la minte, care ştiu că este Dumnezeu şi că în dreapta Lui stă răsplata sau pedeapsa după fapte. Şi apoi mulţi ştiu că sufletul dăinuieşte şi după moarte şi va merge la judecata cea de pe urmă, după cum îi învaţă Scripturile. Cu vicleşugul acesta ne pică şi nouă ceva în gheare, dar mare lucru nu. Eu vreau oameni mulţi, ca nisipul mării, să-i închid ca pe o turmă de proşti în toate peşterile iadului! Răcni Satana şi trânti odată din copită aşa de tare, că toată droaia dracilor sughiţă de groază.

Atunci din mulţime se rupse o altă căpetenie şi, sprijinindu-se ţanţoş în coadă, duhni următoarea propunere:

- Prea întunecate jupâne şi tată al minciunii, lăudată să fie grija ta de-a umple iadul nostru cu proştii şi destrăbălaţii pământului! Am ascultat cu luare aminte vicleşugurile tovarăşilor noştri despre pierzarea oamenilor, aşa de scumpă nouă, tuturor dracilor tăi şi, văzând că ele nu sunt pe placul întunecimii tale, am născocit la rândul meu un vicleşug şi mai mare: de ce să nu lăudăm pe oameni pentru credinţa în Dumnezeu, în nemurirea sufletului, în judecata de apoi şi în răsplata după fapte? De ce să nu le spunem şi noi că este un rai şi un iad, care dăinuiesc în veacul veacului? Dar, după ce le vom spune toate acestea - pe care ei le ştiu prea bine - să le şoptim la ureche, o dată, de două ori, de mii de ori: „Nu vă grăbiţi cu pocăinţa oameni buni! Mai e vreme destulă! Trăiţi mai întâi după cum vă vine pofta. Pocăinţa lăsaţi-o mai la urmă! Nu vă grăbiţi!”

Ascultându-1, ochii Satanei fulgerară de bucurie drăcească. El se ridică trufaş de pe jilţul de flăcări ca smoala şi, bătând cu laba pe umeri pe diavolul care născocise acest vicleşug, glasul lui tună o dată, de se cutremură tot întunericul iadului:

- Voi, duhuri puturoase ale împărăţiei mele, ca gândul risipiţi-vă pe faţa pământului şi, ca o otravă dulce, strecuraţi în urechile oamenilor şoapta cu adevărat după numele nostru: „Nu vă grăbiţi cu pocăinţa, oameni buni, nici cu spovedania cea adevărată. Mai e vreme destulă: mâine,

poimâine, la bătrânețe. Până atunci, faceți-vă datoria către Dumnezeu şi suflet numai aşa, de ochii lumii. Vedeți-vă mai întâi de grijile pământeşti, aşa ca şi până acum. Pentru pocăința adevărată mai aveți vreme, că doar n-o să muriți chiar mâine”!.

Şi, la porunca Satanei, duhurile iadului se împrăştiară cu iuțeala gândului pe fața pământului, să amăgească pe zăbavnicii oameni în minciuna pierzării, cu amânarea pocăinței pe mâine, pe poimâine, la bătrânețe...

Vedenia se stinse, şi preotul, **trudit de soarta credincioşilor săi, înțelese, în sfârşit, pricina zăbavei lor de a se hotărî să se mântuiască cu adevărat.** De formă şi de ochii lumii, ei îşi îndeplineau datoriile creştineşti, dar, vrăjiți de şoapta ademenitoare a viclenilor, găseau că **sfaturile părintelui sunt bune mai mult pentru cei bătrâni. Cât despre ei înşişi mai au vreme destulă: mâine, poimâine, la bătrânețe...**

Iată sfatul de primejdie care-i încâlceşte pe oameni în rele şi-i bagă în toate necazurile şi în tot întunericul, iar mâine, poimâine, ca nişte storşi de vlagă, nu mai sunt buni de nimic. Dumnezeu iartă neştiința, dar viclenia ba. Iar omul cu socoteală vicleană e acela care-şi dă cu voia toată tinerețea dracilor, rămânând ca lui Dumnezeu să-I dea o bătrânețe distrusă. Nu-i va fi zvârlită şi bătrânețea laolaltă cu tinerețea.

(vezi Ier. Arsenie Boca „Cărarea împărăției”, cap. III)

Imaginea aceasta ne arată cum Îngerul îi spune omului să meargă la duhovnic, pentru a-şi mărturisi fără ruşine toate păcatele sale. Vicleanul încearcă să-l convingă că mai are timp, că nu acum este momentul potrivit pentru Spovedanie.

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL II

PĂCATELE CELE MAI MARI CARE CAUZEAZĂ FIINȚEI NOASTRE UMANE

(care se repercutează asupra arborelui nostru genealogic şi asupra întregii creații)

DESPRE PĂCAT ÎN GENERAL

Păcatul este o infidelitate şi o nedreptate faţă de Dumnezeu şi semenii noştri. Păcatul a existat de când este omenirea, există şi va exista cât va dura omenirea. Indiferent de civilizaţie, ştiinţă sau tehnică, interiorul omului, cu păcatele sau virtuţile lui, a rămas acelaşi.

Păcatul făcut cu 5.000 de ani în urmă este acelaşi cu cel pe care-l facem noi oamenii azi. Religia, de-a lungul mileniilor, a avut rolul acesta de a-l disciplina pe om, de a-l feri de păcat.

În aceleaşi păcate poate cădea şi un simplu cerşetor sau un muncitor, ca şi un savant sau mare demnitar.

Pornirile spre a păcătui există în acelaşi fel la toţi oamenii, datorită alterării fiinţei umane în urma păcatului lui Adam. Deci, cu înclinaţia spre păcat, se naşte genealogic fiecare om muritor de pe acest pământ.

Însă disciplinarea biologicului, schimbarea traiectoriei tentaţiei, canalizarea energiei înmagazinate în fiinţa noastră pot fi foarte uşor controlate cu ajutorul harului Duhului Sfânt din Sfintele Taine ale Bisericii noastre Ortodoxe. Deci numai Biserica, prin Sfintele Taine, cu ajutorul preotului, poate salva omenirea.

Nici o ştiinţă sau tehnică nu poate aduce moralitatea, dimpotrivă contribuie foarte mult la depărtarea omului de Dumnezeu, de tot ceea ce este natural şi firesc. Artificialul creat de om îl orbeşte, îl duce într-un automatism stereotip, îl desfigurează şi îl robotizează. Credinţa în Dumnezeu ţine de structura intimă a persoanei umane, precum şi de fondul moral ancestral, în virtutea căruia omul năzuieşte spre bine, dreptate etc., şi când le realizează are mulţumire, satisfacţie de natură morală.

Diavolul, care urăşte pe om foarte mult, îi falsifică această realitate şi îl manevrează cum vrea.

Nici un om nu poate să spună că nu ştie ce este şi ce nu este păcat. Fiecare avem conştiința morală, care nu este altceva decât glasul lui Dumnezeu în om şi care ne spune totdeauna când facem un lucru dacă e bine sau rău. Cel mai important este să ascultăm de această conştiință morală şi Dumnezeu ne va feri de păcat.

Păcatul a avut urmări grave de la începutul creației. După ce Adam a păcătuit, Dumnezeu atât de mult s-a mâniat pe el, încât pedeapsa s-a repercutat nu numai asupra lui ca om, ci şi asupra Creației.

Tot aşa, păcatul făcut azi de fiecare ins în parte se răsfrânge nu numai asupra celui care 1-a făcut, ci şi asupra familiei, casei, copiilor, gospodăriei etc., deci are urmări grave asupra tuturor.

De aceea vom expune succint păcatele cele mai mari, care se întâlnesc zilnic, care cauzează ființei umane, arborelui nostru genealogic şi implicit naturii înconjurătoare.

PĂCATUL NECREDINȚEI

Foarte mulți oameni, datorită unor mari necazuri pe care le au în viață şi lipsei de experiență şi practică bisericească, cad în necredință sau, mai mult, unii chiar ajung la sinucidere.

Pentru o persoană care nu crede în existența lui Dumnezeu, viața nu are sens. Este foarte greu când cineva excelează în această atitudine de respingere a bunătății divine.

Sunt momente şi momente în viață. Ispita satanei îi împinge pe unii să nu mai creadă în Dumnezeu. Bine ar fi să se întoarcă, să-i lumineze Dumnezeu şi să-şi observe păcatul. Bunul Dumnezeu, în orice moment, ca un părinte aşteaptă să ne întoarcem şi să-i recunoaştem paternitatea. Cei care îmbătrânesc în necredință sunt de compătimit. Credința este un reazem, un sprijin, o speranță, un ajutor efectiv pe care-1 simți doar dacă nu-i alterată simțirea, este un sens al vieții noastre pământeşti. Ce rost ar mai avea

Fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut
(Ioan XX, 29)

viața noastră, ce rost ar mai avea rațiunea noastră care ne face să fim stăpânitori ai acestei lumi dacă nu credem în Dumnezeu?!

Necredința în Dumnezeu este o autoîntunecare, o autoîndobitocire. Animalul nu are minte, însă omul o are şi nu o valorifică cum spune psalmistul David: **„Omul, în cinste fiind, n-a priceput şi s-a alăturat dobitoaceler celor fără de minte”** (Ps. 48, 12). Aceasta este dorința lui să se asemene animalelor celor care nu au minte.

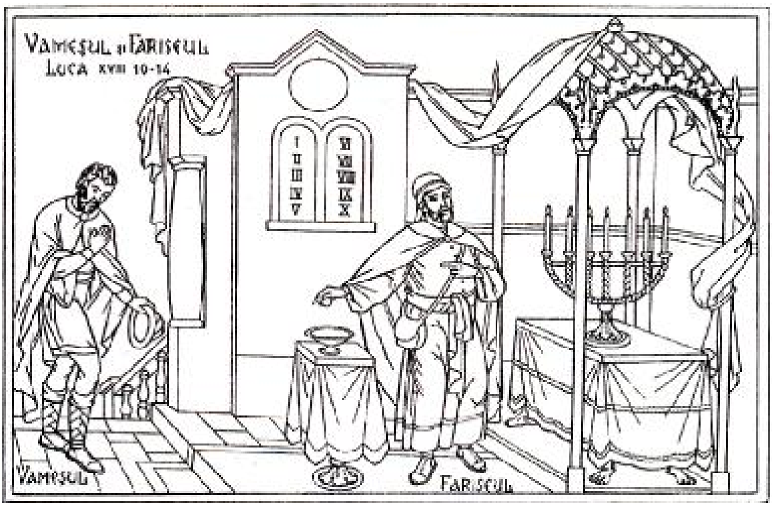
Toata viața trebuie să luptăm cu gândul ce ne vine referitor la necredința în Dumnezeu şi să-1 alungăm. La acest păcat al necredinței ajung cei ce nu au o educație religioasă din copilărie, cei care nu au un exemplu de credință

în familie (părinți necredincioşi sau indiferenți), cei care nu au nici o tangență cu Tainele Bisericii etc.

PĂCATUL MÂNDRIEI

Mândria este primul din cele şapte păcate capitale, după cum smerenia este cea mai mare virtute. Însă atât de complex, de ambiguu, de perfid şi viclean, de nociv şi distrugător este acest păcat, încât până şi marii sfinți au fost ispitiți de el. Nu este om pe fața pământului care să nu fie ispitit de acest diavol; de la copilul cel mai mic, până la omul cel mai în vârstă, de la cel mai simplu om, până la cel mai învățat. Păcatul mândriei este **autosupra-dimensionarea persoanei noastre.**

Suntem mândri şi facem acest păcat al mândriei atunci când: ne atribuim unele merite sau daruri care de fapt nu sunt ale noastre, când ne lăudăm în fața oamenilor pentru ce am făcut, fără să gândim că Dumnezeu ne-a învrednicit să le facem, când ne

Păcatul mândriei nu poate fi vindecat decât de un duhovnic bun.

supărăm pe oricine şi din orice motiv, când ne facem publicitate pentru orice faptă bună, pe care poate nici n-am făcut-o, când ignorăm şi râdem atât pe bună dreptate, cât şi pe nedrept de cineva, când invidiem şi urâm pe cineva care este mai bun decât noi, când vorbim pe cineva de rău indiferent dacă este adevărat sau nu, când ne îmbrăcăm în diferite haine tentante pentru a place oamenilor sau pentru a fi în centrul atenției, când spunem aproapelui faptele bune pe care le-am făcut etc.

Reversul acestui păcat este virtutea smereniei.

Din acest păcat se nasc toate celelalte.

Toată viața trebuie să luptăm împotriva acestui păcat şi să fim conştienți că-i putem cădea pradă în orice moment al vieții. Numai înțelepciunea ne poate ajuta să discernem acest păcat, să sesizăm apariția lui în mintea noastră. Trebuie luptat din fragedă tinerețe împotriva acestui mare microb, până nu produce „boli cronice” de netămăduit.

Foarte puțini medici pot vindeca asemenea boli.

PĂCATUL PORTULUI INDECENT

Păcatul, obiceiul rău sau viciul pot deveni la un moment dat, în om, ca a doua natură, ca ceva firesc. Pentru a nu se ajunge la o asemenea decadență morală, a nu se ajunge la starea cronică a bolii spirituale, trebuie neapărat să cerem ajutorul lui Dumnezeu prin Taina Sfintei Spovedanii.

Un mare păcat, cu o nocivitate morală deosebit de gravă asupra oamenilor, este portul indecent. Spre exemplu, o femeie se îmbracă cu o fustă foarte scurtă, merge la servici sau pe stradă. Pe orice bărbat care se uită involuntar la ea, diavolul desfrânării parcă îl electrocutează; o doreşte în inima lui, păcătuieşte în inima lui cu ea. Mântuitorul a spus că: „dacă vezi o femeie şi o doreşti în inima ta, ai şi păcătuit cu ea”. Deci, efectiv se curveşte sufleteşte cu acea femeie. Într-o zi acea femeie poate să provoace involuntar şi inconştient la păcat pe

atâția bărbați care o privesc în ziua respectivă... Deci ea poate să facă zilnic zeci şi sute de păcate. Prin portul ei indecent: rochie sau fustă scurtă, transparentă, pantaloni strâmți pe ea, în aşa fel încât se observă forma corpului foarte clar etc., poate răni zilnic atâtea suflete omeneşti, atâția bărbați cărora nici prin cap nu le-ar fi trecut că vor păcătui în acea zi.

Ispita diavolului desfrânării vine prin acea femeie. ***„Vai de cel prin care vine ispita”*** zice Mântuitorul. Trebuie să ne ferim cu toată ființa noastră de a ispiti, de a răni pe cei care sunt apropiații noştri.

Un asemenea păcat se poate face şi în familie, când tata sau mama se poartă indecent prin casă față de copii. Ei zic că sunt mici copiii, însă diavolul nu doarme. Orice imagine indecentă li se întipăreşte uşor în minte. Mamele nu trebuie să lase nici chiar fetițele mici să se poarte indecent; încă de la acea vârstă fragedă trebuie să le facă să fie conştiente de ceea ce înseamnă acest păcat.

PĂCATUL BLESTEMULUI ÎN CASĂ

Există un obicei foarte rău la unii părinți de a-şi blestema copiii atunci când îi supără. Tot timpul le-am recomandat părinților ca atunci când copiii nu sunt cuminți, să-i bată, însă niciodată să nu-i blesteme. Deoarece blestemul, înjurătura, când sunt făcute de părinte asupra copilului pe care 1-a născut, au urmări negative asupra lui.

Copilul care a fost blestemat de tatăl sau mama lui şi părinții respectivi nu s-au spovedit de acest păcat, deci nu au primit dezlegare de el, foarte uşor este atins de blestem.

Din această cauză pot veni boli, necazuri, suferințe, eşecuri în viață peste copiii respectivi.

Blestemele sunt foarte rele în casă, atât când sunt rostite de părinți asupra copiilor, cât şi invers, de copii asupra părinților. Mulți copii nu se căsătoresc sau celor care se căsătoresc nu le merge bine în căsnicie din cauza blestemelor

părinților. Remediul cel mai eficient împotriva acestor blesteme transmisibile este Taina Sfintei Spovedanii făcută atât de părinți, cât şi de copii; după aceea un rol foarte important îl are citirea rugăciunii celei mari de dezlegare asupra întregii familii. Adică să meargă împreună, părinții cu copiii, la preot pentru a le citi acea rugăciune de dezlegare.

Foarte grav este când părinții mor fără să le fi citit în viață rugăciunea respectivă. Acele înjurături şi blesteme asupra copiilor lor, dacă nu sunt dezlegate de către preot, când sunt în viață părinții, pot produce foarte mari necazuri asupra copiilor.

Dincolo de mormânt nu mai poate face nimeni acea dezlegare.

Să ne ferim a rosti orice cuvânt rău asupra copiilor noştri pentru a nu se repercuta asupra lor şi a nu le produce mari necazuri în viață.

De asemenea, copiii niciodată să nu-şi blesteme sau să-şi înjure părinții care i-au născut. Nu mai vorbesc de acei copii care ajung chiar să-şi lovească părinții, pe cei care i-au născut. Spun Sfinții Părinți că acelui copil care şi-a lovit părintele, mâna respectivă nu-i mai putrezeşte. **Este ceva înfricoşător! Pentru orice cuvânt ieşit din gura noastră vom da răspuns în ziua Judecății, înaintea lui Dumnezeu.**

PĂCATUL ÎNJURĂTURILOR

Asistam cândva la un fapt deosebit de grav. Nişte părinți foarte tineri se amuzau de copilaşul lor care avea 4 ani, şi pe care îl învățaseră să dea diavolului, să înjure. Copilul vorbind gângav, când înjura părea atât de amuzant, încât producea râsete celor care-l ascultau. Câtă iresponsabilitate la acei părinți! În loc să-l învețe pe copil a se feri să pomenească numele satanei, deoarece numele satanei este cel mai nociv nume, ei dimpotrivă, indirect şi involuntar, îi făceau cel mai mare rău

Inima noastră trebuie să devină pământ bun pentru a putea rodi în ea sămânța credinței în Dumnezeu.

copilului. De asemenea am observat acest obicei rău la foarte mulți oameni: să înjure, să dea diavolului orice lucru, să dea diavolului casa, masa, animalele, copiii, hainele, gospodăria, tot ce le apare în față. Dând diavolului pe cineva sau ceva, tu îi doreşti răul. În loc să zici să fie al lui Dumnezeu lucrul respectiv, adică să aibă parte de Dumnezeu, tu însuți îl închini satanei.

O foarte mare iresponsabilitate există la cei care înjură şi pomenesc numele satanei!

Numele diavolului conține cel mai mare rău, o puternică doză de energie negativă, conține răul în sine, conține pe diavol care este izvorul răului. Or, cel care rosteşte zilnic numele diavolului nu face altceva decât să-1 cheme pe satana în sufletul, în inima şi mintea lui.

Trebuie să alegem: ori chemăm pe Dumnezeu zilnic prin rugăciune şi prin pomenirea Numelui Său, care este izvorul binelui, binele în sine şi pozitivul prin excelență, ori pe satana cu tot răul lui. Vom da răspuns în ziua Judecății pentru fiecare cuvânt pe care l-am rostit în viață (Matei 12,36).

Să ne ferim în toată viața noastră a spune cuvinte rele şi dimpotrivă, să rostim cât mai multe cuvinte ziditoare de suflet după cuvântul Sântului Pavel care spune: **„Din gura noastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă”** (Efes. 4, 29).

PĂCATUL NERESPECTĂRII ZILELOR DE ODIHNĂ

Cunoaştem din Sfânta Scriptură că Dumnezeu le-a dat oamenilor, între alte porunci şi pe aceea a muncii şi a odihnei, după cuvântul care spune: „Lucrează şase zile..., iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeul tău; să nu faci în ziua aceea nici un lucru (Ieşire 20, 9-10).

Aşadar le-a spus să lucreze şase zile şi în a şaptea să se odihnească. Cu atât mai mult, în creştinism există aceste zile de odihnă: Duminica şi Sărbătorile însemnate cu Cruce roşie din calendar. Când se respectă aceste zile se produce un echilibru cosmic, biologic, ecologic, psihologic şi mai ales

duhovnicesc Când nu se respectă aceste zile de odihnă vine pedeapsa lui Dumnezeu peste acea familie. Unii lucrează la câmp, alții își fac casă, alte gospodine își fac curățenie, își spală etc.

Aceste păcate, o dată făcute, iarăşi au efect asupra familiei respective. Vin certuri, necazuri, boli, bătăi, despărțiri etc., fără ca oamenii respectivi să-şi dea seama de ce şi de unde vin.

Peste acei oameni care nu respectă zilele de odihnă, vin mari necazuri. Ele vin atât peste ei, cât şi peste copiii lor.

Duminica şi în Sărbătorile cu Cruce Roşie din calendar nu avem voie să facem nici un lucru acasă. Femeile nu au voie să spele, să coasă, să măture, bărbații, nu au voie să lucreze la câmp sau altceva. În acele zile trebuie să mergem la biserică pentru a asculta Sfânta Liturghie, să ne odihnim, să citim cărți duhovniceşti, să ne rugăm etc.

PĂCATUL BEȚIEI

Unul din marile păcate ce macină omenirea dintotdeauna este păcatul beției. La unii oameni acest păcat este incurabil, devine o patimă de netămăduit. Se ajunge la o asemenea stare datorită lipsei de Spovedanie la timp, datorită lipsei de credință, datorită lipsei de voință sau datorită unor necazuri pe care omul nu poate să le depăşească şi nu cere ajutorul Bisericii.

Pentru a nu se ajunge la acest păcat se recomandă cele mai sus amintite: Spovedanie la timp, cumpătare încă din fragedă copilărie, evitarea de anturaje, depărtarea de prieteni ce ne influențează la asemenea patimă.

Beția poate aduce cele mai mari rele asupra noastră ca persoane, asupra familiei noastre şi asupra societății în care trăim.

Beția aduce: certuri, scandaluri, bătăi, crime, despărțiri, sinucideri, desfrânări etc.

PĂCATUL APELĂRII LA VRĂJITORII, FARMECE, DESCÂNTECE ŞI ALTE LUCRURI DIAVOLEŞTI, OCULTE ÎN SCOPUL DOBÂNDIRII UNUI AJUTOR

Trebuie să fim conştienţi că există cele două realităţi: Dumnezeu şi satana. Bunul Dumnezeu vrea să ne mântuiască, însă satana nu doreşte mântuirea noastră şi vrea să ne ducem cu el în infernul cel veşnic. De aceea întinde fel de fel de curse omenirii pentru a prinde pe cât mai mulţi.

Întinde multe momeli printre care momeala aceasta a ocultismului, vrăjitoriei, despre care se crede că ar fi binefăcătoare.

Satana, fiind spirit, ia diferite înfăţişări, cunoaşte tot trecutul vieţii noastre, lucrează prin oameni, prin animale şi prin obiecte, are puterea de a distruge şi aceasta o face servindu-se de oamenii înrăiţi, cu mintea pervertită şi întunecată de patimi.

Oamenii vrăjitori, spun Sfinţii Părinţi, vor fi cel mai aspru pedepsiţi de Dumnezeu, deoarece ei, conştienţi fiind, se leapădă de Dumnezeu încă din această viaţă, de bună voie chiar. Dumnezeul lor devine satana; lui i se închină toată viaţa, lui îi slujesc, lui îi aduc jertfe. Spunea cândva un mare părinte, următoarea întâmplare: pe când era preot într-o comună din Moldova a venit să se spovedească la el o vrăjitoare cam de 60 de ani. După ce şi-a spus toate păcatele din copilărie, toate relele ce făcuse oamenilor prin vrăjitoriile ei, acel părinte i-a dat canonul necesar pentru ispăşirea acestor păcate. Unul din canoane i-a fost acela de a nu se împărtăşi 7 ani de zile. Auzind acea femeie că preotul nu-i dă împărtăşania, deoarece nu avea cum să o poată împărtăşi din cauza păcatelor ei, a intrat diavolul deznădejdii în ea spunându-i că nu va mai trăi atâţia ani şi va muri neîmpărtăşită. Şi biata femeie primind gândul acesta al deznădejdii de la satana, după ce a ieşit de la spovedanie, parcă a intrat un duh în ea; a început să alerge atât de

tare pe drum încât s-a izbit cu capul de o stâncă şi a murit pe loc.

La înmormântare, bineînțeles că a fost chemat preotul ce o spovedise. El o cunoştea foarte bine pentru că tocmai o spovedise şi şi-a dat seama că diavolul deznădejdii i-a făcut un asemenea rău. Toată viața săraca femeie slujise satanei şi iată că nu a lăsat-o până când nu a luat-o la el.

La înmormântare preotul a pus epitrahilul pe trupul ei în sicriu, în momentul citirii dezlegării mari. Pe când citea acea dezlegare mare preotul a observat cum epitrahilul se lasă în sicriu. La sfârşitul rugăciunii, incredibil, trupul acelei femei vrăjitoare dispăruse. Toată lumea rămăsese încremenită.

În urma acestei întâmplări preotul acela care avea o viață de sfințenie s-a rugat lui Dumnezeu câteva zile cu post să-i descopere această minune.

Dumnezeu i-a descoperit că satana şi-a luat acea ucenică a lui cu trupul ei pământesc. Aşa cum fiecare om în momentul încetării din viață trece prin nişte judecăți ale lui Dumnezeu, aşa a arătat că vrăjitorii sunt cei mai aspru pedepsiți. Ei de bună voie s-au lepădat de Dumnezeu şi s-au închinat diavolului; de aceea atunci când mor îi ia cu trup cu tot, deci nu mai trec prin acele judecăți.

Este o mare greşeală când cineva apelează la vrăjitori pentru a li se îndeplini o dorință în casă. Se poate îndeplini pe moment acea dorință cu puterea satanei, însă nu are viață lungă, nu poate avea un efect îndelungat.

Sunt cunoscute atâtea cazuri când unii părinți şi-au căsătorit copii cu ajutorul farmecelor. Totul a fost foarte bine pe moment, însă nu a durat mult timp şi a venit inevitabila despărțire. Trebuie să fim conştienți că diavolul nu ne face nici un bine pentru viața noastră. Tot binele săvârşit prin vrăji nu numai că nu are viață lungă, ci şi distruge totul.

Trebuie să ne ferim a merge la vrăjitori ca şi cum am pune mâna pe foc.

PĂCATUL NERESPECTĂRII ZILELOR DE POST

Pentru a trăi viața în mod normal, fără abuzuri, fără ignorarea și încălcarea drepturilor membrilor societății, omenirii i s-au impus tot timpul anumite legi morale, religioase, pentru disciplinare. În creștinism, pentru disciplinarea noastră sufletească și trupească, avem lăsat de către Sfinții Părinți legea postului trupesc și sufletesc. Există cele patru posturi mari de peste an, cât și zilele de Miercuri și de Vineri. In aceste zile nu trebuie să mâncăm lapte, brânză, carne, ouă pentru terapia trupească, ce la rândul ei produce terapia sufletească, adică înfrânarea de la toate poftele păcătoase ce le putem face cu cele cinci simțuri ale noastre.

Postul mai are și un caracter de jertfa pe care noi oamenii o aducem lui Dumnezeu. Adică în momentul în care ne înfrânăm depunem un efort conștient prin care noi oferim lui Dumnezeu, ființa noastră întreagă, trupul și sufletul.

Când nu ne înfrânăm și nu păstrăm aceste reguli minime, cădem în stadiul animalității iraționale.

Acei oameni care nu postesc nici măcar Miercurea și Vinerea, niciodată nu pot simți prezența lui Dumnezeu, nu pot să aibă bucurii duhovnicești în viață, nu pot să aibă ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne ajută în viață când îi cerem ajutorul, dar numai dacă reușim să facem cât de cât un efort, pe măsura puterilor noastre omenești.

Postul în familie aduce cele mai mari realizări: alungă ispitele, dă înțelegere și dragoste între soți, izbăvește de dușmani, dă înțelepciune și luminare de minte celor care studiază, îndepărtează vrăjitoriile și toate duhurile satanei necurate din casă, izbăvește de patimi și boli, curăță păcatele și ne dă mântuire.

A ține Miercurea și Vinerea post în casă este o regulă minimă creștină. Dacă nu o ținem pe aceasta, niciodată nu putem ajunge la lucruri mari duhovnicești sau la o simțire creștină matură.

PĂCATUL NEEDUCĂRII COPIILOR ÎN SPIRITUL RELIGIOS ŞI ÎN CREDINŢA DE DUMNEZEU

O maximă responsabilitate pentru părinţi este aceea de a insufla copiilor lor, încă din fragedă copilărie, credinţa în Dumnezeu. Cel mai productiv teren pentru sădirea credinţei în Dumnezeu este sufletul copilului. Dacă nu este educat copilul de mic să creadă în Dumnezeu, să se roage lui Dumnezeu, să se spovedească, să meargă la biserică, să se împărtăşească etc., când creşte mare este foarte greu sau devine imposibil.

O mulţime de oameni se plâng de copiii lor când ajung mari, că nu-i ascultă, că fac numai rele. Educaţia religioasă este fundamentală pentru formarea personalităţii unui copil.

După cum îngrijeşti de o plantă să crească mare şi să dea rod, tot aşa trebuie să îngrijim şi de un copil pentru a da rod cât mai bogat mai târziu.

Lăsaţi copiii să vină la mine

Nu este suficientă îngrijirea trupească (îmbrăcăminte şi mâncare), deoarece acestea nu-l formează şi nu-l modelează în viaţă, ci mai importantă este îngrijirea sufletească, deoarece aceasta este veşnică, aceasta îl înnobilează, îi dă bunătate, dragoste, milă şi toate virtuţile.

Dacă s-ar face o educaţie religioasă atât în familie, cât şi la şcoală, omenirea ar avea mult de câştigat: s-ar reduce suferinţa şi

păcatele din lume, s-ar crea un echilibru al universului, s-ar prelungi viața acestei lumi.

Ca părinte, când educi un copil nu este suficient să-i spui doar, ci trebuie să faci împreună cu el, să te arăți exemplu personal şi viu. Să îngenunchezi împreună cu el în fața icoanei la rugăciune, să-l iei de mână şi să mergi la biserică, să te fereşti a vorbi orice cuvânt rău, a face orice gest necontrolat, pentru că el te copiază întocmai.

PĂCATUL PORNOGRAFIEI

O mare strategie psihologică a satanei pentru întinarea minții, inimii, trupului şi a întregii ființe umane este pornografia. Acest păcat a luat proporții în ultimii ani, cum nu a fost de când este omenirea.

Imaginația are cea mai mare putere de penetrare asupra ființei umane. O imagine, o fotografie când o vezi ți se întipăreşte în minte şi poate să ne-o reamintească diavolul şi peste zeci de ani de zile. Când priveşti mai ales la o fotografie pornografică sau la un film pornografic este cel mai nociv lucru pe care-l poți face. Mai ales acei tineri care se spurcă cu acele imagini, foarte greu şi le vor putea alunga din minte sau poate chiar toată viața vor fi obsedați.

Trebuie să fim foarte atenți la ceea ce privim, la ceea ce înmagazinăm în sufletul nostru prin imaginație. Nu trebuie să existe niciodată curiozitate.

Acestea sunt momelile psihologice ale satanei. Diavolul vrea să întineze toate mințile oamenilor de la cei mai tineri, până la cei mai în vârstă.

Pornografia este cea mai distructivă armă a satanei. Se observă la mulți oameni cum poartă la ei sau în maşini asemenea spurcăciuni de fotografii. Cum de nu le este ruşine de copii sau cum de nu se tem că pot îndobitoci pe copiii lor, dându-le prilejul să se strice foarte uşor. Ne întrebăm cum poate un om să gândească pozitiv, să aibă mintea

la Dumnezeu, când el tot timpul are în față asemenea imagini murdare pornografice. Parcă a luat diavolul mințile cu totul unor asemenea oameni! Nu trebuie să ne mai mire în aceste situații răul care este în lume.

Feriți mințile curate ale copiilor! Nu le spurcați! Ajutați-vă ajutând pe aceşti copii!

PĂCATUL AVORTULUI

Pentru ce se căsătoresc oamenii? Pentru a îndeplini trei scopuri: să înmulțească neamul omenesc, să se ajute reciproc, să stârpească patimile desfrânării.

Deci doi tineri când se căsătoresc, dacă încalcă unul din cele trei scopuri, fac un mare păcat.

Unul din cele trei scopuri care se încalcă foarte des este cel al înmulțirii oamenilor, al procreării. Nu lasă mersul normal al vieții, ci îşi programează câți copii să facă, după bunul lor plac. Lasă un copil sau doi să se nască şi restul îi aruncă la canal. Cea mai oribilă crimă este avortul, când mama îşi omoară propriul copil. Nici animalele nu fac aşa ceva, dimpotrivă nasc câți pui le dă Dumnezeu şi îi iubesc foarte mult.

Toate păcatele se pot ierta, spun Sfinții Părinți, dar păcatul acesta al avortului, al crimei asupra unui suflet nevinovat poate fi iertat doar cu prețul unor osteneli, nevoințe, al unei pocăințe care pot dura viața întreagă.

Sângele acelui prunc nevinovat strigă din pământ. Acei prunci avortați plâng înaintea lui Dumnezeu şi cer răzbunarea sângelui vărsat de mamă.

Cel mai mare bine pe care-l poți face în viață, ca om căsătorit, este să dai viață mai departe. Oricât ai posti, oricât te-ai ruga, oricât ai da de pomană, oricâtă nevoință ai face în viață, nu este mai mare lucru ca atunci când dai viață unui om. Toți Sfinții din ceruri cu toți îngerii şi întregul cer se bucură când se naşte un copil. Singură mama

> ***Orice copil este un dar de la Dumnezeu, orice copil este o minune! Femeia trebuie să îl primească cum se cuvine: cu dragoste şi smerenie.***

poate sa facă o asemenea minune, ea este singurul laborator ce poate da naştere unei ființe umane.

Dacă refuză a da naştere, a da viață, refuză ea însăşi a avea viață veşnică. Majoritatea femeilor, foarte comod, justifică faptul că nu nasc copii mai mulți datorită contextului în care trăiesc: că nu au cu ce să-i hrănească şi să-i crească. Insă aceasta este o mare cursă pe care le-o întinde satana.

Trebuie să fim conştienți că Dumnezeu niciodată nu va da voie să se nască un copil fără a avea asigurată bucățica lui de pâine. Este un mers firesc şi natural al lucrurilor să se întâmple aşa.

Atunci când nu avem credință în Dumnezeu se produce nefirescul, nenaturalul.

Atunci când cineva avortează nu are credință în Bunul Dumnezeu, în faptul că El este deasupra şi va ocroti acel copil; lipsind credința în Dumnezeu se ajunge la păcatul pruncuciderii, adică al avortului.

PĂCATUL FURTULUI

Cel care fură şi introduce la el în casă lucrul furat, introduce blestemul lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să avem în casă un lucru furat. Trebuie ori să se înapoieze lucrul în chip discret, la cel de la care s-a luat, ori să se dea altei persoane.

Omul care este păgubit blesteamă pe cel care 1-a furat. Acel blestem va veni cândva asupra celui care a furat.

S-au întâmplat multe cazuri când s-au furat lucruri şi s-au ținut în casă ori s-au folosit. După un timp au venit peste hoț boli foarte grele, până la paralizie, ori au venit peste copii lui. Peste unii a adus diavolul certuri sau peste alții au venit diferite patimi. Nu s-au spovedit, nu au aruncat lucrul furat din casa lor şi au venit peste ei mari pedepse de la Dumnezeu.

Chiar dacă nu vine imediat, va veni mai târziu când nici nu se aşteaptă omul sau dacă nu vine pedeapsa peste cel care a furat, sigur va veni peste copiii lui.

S-au întâmplat cazuri când cineva a furat de la un om sărac. Acel om a plâns înaintea lui Dumnezeu şi nu după mult timp a văzut minune, cum Dumnezeu i-a adus lucrul înapoi şi 1-a pedepsit pe cel care a furat.

Niciodată să nu ne bucurăm de un lucru care nu-i al nostru, să-1 dăm la altcineva dacă ne-a parvenit în vreun fel sau altul.

PĂCATUL CURVIEI

Păcatul curviei este când cineva necăsătorit se împreunează cu altă persoană. Chiar şi ginerele cu mireasa, înainte de a se cununa în biserică, nu au voie să se împreune. Dacă se împreună, fac păcatul curviei. Mireasa, când se îmbracă în haina albă, simbolizează curățenia ei sufletească şi trupească şi deci dacă s-a împreunat, chiar cu viitorul ei soț, şi-a întinat acea haină albă şi nu mai are voie să o îmbrace. Atât băiatul, cât şi

fata, dacă s-au împreunat cu alte persoane înainte de căsătoria lor, au făcut păcatul curviei. De asemenea femeile văduve sau bărbații văduvi, dacă greşesc cu alte persoane, fac păcatul curviei.

PĂCATUL PRECURVIEI

Păcatul precurviei este infidelitatea conjugală. Adică după ce s-a căsătorit cineva şi greşeşte cu altă persoană face păcatul precurviei. Deci păcatul curviei îl face cel necăsătorit, iar păcatul precurviei îl face cel care s-a cununat.

Păcatul precurviei este mult mai greu decât al curviei, deoarece atunci când cineva se căsătoreşte depune jurământ înaintea lui Dumnezeu că va păstra fidelitatea conjugală până în mormânt, adică nu va înşela soția niciodată sau soția nu-l va înşela pe soț niciodată.

În momentul când unul din soți cade în acest păcat de infidelitate, cade în păcatul precurviei.

Păcatul curviei se pedepseşte cu 7 ani oprire de la împărtăşanie, iar cel al precurviei cu 15 ani, deci dublu.

Din cauza acestui păcat al precurviei se întâmplă toate relele în familie.

Când soțul, spre exemplu, a căzut în păcat cu altă femeie, s-a spurcat, cu alte cuvinte cu ea, după aceea se împreună cu femeia lui, o spurcă şi pe femeia lui şi implicit spurcă toată casa. Această spurcăciune înseamnă introducerea diavolilor în casa sa. Dacă este conştient de acest fapt grav, părăseşte păcatul, nu îl mai face, se spovedeşte, face canonul rânduit de preot şi se căieşte din toată inima lui. Atunci Dumnezeu îl poate ierta şi nu se mai răsfrânge asupra familiei sale.

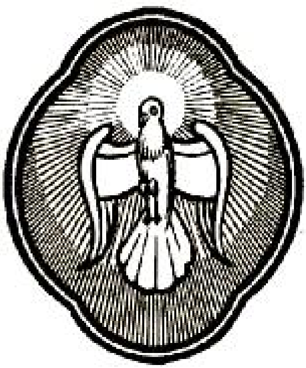
Însă dacă acea persoană nu încearcă să părăsească păcatul, nu se spovedeşte sau, mai grav, nici nu ia în seamă gravitatea acestui păcat şi continuă să-l facă, urmările catastrofale în familie sunt inevitabile.

O dată ce bărbatul se împreună cu acea femeie străină se produce o legătură ilegală ce afectează legătura lui legală cu soția sa. Iubirea nu poate fi manifestată la două persoane în acelaşi grad. Cu siguranță iubirea de soție se diminuează şi trece pe locul secundar; dacă se continuă aşa poate să se stingă definitiv dragostea soțului față de soție. De aici încolo apar marile probleme. Apar certurile, apare gelozia, apar invidia, ura, bătăile, iar dacă se continuă mai mult timp se ajunge până la despărțire.

Iată ce poate face precurvia! Femeile foarte uşor cad în această plasă atunci când au serviciu şi pleacă de acasă. Locul femeii este acasă.

Un alt mare păcat al precurviei este împreunarea între rude. Este atunci când cineva păcătuieşte cu o rudă: verişor, unchi, naşi sau, mai grav, incestul, când părinții păcătuiesc cu proprii lor copii.

Iar altul din cele mai grave păcate ale precurviei este perversitatea sexuală. Acest păcat poate fi făcut de către soți în mod anormal şi nenatural, în chip animalic şi demonic sau, mai grav, când se face între persoane de acelaşi sex. Aceste păcate făcute de oameni depăşesc chiar şi animalele. Aceste păcate aduc foc din cer peste omenire, asemenea celor două cetăți Sodoma şi Gomora din Vechiul Testament, care[1] au fost arse cu focul coborât din cer din pricina acestor păcate.

„Lăsați copii să vină la Mine şi nu-i opriți, că a unora ca aceştia este împărăția lui Dumnezeu.

Adevăr vă spun: Cel ce nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea.

Şi luându-i în brațe, Şi-a pus mâinile pe ei şi i-a binecuvântat”. (Marcu 10, 14-16).

CAPITOLUL III

GHID DE SPOVEDANIE PENTRU COPII ŞI TINERET

SFAT PENTRU COPII ŞI TINERET

Biserica Ortodoxă ne învaţă că de la vârsta de 7 ani fiecare dintre noi avem păcate personale. Păcatele sunt mizeria ce se adună pe sufletul nostru. Sufletul nostru trebuie să fie curat, tot aşa cum este un geam, o sticlă când priveşti prin ea. Păcatele se depun pe geamul sufletului nostru, aşa cum se depun praful şi murdăria pe o sticlă, încât nu mai poţi să priveşti prin ea. Trebuie să iei o cârpă şi să o cureţi. După ce ai curăţat-o poţi din nou să te uiţi prin ea. Aşa este şi sufletul nostru; atunci când păcătuim depunem praf şi mizerie pe sufletul nostru. Dacă ne spovedim curăţim sufletul. Dacă nu ne spovedim, sufletul devine din ce în ce mai murdar, până când se întunecă şi nu mai pătrunde prin el lumina spirituală.

De aceea trebuie să ne spovedim din toată inima, să ne căim de ceea ce am făcut şi să încercăm să nu mai facem greşeli pentru a fi mereu curaţi.

Dacă ne vom spovedi sincer, Dumnezeu ne va lumina ca să învăţăm cât mai bine la şcoală, ne va feri de boli. Va ajuta şi părinţilor noştri pentru rugăciunile noastre.

Spovedania ne va da multă înţelepciune, care este foarte necesară în viaţă.

Înainte de a merge la Spovedanie să ţinem câteva zile de post (2-3) pentru a ne putea şi împărtăşi.

În aceste zile să luăm următorul ghid de Spovedanie, să citim următoarele păcate şi pe cele pe care credem că le-am făcut, să le scriem pe o hârtie, aşa încât să nu le uităm când mergem la părintele duhovnic pentru a ne spovedi; şi zicem aşa:

„Mărturisesc Domnului nostru, Iisus Hristos, Preacuratei Sale Maici, tuturor Sfinţilor Săi, Sfântului înger, păzitorul vieţii mele şi Sfinţiei voastre, părintele meu duhovnic, toate păcatele mele cele mari de la ultima Spovedanie până azi” (şi începi să spui păcatele sau să le citeşti de pe hârtie).

† Nu am învățat rugăciunile pe de rost: înger, îngeraşul meu, Tatăl nostru şi altele.

† Nu am spus rugăciunea înainte şi după masă.

† Nu am spus rugăciunea când m-am culcat şi când m-am sculat.

† Nu m-am rugat înainte de a-mi face temele şi înainte de a merge la şcoală pentru a-mi lumina Dumnezeu mintea ca să pot învăța bine.

† Nu i-am mulțumit lui Dumnezeu când mi-a luminat mintea de am învățat şi am luat note bune.

† Nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru părinții mei să-i ferească de rele şi să le ajute în viață.

† Nu am ascultat de părinții mei şi i-am supărat.

† Am mințit pe învățători şi profesori la şcoală.

† Am mințit părinții şi frații.

† Nu am ținut post Miercurea şi Vinerea.

† Am mâncat dulciuri Miercurea şi Vinerea, fără să mă uit la ele dacă sunt de post sau nu.

† Am copiat la şcoală.

† M-am mândrit şi m-am dat mare înaintea colegilor la şcoală că am haine frumoase şi că am bani.

† Când mi-a cerut un coleg să-i dau un obiect, nu i 1-am dat din zgârcenie.

† Când mâncam la şcoală pachețelul meu, am observat că un coleg nu avea mâncare la el pentru că părinții lui erau săraci şi nu aveau ce să-i dea. Eu nu m-am milostivit de el şi nu i-am dat nimic, supărându-L pe Dumnezeu prin aceasta, că sunt zgârcit.

† Am bătut nişte colegi de-ai mei la şcoală, deşi erau nevinovați.

† Am scuipat pe cineva.

† Am înjurat de lucruri sfinte.

† Am înjurat un coleg de tată şi de mamă.

† Am dat diavolului.

† Am furat un obiect de la un coleg de la şcoală şi l-am dus acasă.

† Am furat bani de la părinți şi nu le-am spus.

† Am furat nişte lucruri de acasă fără să ştie părinții mei.

† M-am uitat la reviste şi la poze pornografice spurcându-mi vederea.

† M-am uitat, din curiozitate, la filme pornografice şi mi-am întinat vederea, mintea şi inima.

† Nu sunt milostiv şi nu am milă de oameni şi de colegii mei.

† Nu mi-am făcut metaniile (10-20) în fiecare zi.

†Nu am mers în fiecare Duminică la biserică. M-am lenevit uneori să mă scol de dimineață pentru a merge la biserică.

†Când am trecut pe lângă biserică nu m-am închinat tot timpul.

† Am jucat jocuri de noroc cu colegii.

† Am omorât insecte şi păsări şi nu am avut milă de ele.

† Nu am purtat tot timpul cruciuliță la gât ca să mă ferească Dumnezeu de rele.

† Când m-am culcat nu mi-am făcut cruce cu mâna peste perna mea pe care dorm.

†Am lovit un coleg cu bățul şi cu piatra făcându-i o rană mare, pentru care a plâns foarte mult şi asta numai din cauza mea.

† Am vorbit părinților nerespectuos, zicându-le „tu" şi „mă", în loc să le zic politicos, ca un copil cuminte, „matale" sau „dumneata" ori „dumneavoastră",

† Am greşit de multe ori dimineața când m-am sculat: în loc să mă spăl pe față, să-mi zic o rugăciune şi după aceea să iau **anafura** (pâine sfințită) şi **aghiazma** (apă sfințită), iar după aceea să mănânc, eu mai întâi, din lăcomie, când m-am sculat am alergat la masă fără să mă rog şi fără să iau acele lucruri sfințite care îmi ajută în viață şi după aceea mi-am adus aminte de greşeală.

† Câteodată diavolul mi-a dat o lenevie şi o plictiseală fiind în biserică de m-a scos afară în timpul slujbei.

† Cu toate că mama mi-a dat mâncare de post Miercurea şi Vinerea eu totuşi am mâncat câteodată intenționat, pe ascuns, mâncare de dulce.

† Nu m-am spovedit şi nu m-am împărtăşit la 40 de zile.

† Când m-am împărtăşit, am greşit de am scuipat pe jos. Nu am ştiut că în ziua aceea până la 12 noaptea nu ai voie să scuipi, să alergi, să glumeşti, să spui vorbe urâte, să te cerți, să înjuri.

† Nu am ajutat pe mama şi pe tata la treabă în gospodărie din lene, sau de multe ori i-am mințit că am de învățat sau că sunt bolnav doar ca să nu mă pună la treabă.

† Am fost la discotecă fără să-mi dau seama că acolo este casa diavolului care îşi bate joc şi râde de toți tinerii ce merg acolo.

† Nu am spus părinților şi i-am mințit când am luat note rele.

† Am famat cu colegii mei.

† Am învățat pe încă un prieten să fumeze cu mine.

† Mi-am pierdut timpul uitându-mă la televizor la filme distructive şi neinstructive.

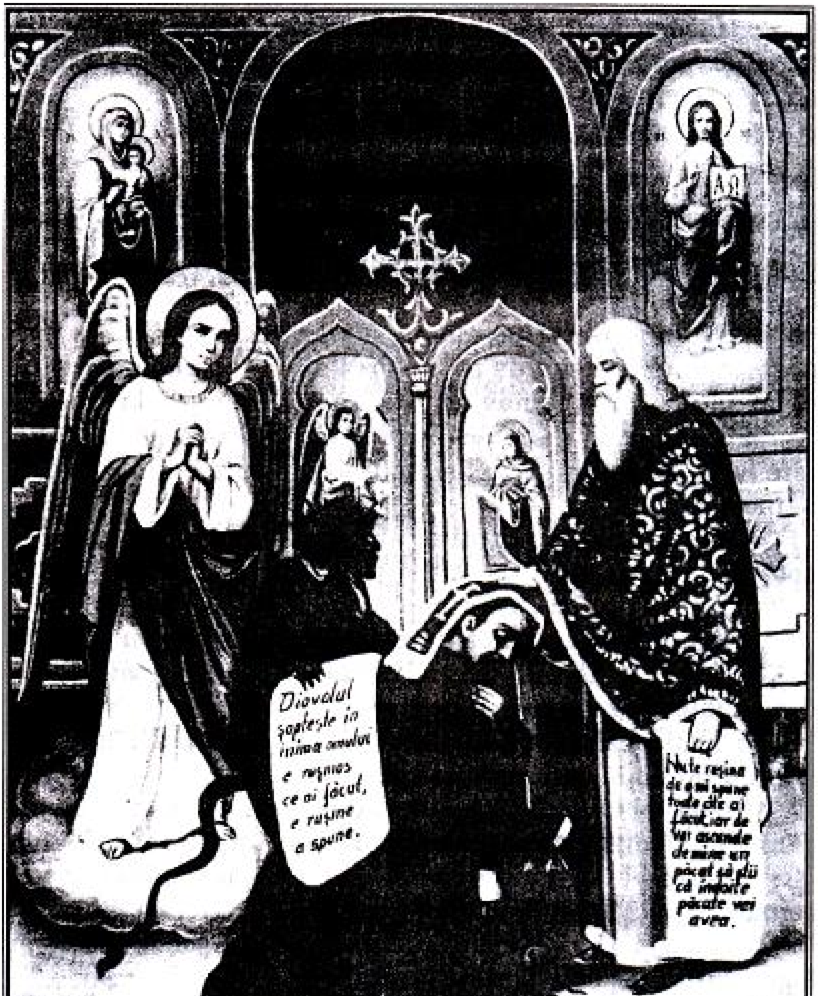
† Fiind băiat am sărutat o fată şi am îmbrățişat-o, luându-ne după oamenii maturi.

† Am râs de orbi, şchiopi, ologi, ciungi în loc să-mi pară rău de ei; şi eu pot ajunge oricând tot ca ei.

† M-am luat după unii colegi şi m-am îmbătat şi am vomat.

Urmează să spunem rugăciunea de mai jos şi să facem făgăduința respectivă:

„Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcut, pentru care mă căiesc foarte mult şi mărturisesc înaintea lui Dumnezeu că voi încerca cu toată ființa să mă îndrept şi să nu le mai fac. Iar pe Sfinția Voastră, duhovnicul meu părinte, de asemenea, vă rog să mă iertați, să-mi dați canonul potrivit şi să vă rugați Bunului Dumnezeu să-mi ajute să fac toate cele promise mai înainte şi să pun început bun mântuirii mele."

Iată, de fiecare păcat ce spune, iese câte un şarpe din gura lui. Apoi, un şarpe mai mare a scos capul de trei ori, dar nu a ieşit – adică a vrut să mai spună încă un păcat mai mare dar, de ruşine, nu l-a spus. Atunci, toţi şerpii care ieşiseră s-au întors din nou la el!

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL IV

GHID PENTRU SPOVEDANIA ADULȚILOR

POVĂȚUIRE

Cu câteva zile înainte de a merge la Sfânta Spovedanie, luăm următorul ghid şi citim fiecare păcat în parte. Ne facem un examen al conştiinței pentru a ne aduce aminte toate păcatele pe care le-am făcut de la ultima Spovedanie. În momentul când găsim un păcat pe care l-am făcut, îl notăm pe o hârtie pentru a nu-l uita.

Dacă nu ne-am spovedit niciodată, atunci ținem 4-5 zile de post şi în aceste zile ne notăm din prezentul ghid toate păcatele ce le-am făcut, pe care le găsim aici sau pe care ni le aducem aminte din copilărie.

În acele zile să ne rugăm foarte mult lui Dumnezeu, să ne căim din toată inima noastră pentru a lua dezlegare şi iertare de păcate de la Dumnezeu prin mâinile duhovnicului.

Ajungând la Spovedanie îngenunchem înaintea preotului duhovnic cu smerenie şi zicem:

„Binecuvintează-mă, părinte duhovnic, ca să-mi pot mărturisi toate păcatele mele".

„Eu, păcătosul, (N) mă mărturisesc lui Dumnezeu şi Sfinției Voastre, duhovnicescul meu Părinte, că de la ultima mea spovedanie până în prezent mă aflu vinovat cu următoarele păcate:"

(aici ne spunem toate păcatele scrise pe hârtie şi cele învățate pe de rost, pe care le-am făcut de la ultima Spovedanie până în prezent).

PĂCATE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

† Am avut uneori, în viața mea, momente de necredință în Dumnezeu.

† Am socotit Biblia şi alte cărţi sfinte religioase mincinoase.

† Am interpretat din Biblie versete după mintea mea, fără să cercetez învăţăturile Sfinţilor Părinţi.

† Am batjocorit călcând în picioare şi aruncând cărţile Sfinte.

† Mi-am otrăvit sufletul citind cărţi eretice.

† Am împrăştiat cărţi eretice la diferiţi oameni neştiutori, facându-i să păcătuiască citindu-le.

† Mi-am întunecat mintea şi m-am smintit citind cărţi de ocultism, magie, yoga, zen etc.

† Am practicat yoga socotindu-L pe Mântuitorul Hristos în rândul zeităţilor păgâne.

† Am îndemnat şi pe alţii să practice yoga.

† Am practicat Rugăciunea lui Iisus ca pe o mantră yogină fără a avea duhul smereniei, al umilinţei şi al pocăinţei adevărate.

† Am înjurat şi am batjocorit lucrurile sfinte: biserica, crucea, icoanele, Sfintele Taine, pe Maica Domnului şi Sfinţii din ceruri.

† Nu le-am cinstit cum se cuvine luându-mă după sectarii diavolului din zilele noastre.

† Am gândit să păcătuiesc cât voi putea de mult, că mă voi pocăi la bătrânețe, neştiind dacă voi mai prinde bătrânețile.

† Am fost invidios când am văzut faptele bune ale aproapelui meu.

† L-am urât când am observat că este mai deştept decât mine.

† Mi-a plăcut tot timpul să fiu lăudat de oameni, căzând în păcatul trufiei.

† Am avut momente de întunecare când nu mai doream să ascult cuvinte despre credință şi despre Dumnezeu.

† Am crezut în reîncarnare şi am zis că nu există suflet, rai, iad, îngeri, viață viitoare etc.

† Am râs de preoți că sunt inculți.

† Am pus mâna înainte sau am făcut alte gesturi necuviincioase şi am zis că nu-mi merge bine când mi-a apărut un preot în cale, luându-mă după această învățătură jidovească.

† Am învățat şi pe alții să facă la fel, aflându-mă ca un hulitor anticreştin asemenea evreilor.

† Am luptat împotriva preoților şi Bisericii Ortodoxe.

†Am părăsit credința ortodoxă şi m-am dus la sectari, jidani, musulmani.

† Am discreditat şi am stricat imaginea unor preoți credincioşi.

† Am judecat pe preoți că una spun şi alta fac punându-mă eu pe scaunul de judecată în locul lui Dumnezeu, fără să-mi dau seama ce este preoția în esență şi că preoții au şi ei aceleaşi legi ale firii, însă posedă mari daruri supraomeneşti, depăşind chiar şi pe îngeri în această putere simțitoare.

† M-am smintit de un preot văzându-1 păcătuind şi n-am avut acea tărie morală de a trece peste această ispită, căzând şi eu direct în păcatul judecății.

† Am zis câteodată că atâtea rele se întâmplă în lume şi Dumnezeu nu ia măsuri.

† Am înjurat pe Dumnezeu.

†Am dat diavolului pe copiii mei, casa mea şi animalele mele.

† Am supărat pe tata şi pe mama când eram tânăr, de m-au blestemat şi au murit aşa, neluând dezlegare cu ei de la preot.

† Nu le-am făcut parastasele şi pomenile părinților mei care au murit în credință ortodoxă.

† Am avut câteodată îndoială în slujba parastaselor zicând că mortul nu mai mănâncă nimic, fără să-mi dau seama că morții se împărtăşesc din dragostea pe care eu o am față de ei, prin jertfa care le-o aduc.

† Nu am ajutat pe aproapele meu când a avut necaz.

† Am fost la vrăjitori să-mi căsătoresc copiii, crezând că practic magia albă pentru binele casei.

† Am fost la vrăjitori să fac rău la o persoană, să o despart de familie.

† Am făcut vrăji la o persoană să nu se căsătorească.

† Am adus ață de la mort şi apă de la vrăjitor în casă să-mi meargă bine.

† Am fost la vrăjitor să-mi desfac farmecele care sunt asupra mea zicând că: „cui pe cui se scoate”, fără să chem puterea cea mare a lui Dumnezeu la mijloc.

PĂCATE STRIGĂTORE LA CER

† Am ucis un om în viața mea cu voie (fără voie).

† Am ucis prin avort copiii pe care Dumnezeu a vrut să mi-i dea.

† Am îndemnat atâtea femei (numărul lor) să facă avort, adăugându-mi încă atâtea crime la numărul păcatelor mele.

† Am avut ocazia să dau sfat unei femeie să nu facă avort, ci să nască copilul şi nu am făcut-o. Prin acest sfat putea să nască copilul şi poate că Dumnezeu îmi ierta şi mie un păcat.

† Fiind căsatorit(ă) ne-am ferit de a face copii căzând în păcatul onaniei.

† Am făcut malahie (masturbație) înainte de căsătorie şi în timpul căsătoriei. Fac şi în prezent. Ultima dată...

† Am făcut sodomie şi gomorie (perversități sexuale) cu soția mea, cu alte femei, cu rude.

† Am făcut bărbat cu bărbat şi femeie cu femeie.

† Am făcut cu animalele, când eram mic (mai mare). Am învățat şi pe altul să facă aceleaşi păcate.

† Am asuprit pe săraci şi văduve.

† Nu am plătit pe cel care mi-a muncit.

† Am lovit pe părinții mei (frații mei).

† Am vorbit de rău pe părinții mei, frații mei, prietenii mei etc.

PĂCATE ÎMPOTRIVA CELOR ZECE PORUNCI

† Am avut îndoieli în privința credinței în Sfânta Treime.

† N-am crezut că Taina Botezului iartă păcatul strămoşesc,

† Am avut îndoieli în puterea Sfintelor Taine.

† Nu am iubit pe Dumnezeu mai presus de orice. M-am iubit pe mine mai mult.

† Cu toate că port nume de creştin, după Hristos, nu l-am cinstit şi nu m-am purtat creştineşte pentru a concretiza în viața mea acest mare dar de a fi creştin.

† Am părăsit credința ortodoxă într-un anumit timp al vieții mele şi m-am dus la sectari (baptişti, penticostali, martorii lui Iehova, adventişti etc.).

† Am stat o perioadă la aceşti sectari şi m-am adăpat din otrava lor spirituală.

† Nu mi-am curățat mintea şi inima cu totul de impuritățile învățăturilor lor, cauzându-mi astfel la mântuirea sufletului şi la mersul firesc, ascendent spre Dumnezeu.

† M-am unit o perioadă de timp din viața mea cu aceşti sectari şi eretici.

† Am citit cărțile lor, am cântat cântecele lor etc.

† Am primit în casa mea asemenea eretici şi sectari, am primit daruri de la ei.

† Interpretând Biblia greşit, după cum m-au învățat ei, am căzut în îndoială referitor la unele adevăruri de credință din Biserica Ortodoxă.

† M-am căsătorit cu un(o) sectar(ă), cu un(o) catolic(ă).

† Neştiind, eu fiind ortodox şi femeia catolică, ne-am cununat la preotul ortodox, fără să facă înainte trecerea soției la Ortodoxie.

† Am cununat pe cineva cu soția (soțul) nefiind noi înşine cununați, făcând astfel un mare păcat.

† Am făcut nunta sau botezul în post, spurcând astfel aceste mari Taine, pentru care poate vor suferi copiii noştri, din care cauză mă căiesc foarte mult şi vă cer canon.

† Am participat la nuntă sau botez în post, neştiind că este păcat; puteam foarte uşor să mă eschivez şi să nu mă duc trimițând banii sau darurile prin altcineva.

† Nu am dat sfat, cu toate că puteam să o fac, unor tineri să nu se căsătorească în post.

† Nu am învățat, de asemenea, nişte tineri, deşi puteam s-o fac foarte uşor, să nu se împreune înainte de cununia în biserică, lăsându-i să calce în păcatul curviei.

† Ca femeie m-ara împreunat cu bărbatul meu înainte de cununia religioasă la biserică. Nu am ştiut că dacă o femeie face asemenea păcat al curviei înainte de cununie nu mai are voie să îmbrace haina albă de mireasă, ce simbolizează curățenia trupească şi sufletească.

† Ca femeie am greşit cu alți bărbați înainte de căsătorie, nefiind virgină şi curată în momentul cununiei mele cu soțul (ca bărbat de asemenea).

† Nu m-am spovedit înainte de cununia cu soția mea, călcând astfel cu stângul în căsnicie, neştiind că Spovedania este fundamentală pentru doi tineri ce se căsătoresc şi că astfel făcând păşim cu dreptul în căsnicie.

† Cu toate că am ştiut aceste lucruri, am făcut păcate în viață continuu, deoarece nu i-am învățat, la rândul meu, pe tinerii care nu le cunosc.

† Am defăimat şi am râs de orbi, şchiopi, ologi, ciungi etc.

† Am grăit glume cu colegi şi prieteni folosind cuvinte sfinte.

† Am privit la diferite privelişti păcătoase, jocuri, râsuri.

† De ruşine nu m-am închinat tot timpul când am trecut pe lângă biserici.

† Neştiind, am făcut semnul Sfintei Cruci pe covoare, pardosele, aşternuturi, trotuare etc., profanând astfel acest dumnezeiesc semn.

† Mi-a fugit mintea în altă parte în timpul rugăciunii şi nu m-am luptat să o aduc înapoi.

† M-am complăcut chiar, şi am primit diferite gânduri şi imagini spurcate în mintea şi inima mea.

† Din neştiinţă, am zis uneori că toate religiile sunt bune şi de la Dumnezeu lăsate, neştiind că, în esenţa lor, foarte multe sunt împotriva lui Dumnezeu, Singurul Mântuitor, aşa cum ne învaţă Biserica Ortodoxă.

† Am ajutat cu bani sau cu mâinile mele, pentru bani, să se construiască case de adunări ale sectarilor. Nu am ştiut că este păcat şi-am băgat asemenea bani spurcaţi în casa mea.

† Am iubit pe oameni şi cele ale oamenilor mai mult decât pe Dumnezeu.

† Am călcat poruncile lui Dumnezeu slujind poftelor păcătoase, căzând în ispitele trupului, lumii şi diavolului.

† Ca femeie m-am rujat, pudrat, pensat, machiat, desfigurându-mi astfel chipul firesc pe care mi 1-a lăsat Dumnezeu.

† Nu mi-am dat seama că prin acest păcat îl supăr pe Dumnezeu, deoarece neplăcându-mi de frumuseţea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, îmi adaug eu, prin fardurile mele, o altă frumuseţe artificială căzând în păcatul mândriei, care la rândul lui, generează alte păcate: al curviei, mâniei, invidiei, egoismului, urii etc.

† Ca femeie am smintit mulţi bărbaţi în viaţa mea datorita nesimţirii mele sufleteşti, deoarece puteam foarte uşor să evit orice privire, orice gest, orice cuvânt, orice atingere de la bărbaţi, însă nu am făcut-o. De aceea mă simt vinovată înaintea lui Dumnezeu.

† Ca femeie am purtat îmbrăcăminte indecentă (fustă şi rochie scurtă, crăpată sau transparentă). Nu mi-am dat seama că prin acest port am ispitit mulţi bărbaţi şi i-am făcut să păcătuiască în mintea şi în inima lor cu mine când m-au văzut aşa dezvelită.

† M-am purtat indecent şi în familie faţă de copiii mei, având o îmbrăcăminte foarte sumară şi poate că i-am smintit.

† Când eram fetiță (15-16 ani) de asemenea m-am purtat indecent în familie față de tata şi frații mei.

† Am fost la vrăjitor să fac cuiva vrăji, să-l smintesc şi să-i fac rău.

† Am fost la vrăjitor în disperare pentru a scăpa din încurcătură, fără să-mi dau seama că tot ajutorul primit de la el este de la diavol, că tot binele ce l-am avut este numai aparență înşelătoare.

† Am despărțit pe cineva de soție(soț) prin vrăji pentru a mă apropia eu de el(ea), în acest chip murdar, diavolesc şi astfel am dezmembrat o familie păcătuind groaznic înaintea lui Dumnezeu.

† Nu am ascultat de părinții mei când eram mic, provocându-le astfel tulburare şi mânie; din această pricină m-au blestemat.

† Am fost la nuntă, am jucat şi am dansat.

† Am fost la nuntă şi la discotecă în posturi.

† M-am jurat cu mâna pe cruce şi icoană drept, iar alte ori strâmb.

† Am dat diavolului prin înjurături.

† Au suferit animalele foame şi sete din cauza mea.

† Am omorât diferite animale şi le-am aruncat pe apă sau uscat.

† Am asuprit pe cineva cu scopul de îmbogățire şi i-am luat din terenul lui pe nedrept.

† Am batjocorit pe cineva.

† Am luat din terenul bisericii.

† Nu am cedat din terenul meu pentru biserică.

† Am vândut cu camătă mare, luând ceva cu un preț mic şi dând cu un preț mai mare (foarte mare).

† Am furat lucruri sau bani de când eram copil de la părinții mei, de la colegi, de la diferiți oameni.

† Am furat lucruri sau bani de la colegii de serviciu, de la prieteni, de la serviri.

† Am păgubit pe cineva foarte tare luându-i un obiect de mare valoare.

† Am învățat pe cineva să fure de mic (sau mai mare).

† Am fost complice la furt cu cineva.

† Am putut să învăț pe cineva să nu fure şi nu am făcut-o.

† Fiind copil am copiat la şcoală păcălindu-l pe profesor, luând nişte note mari pe nedrept, făcând furt intelectual.

† Am mințit mult în viață şi încă nu m-am lăsat de acest păcat.

† M-am mândrit că sunt cineva.

† Nu am smerenie.

† Am spus vorbe urâte.

† Am învățat pe mulți în viața mea să vorbească urât.

† Am smintit multă lume cu vorbe mele urâte.

† M-am bătut cu rudele mele (tată, mamă, frate, soră).

† Am lovit pe tata sau mama fără să-mi dau seama că este un păcat foarte mare şi, aşa cum spun Sfinții, risc să nu-mi putrezească (atunci când voi muri) mâna cu care am lovit pe părinții mei.

† Nu m-am spovedit, nu am luat dezlegare şi nu am luat canon pentru acest mare păcat.

† Am lucrat Duminica şi în Sărbători cu Cruce Roşie în calendar, profanând aceste mari zile şi căzând sub blestemul lui Dumnezeu, după porunca biblică: **„Blestemat este cel ce ia ziua Domnului în deşert"** (adică nu o respectă).

† Am învățat şi pe alții să lucreze în zilele de sărbătoare.

† Nu am dat sfaturi suficiente (oamenilor pentru a nu lucra în zilele de sărbătoare, cu toate că puteam şi aveam posibilitate să o fac.

† Pe copii mei nu i-am învățat acelaşi lucru.

†Am râs şi am batjocorit pe cei ce țineau zilele de sărbătoare.

† Am vândut vin sau țuică împreunată cu apă pentru a lua bani mai mulți.

† Miercurea şi Vinerea nu am, ținut post tot timpul vieții mele.

† Nu am învățat copiii mei să țină post Miercurea şi Vinerea.

† Am râs de cei ce țineau post Miercurea şi Vinerea.

† Nu am ținut posturile mari de peste an: Postul Pastelul, Postul Crăciunului, Postul Maicii Domnului (1-15 august) şi Postul Sfinților Apostoli Petru şi Pavel.

† Fiind căsătorit(ă), cu ştiința sau neştiință, m-am împreunat cu soțul (soția) profanând aceste zile de post şi sărbătoare.

† Am vorbit preoții şi călugării de rău, am spus glume şi bancuri pe seama lor.

† Am învățat şi smintit pe alții la aceste păcate.

† Am ascultat pe la uşi sau pe la ferestre ce se vorbea.

† Am promis ceva cuiva şi nu mi-am împlinit promisiunea.

† Am trimis sau am primit scrisori de dragoste (după căsătorie).

† În ziua când m-am împărtăşit am vomat.

† Ca femeie am intrat în biserică atunci când am avut ciclul lunar.

† M-am împreunat cu soțul (soția) în ziua când m-am împărtăşit. Nu am ținut această curățenie trupească timp de 7 zile înainte şi 3 după Sfânta împărtăşanie.

† Am fumat şi fumez încă.

† Am învățat şi pe alții să fumeze.

† Am avut câteva momente de deznădejde în viața mea şi am vrut să mă sinucid.

† Mi-a fost lene să mă închin şi să-mi fac rugăciunea seara, dimineața, la masă, în călătorie etc.

† Mi-a fugit mintea în altă parte de la rugăciune.

† Am făcut multe lucruri fără să mă rog înainte de ale începe, neglijând astfel binecuvântarea divină.

† Nu m-am rugat în toate momentele vieții, atât la bucurii, cât şi la necazuri şi strâmtorări.

† Ca părinte, nu i-am învățat copiii mei să se roage tot timpul. Nu le-am fost un exemplu viu, adică să îngenunchez şi să mă rog împreună cu ei. De aceea sunt foarte decăzuți duhovniceşte.

† Am fost la adunări de sectari cu voia şi fără voia mea.

† Nu am învățat suficient pe fratele, pe prietenul, pe vecinul meu să nu se ducă la sectari, de aceea mă simt vinovat.

† Am gândit uneori că şi sectarii învață bine, învață tot despre Dumnezeu şi deci, nu este păcat aşa de mare să mergi la ei.

Am gândit aşa fără să-mi dau seama că ei, în realitate, sunt hulitori ai Duhului Sfânt. Dacă nu crezi în cruce, în icoane, în Sfânta Treime, în Sfintele Taine, în biserică, adică în comoara creştinismului de 2000 de ani, anulezi şi suspezi toată perioada aceasta de viață a creştinismului.

† Am râs, vorbit, dormit mult.

†Am ascultat, am cântat şi am învățat şi pe alții cântece lumeşti.

† Ca femeie am purtat cercei, inele, mărgele, diferite zorzoane pentru aşa-zisa înfrumusețare, neglijând că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia frumusețea naturală pe care trebuie să o păstrăm.

† Am cheltuit mulți bani pentru bijuterii. Cu aceşti bani puteam să fac mult bine oamenilor dându-mi de pomană din această viață şi strângându-mi comoara în ceruri, care este veşnică.

† Am jucat cărți de noroc şi la diferite jocuri electronice de noroc.

† Am învățat şi pe alții să joace asemenea jocuri de noroc diavoleşti şi să-şi cheltuie banii munciți cu sudoare.

† Am citit cărți, ziare, reviste pornografice şi de sexualitate, smintindu-mă, întunecându-mi mintea şi producându-mi singur aprinderea şi pornirea spre desfrânare.

† Am dat şi la alții asemenea spurcăciuni, producându-le şi lor pornirea spre păcat.

† M-am uitat la televizor la filme pornografice şi de sexualitate spurcându-mi mintea, inima şi trupul cu acele imagini pe care mi le-a întipărit diavolul în mintea mea, cu voia mea.

† Ca părinte nu am dat educație copiilor de a se feri de pornografii pentru a-şi păstra cugetul, mintea şi inima curate.

† Am vândut sau am dat gratuit (în loc să le ard) reviste, poze sau casete pornografice, producând astfel mult rău oamenilor.

† Am ajutat să se tipărească reviste şi poze pornografice înmulțind astfel răul şi lucrarea diavolească.

† Am avut ocazia de a opri această proliferare pornografică, ucigătoare de suflete şi nocivă, însă nu am făcut-o.

† Având funcție publică mare m-am făcut vinovat de acest păcat mai sus amintit, putând foarte uşor a-l evita, însă nu am facut-o.

† Am luat anafura (pâine sfințită) şi aghiazma (apă sfințită) pe mâncate, din greşeală.

† În necazurile mele grele din viață am ocărât, blestemat sau înjurat pe Dumnezeu, ca unul fără de minte ce eram.

† Am scuipat pe cineva la mânie, l-am lovit, l-am îmbrâncit.

† Am primit un canon de la un preot când m-am spovedit, însă nu l-am respectat.

† Am fugit de a un preot la altul pentru comoditate şi pentru a nu-mi da canoane.

† Fără să ştiu sau cu ştiință am mâncat sau băut lucruri necurate (în care căzuseră un şoarece, o pisică).

† Ca profesor sau învățător, în perioada comunistă, am învățat copiii să nu creadă în Dumnezeu şi am luptat cu înverşunare împotriva credinței şi împotriva lui Dumnezeu.

Astfel am întunecat generații de copii şi nu m-am căit încă de acest mare păcat şi n-am făcut canon pentru iertare.

† Ca medic nu mi-am pus toată silința pentru pacienți şi unii chiar au murit din cauza neglijenței mele, făcându-mă astfel vinovat de moartea lor.

† Am ucis copii prin avort fără milă.

† Ca femeie am folosit prezervative, pastile anticoncepționale sau sterilet pentru a nu rămâne gravidă.

† Am învățat şi alte femei să facă la fel.

† Nu am vrut să fac copii mulți, ci mi-am programat numai unul sau doi, restul i-am aruncat fără milă la canal prin avort. Nu mi-am dat seama că sufletele acelor copii sunt vii şi plâng înaintea lui Dumnezeu cerând răzbunarea sângelui vărsat de mamă. Acei copii avortați vor fi primii mei acuzatori când voi muri, iar acei copii născuți vor fi primii şi adevărații mei apărători şi avocați înaintea lui Dumnezeu.

† Am învățat şi alte femei să facă avort, făcându-mă astfel părtaşă la păcatele lor.

† Am avut ocazia să învăț o femeie să nu facă avort şi să nască copilul, făcându-mă şi eu părtaşă la naşterea acelei ființe umane, însă nu am făcut-o.

† Am făcut injecție şi am dat diferite rețete la femeia pentru a nu face copii.

† Ca bărbat am interzis femeii mele de a mai naşte copii, făcându-mă şi eu părtaş direct la această crimă premeditată şi pentru care voi fi acuzat la Judecată de acel suflet nevinovat.

† Ca femeie am intrat în biserică cu capul descoperit, atrăgând astfel atenția bărbaților asupra mea şi smintindu-i.

† Ca femeie am intrat în ținută indecentă în biserică smintind bărbații care m-au privit şi făcându-i să păcătuiască în inima lor cu mine, chiar în Casa Domnului căzând astfel în acest groaznic păcat.

† Ca femeie, când eram mai tânără, am greşit cu bărbatul în perioada lunară şi nu am respectat de asemenea 40 de zile după ce am născut.

† Am căzut în păcatul curviei înainte de căsătorie cu alte persoane.

† Am căzut în păcatul precurviei cu alte persoane după ce m-am căsătorit stricând astfel fidelitatea conjugală şi întinându-mi patul căsniciei.

† Am căzut în păcatul precurviei păcătuind cu rudele mele (naşă, cumnată, verişoară, mătuşă etc.), spurcându-mi astfel neamul meu.

† Am visat că am făcut păcate cu cineva şi când m-am trezit eram exact ca şi cum aş fi făcut păcatul.

† Când m-am mai spovedit, mi-a fost ruşine să spun un păcat şi m-a dezlegat preotul fără să spun acel păcat.

† M-am împărtăşit fără să spun toate păcatele mele, crezând că preotul trebuie să întrebe de păcate, nu eu să mi le spun singur.

† Am trecut cu vederea greşelile copiilor mei şi nu i-am bătut la timpul potrivit.

† Am plecat din biserică înainte de a se termina slujba.

† Am lovit părinţii mei şi alte rude.

† Mi-a murit un copil nebotezat.

† Nu am ştiut că atunci când copilul este mic, imediat după naştere, dacă are ceva malformaţii sau diferite deficienţe ori boli şi nu este sigur că mai trăieşte, poate sâ-1 boteze oricine, chiar şi o femeie. Îl introduce într-un vas cu apă de trei ori şi zice: „Se botează robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui, Amin, ai Fiului, Amin, şi al Sfântului Duh, Amin”. Dacă moare, este botezat în numele Sfintei Treimi. Dacă mai trăieşte, preotul continuă acest botez.

† Astfel mi-a murit un copil la spital imediat după naştere.

† Am pârât pe cineva şi din pâră i s-a întâmplat ceva rău.

†Am luat bani cu împrumut şi nu i-am dat încă înapoi.

† Am râs de orbi, şchiopi, muşcaţi, ciungi, ologi etc.

† Am adus daruri la biserică având ură pe cineva.

† Nu am ascultat sfaturile duhovnicului şi am făcut tot ce am vrut eu.

† M-am crezut mai înțelept decât duhovnicul meu şi cu toate că i-am promis că-1 ascult, din cauza mândriei mele nu, l-am ascultat.

† Când am mers la Spovedanie în loc să-mi spun păcatele mele am început să spovedesc pe alții şi să-i acuz pe alții. Nu mi-am dat seama şi datorită mândriei mele, în loc să ies eliberat de la Spovedanie mi-am mai adăugat şi alte păcate, cele de judecată asupra aproapelui meu.

† Nu am ştiut şi nu ştiu încă să mă spovedesc cum trebuie. În loc să fiu la obiect cu explicarea păcatului, fac multe introduceri, parafrazări şi divagații înaintea duhovnicului în Scaunul de Spovedanie şi astfel îl plictisesc pe duhovnic.

† După ce m-am împărtăşit nu am ştiut că nu este voie să scuip până după ora 12 noaptea în ziua respectivă şi am scuipat imediat după amiază.

† După ce m-am împărtăşit, datorită bolii pe care o am sau din cauza ispitei diavoleşti, am vomitat în WC fără să-mi dau seama că este un păcat foarte grav şi strigător la cer. Nu am ştiut că atunci când se întâmplă un asemenea caz este indicat a vomita într-un prosop sau într-un vas curat şi după aceea, acel prosop sau vas se îngroapă într-o grădină foarte adânc, la un loc curat, să nu se profaneze Sfânta împărtăşanie.

† Mi-am zis (iresponsabil): să orbesc, să mor, să înnebunesc, să mă trăznească Dumnezeu, să mă apuce boala lui Calache etc. Tot aşa, am zis la copiii mei şi la prieteni, fără să-mi dau seama, că aceste cuvinte îmi pot cauza mie şi celor cărora le zic.

† Am lucrat la casa mea Duminică şi am ajutat la prieteni, de asemenea, să lucreze Duminica, fără să-mi dau seama că am băgat singur blestemul lui Dumnezeu în acea casă şi că nu va fi bine toată viața cu acea casă, aducând numai necazuri, boli, certuri în familie, fără să ne dăm seama de unde şi din ce cauză vin.

† Am lucrat la câmp, de asemenea Duminica şi în Sărbătorile cu Cruce Roşie, după care mi s-au întâmplat, puțin mai târziu, necazuri cu animalele (unele au murit, altele s-au îmbolnăvit), fără să ştiu pe moment din ce cauză,

† Nu mi-am educat copiii să respecte Duminica şi sărbătorile, producându-le mult rău în viața lor, prin această imprudență a mea.

† Nu am mers în fiecare Duminică la biserică, justificându-mă uneori că pot sta acasă să ascult slujba la radio sau televizor. Sau uneori socotind că pot să mă rog şi singur, fără să conştientizez marea Taină a Sfintei Liturghii, la care participă însuşi Mântuitorul Iisus Hristos în chip invizibil cu Sfinții îngeri.

† Ca bărbat, am intrat în biserică când am avut scurgere noaptea şi fără să fac 50 de metanii mari.

† M-am pus la masă şi m-am sculat de la masă fără să fac rugăciune.

† Ca părinte, am învățat copiii să fure de la oameni şi chiar am furat împreună cu ei.

† Am învățat copiii, şi i-am încurajat să facă desfrânare cu alte persoane, fără să realizez acest enorm păcat.

† Am dorit părinților şi chiar prietenilor mei boală, necazuri, tulburări şi moarte.

† Am crezut în visuri şi am colecționat o mulțime de cărți oculte cu privire la vise fără să-mi dau seama ce otravă şi pericol mi s-a băgat în casă prin acele lucruri diavoleşti.

† Ca bărbat căsătorit nu mi-am iubit soția cum trebuie, lăsând-o de foarte multe ori să ducă singură greutățile casei.

Urmează să spunem rugăciunea de mai jos şi să facem făgăduința respectivă:

„Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcut, pentru care mă căiesc foarte mult şi mărturisesc înaintea lui Dumnezeu că voi încerca cu toată ființa să mă îndrept şi să nu le mai fac. Iar pe Sfinția Voastră, duhovnicul meu părinte, de asemenea, vă rog să mă iertați, să-mi dați canonul potrivit şi să vă rugați Bunului Dumnezeu să-mi ajute să fac toate cele promise mai înainte şi să pun început bun mântuirii mele".

CELE ŞAPTE PĂCATE DE MOARTE

1. Mândria (trufia)
2. Iubirea de argint şi zgârcenia
3. Desfrânarea
4. Zavistia (ura, invidia, viclenia, perfidia)
5. Lăcomia (neînfrânarea)
6. Mânia (supărarea, ținerea de minte a răului)
7. Lenea (trândăvia)

PĂCATE ÎMPOTRIVA MILOSTENIEI SUFLETEŞTI

† N-am îndemnat pe păcătos să părăsească păcatul şi să petreacă o viață mai bună: creştinească, duhovnicească, bineplăcută lui Dumnezeu.

† N-am învățat pe cel neînvățat şi nepriceput, cu toate că ştiam şi îmi era foarte uşor.

† N-am sfătuit bine pe cel ce are trebuință de sfat.

† Nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru aproapele meu. Nu l-am compătimit.

† N-am mângâiat pe cel întristat. N-am suferit ocările cu răbdare.

† N-am iertat greşelile celor care mi-au greşit.

PĂCATE ÎMPOTRIVA MILOSTENIEI TRUPEŞTI

† N-am dat de mâncare celui flămând.

† N-am adăpat pe cel însetat.

† N-am îmbrăcat pe cel gol.

† N-am mers să cercetez pe cei din închisoare.

† N-am cercetat pe cei bolnavi.

† N-am primit pe cel străin în casa mea.

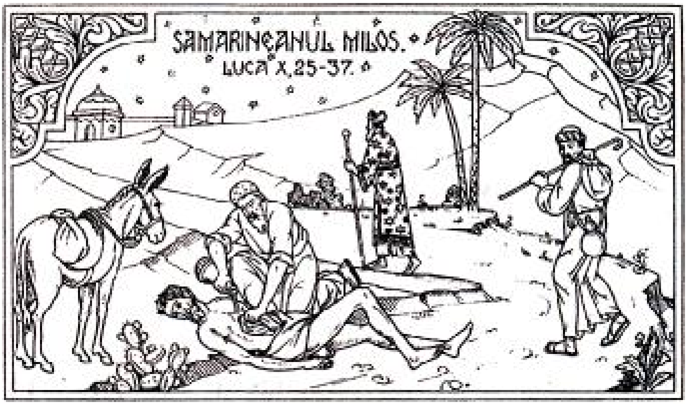
† N-am îngropat pe cei morți.

CELE ZECE PORUNCI DUMNEZEIEŞTI

1. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău; să nu ai alți dumnezei afară de mine.
2. Să nu-ți faci chip cioplit, nici altă asemănare, nici să te închini lor.
3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.
4. Adu-ți aminte de ziua Domnului şi cinsteşte-o.
5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca bine să-ți fie ție şi să trăieşti pe pământ mulți ani.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu fi desfrânat.
8. Să nu furi.
9. Să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.
10. Să nu pofteşti nimic din ce este al aproapelui tău.

CELE NOUĂ PORUNCI BISERICEŞTI

1. Să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare Duminică şi sărbătoare.
2. Să ținem toate posturile de peste an.
3. Să cinstim fețele bisericeşti.
4. Să ne spovedim şi să ne cuminicăm în fiecare din cele patru posturi mari de peste an ori, dacă în fiecare post nu putem, cel puțin o dată pe an, în Postul Paştilor.
5. Să ne rugăm pentru cei ce stau în fruntea țării.

6. Să ținem posturile pe care le-ar orândui episcopul sau mitropolitul locului în vreme de primejdii, de molime sau alte necazuri.

7. Să nu citim cărți eretice sau de-ale sectarilor.

8. Să nu înstrăinăm, nici să folosim spre scopuri străine, lucrurile bisericeşti sau averea Bisericii.

9. Să nu facem nunți şi ospețe sau alte petreceri în timpul posturilor.

PĂCATELE CELE MAI GRELE, CELE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

1. Necredința sau nepăsarea față de Dumnezeu, Cel în Treime mărit.

2. Ura împotriva lui Dumnezeu.

3. Deznădejdea în marea milostivire a lui Dumnezeu şi în purtarea de grijă față de noi sau prea marea încredere în autobunătatea lui Dumnezeu, încredere care te face să săvârşeşti fără contenire păcate, socotind că Dumnezeu te va ierta chiar dacă nu te îndrepți.

PĂCATE STRIGĂTOARE LA CER

1. Uciderea (şi uciderea de prunci, adică avortul)

2. Păcatele asemenea celor făcute de cei din Sodoma şi Gomora (perversități sexuale).

3. Oprirea plății lucrătorului
4. Asuprirea văduvelor şi orfanilor
5. Batjocorirea şi asuprirea părinților, cei care ne-au născut şi crescut

PĂCATELE DE CĂPETENIE

1. Mândria
2. Desfrânarea
3. Iubirea de argint (de avuții)
4. Lăcomia
5. Invidia
6. Mânia
7. Lenea

FAPTELE MILOSTENIEI TRUPEŞTI

1. A sătura pe cel flămând
2. A da de băut celui însetat
3. A îmbrăca pe cel gol
4. A primi în casă pe cel străin
5. A cerceta pe cel bolnav
6. A cerceta pe cel din temniță
7. A îngropa pe cel mort

FAPTELE MILOSTENIEI SUFLETEŞTI

1. A îndrepta pe cel ce greşeşte
2. A învăța pe cel neştiutor
3. A da sfat bun celui ce stă la îndoială
4. A ne ruga pentru aproapele
5. A mângâia pe cei întristați
6. A suferi cu răbdare asuprirea şi a întări şi pe alții la răbdare când sunt asupriți
7. A ierta pe cei ce ne-au greşit

Imaginea aceasta ne arată cum omul şi-a mărturisit fără ruşine păcatele părintelui-duhovnic şi îngerul îl încurajează. La fel să procedăm şi noi: să ne mărturisim toate păcatele, fără ruşine, pentru a scăpa de povara lor şi de asuprirea celui viclean.

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL V

RÂNDUIALA SFINTEI SPOVEDANII

(rugăciuni care se rostesc înainte și după Sfânta Spovedanie)

CE TREBUIE SĂ FACEM ÎNAINTE DE A MERGE LA SPOVEDANIE?

În momentul când ne-am decis să mergem la Sfânta Spovedanie, ținem post vreme de 4-5 zile. In aceste zile ne facem un examen al conştiinței, folosindu-ne de ghidul cu păcate din această carte. Notăm pe o hârtie păcatele pe care le-am săvârşit.

Seara, înaintea zilei de spovedanie, să facem cât mai multe metanii la Mântuitorul Iisus Hristos, la Maica Domnului, la sfinții ocrotitori ai noştri şi la îngerul păzitor la vieții noastre.

Rugăciunile înainte de Sfânta Spovedanie le citim seara, dimineața când ne sculăm, înainte de a merge la biserică pentru spovedanie sau le putem citi chiar în biserică.

Ajungând la biserică, cumpărăm câteva lumânări, le aprindem, după aceea mergem şi ne închinăm, mai întâi la Icoanele cele Împărăteşti, apoi la celelalte icoane, cu multă atenție, pentru a nu-i tulbura pe cei din biserică. Să umblăm cu multă smerenie şi evlavie prin biserică, de parcă nu ne-ar observa nimeni. Să nu mergem aleea dinaintea Sfântului Altar. După ce ne-am închinat liniştit şi cât mai discret, luăm această carte (sau oricare alta) şi citim în genunchi, într-un colț al bisericii, Rugăciunile dinainte de Sfânta Spovedanie. Dacă cumva a început slujba în biserică, trebuie să avem multă grijă să nu atragem atenția nimănui. Dacă biserica este aglomerată, nu trebuie să ne mai înghesuim pentru a ajunge în față, ci să ne mulțumim doar cu închinarea la Sfintele Icoane din spatele bisericii.

După ce am citit rugăciunile dinainte de spovedanie, mergem la preotul duhovnic şi ne spovedim. Pentru o spovedanie bună, să fim atenți să nu ne îngrămădim cu toată lumea în ultima săptămână de post, ci să o facem mai înainte, când nu este părintele aglomerat.

După ce ne-am spovedit, mergem liniştiţi într-un colţ al bisericii şi citim rugăciunile de după spovedanie. Sau, dacă nu avem timp, le citim acasă.

Să fim foarte atenţi şi, la rândul nostru, să-i învăţăm pe cei neştiutori referitor la comportamentul în biserică. Când intrăm în biserică, să încercăm pe cât posibil să alungăm toate gândurile necurate din mintea noastră, să nu atragem atenţia nimănui, să nu tulburăm pe nimeni prin comportamentul sau portul nostru, ci să fim ca o umbră. Să nu facem fariseism în biserică, adică să nu ne forţăm să intrăm în faţă, să nu îmbrâncim oamenii, să nu vorbim sau să întrebăm cu voce tare, să nu facem metanii mari sau închinăciuni mari, aşa încât să arătăm oamenilor din jur ce credinţă avem noi şi ce grozavi suntem noi. De facem asemenea lucruri, ne pierdem toată plata şi ne osândim singuri.

RUGĂCIUNI ÎNAINTE DE SPOVEDANIE

Psalmul 6 (un psalm al lui David)

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă certi. Miluieşte-mă, Doamne, că sunt neputincios vindecă-mă, Doamne, că s-au desfăcut oasele mele şi sufletul meu s-a spăimântat foarte si Tu, Doamne, până când? Întoarce-te, Doamne, izbăveşte sufletul meu, mântuieşte-mă pentru Mila Ta. Că nu este în moarte cel ce Te pomeneşte pe Tine. Şi în iad cine se va mărturisi Ţie. Ostenit-am în suspinul meu, spăla-voi în toate nopţile patul meu, cu lacrimile mele voi uda aşternutul meu. Tulburatu-s-a de necaz şi ochiul meu, învechitum-am între toţi vrăjmaşii mei. Depărtaţi-vă de ta mine toţi cei ce lucraţi fărădelege, că a auzit Domnul glasul plângerii mele. Auzit-a Domnul cererea mea, Domnul a primit rugăciunea mea. Să se ruşineze şi să se spăimânteze toţi vrăjmaşii mei să se întoarcă şi să se ruşineze foarte degrabă.

Psalmul 129 (un psalm al lui David)

Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne: Doamne, auzi glasul meu! Fie urechile Tale luând aminte spre glasul rugăciunii mele, De te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea, Pentru numele Tău Te-am aşteptat, Doamne, aşteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu spre Domnul, din straja dimineţii până în noapte, din straja dimineţii să nădăjduiască Israel spre Domnul, Că la Domnul este mila şi multă mântuire la el, şi El va izbăvi pe Israel de toate fărădelegile lui.

RUGĂCIUNE DE UMILINŢĂ CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Păcătuit-am şi n-am făcut dreptate înaintea Ta, Prea Bunule Stăpâne, călcat-am poruncile Tale cele mântuitoare şi juruinţele noastre cele sfinţite, pe care le-am făcut la Sf. Botez. Numele de creştin îl purtam noi nevrednicii, iar mâinile noastre au fost nevoitoare spre toată lăcomia. Picioarele grabnice şi cu cutezare spre toata alergarea cea rea. Gura, organul sfintelor rugăciuni şi al cuvintelor, am făcut-o organ a toată vorba nebunească. Ochii noştri şi toate simţirile noastre, peste măsură le-am umplut de păcate şi de toată necurăţia. De aceea Prea Bunule Stăpâne, multă iubirea Ta de oameni am întors-o spre mânie noi nevrednicii Mulţimea facerilor Tale de bine am prefăcut-o nebuneşte spre chinuri, însă nu cu iuţimea Ta să ne cerţi pe noi, Doamne.

Ţie Unuia am greşit, dar Ţie Unuia ne închinam şi cu inimă umilită ne rugăm: ,,Slăbeşte, lasă, iartă iubitorule de oameni, Stăpâne. Biruiască mulţimea îndurărilor Tale adunarea cea vicleană a păcatelor noastre, Adâncul bunătăţilor Tale cel nemăsurat să acopere marea cea amară a răutăţilor noastre!

Adevărat Preabunule Iisuse, ne rugăm Ție, dăruieşte iertare păcatelor noastre, bună aşezare minții, sănătate trupului, pace în zilele noastre, aerului bună linişte, pământului bună rodire, credinței celei dreptmăritoare creştere, unire şi pace Sfintelor Tale Biserici, surpare eresurilor, stricare sfaturilor celor necurate şi toate lucrurile cele de folos ni le dăruieşte după neschimbatele Tale îndurări. Cel ce nu voieşti moartea păcătosului, dăruieşte nouă timp de pocăință, ca şi de chinurile cele veşnice care vor să vie să ne mântuim cu Darul şi cu iubirea de oameni a Preacuratului Tău Părinte, cu Care Împreună eşti binecuvântat, cu Prea Sfântul, Bunul şi de viață Făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

RUGĂCIUNE PENTRU RECUNOAŞTEREA TICĂLOŞIILOR NOASTRE

Doamne Dumnezeul nostru, Cel Bogat în mila şi necuprins în îndurări, Care Singur din fire eşti fără de păcat, şi pentru noi fără de păcat Te-ai făcut om, ascultă în ceasul acesta, această dureroasă a mea rugăciune, că sărac şi lipsit sunt eu de fapte bune şi inima mea s-a tulburat în mine! Tu Doamne, Înaltule Împărat al cerului şi al pământului, ştii ca toată tinerețea mea am cheltuit-o în păcate şi umblând după poftele trupului meu, m-am făcut cu totul bucurie dracilor, cu totul am urmat pe diavolul, tăvălindu-mă întotdeauna în noroiul poftelor. Întunecându-mi-se gândul din copilărie şi până acum, niciodată n-am voit să fac voia Ta cea Sfântă; ci cu totul robindu-mă de poftele care mă înconjoară, m-am făcut de râs şi de batjocura dracilor, nicidecum în minte venindu-mi că nesuferită este urgia îngrozirii Tale asupra păcătoşilor şi gătită fiind gheena focului.

Din această pricină, căzând în deznădăjduire, nicidecum venind în simțire de întoarcere, m-am făcut pustiu si gol de dragostea cea de la Tine. Ca ce fel de păcat n-am făcut? Ce lucru drăcesc n-am lucrat? Ce fapta grozavă şi înverşunata n-am săvârşit cu covârşire şi cu sârguință. Mintea cu totul mi-am întinat prin cugete trupeşii; trupul l-am spurcat prin amestecări; duhul cu totul mi l-am pângărit cu învoirea spre păcat. Toate mădularele ticălosului meu trup le-am pornit a lucra şi a sluji la păcate. Cine dar nu mă va plânge pe mine ticălosul? Cine nu mă va tângui pe mine osânditul? Pentru că eu singur, Stăpâne, am întărâtat mânia Ta, eu singur am ațâțat urgia Ta asupra mea, eu singur am făcut răutate înaintea Ta, întrecând şi covârşind pe toți păcătoşii cei din veac, păcătuind fără de asemănare şi fără de iertare. Însă de vreme ce eşti mult milostiv şi mult milosârd, Iubitorule de oameni, şi aştepți întoarcerea oamenilor, iată şi eu mă arunc pe sine-mi înaintea înfricoşatului şi nesuferitului Tău Divan şi ca şi cum m-aş atinge de preacuratele Tale picioare, din adâncul sufletului strig Ție: Milostiveşte-Te Doamne, iartă-mă, îndură-Te, ajută neputinței mele, pleacă-Te nedumeririi mele, ia aminte la rugăciunea mea şi lacrimile mele să nu te treci cu vederea. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc şi rătăcit fiind întoarce-mă şi întorcându-mă îmbrățişează-mă şi mă iartă, căci mă rog. Pentru că n-ai pus pocăință drepților, n-ai pus iertare celor ce nu greşesc, ci ai pus pocăință asupra mea, a păcătosului, în acela cu care spre întărâtarea Ta am lucrat. Gol şi descoperit stau înaintea Ta cunoscătorule de inimi, Doamne, mărturisindu-mi păcatele mele, pentru că nu pot să caut şi să văd înălțimea cerului fiind împilat de greutatea păcatelor mele. Deci, luminează-mi ochii inimii mele şi da-mi umilință spre pocăință şi zdrobire de inimă spre îndreptare ca, cu bună nădejde şi cu adevărată şi deplină adeverire, să merg la lumea cea de acolo, lăudând şi binecuvântând totdeauna

prea Sfânt Numele Tău: al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

RUGĂCIUNE UMILITĂ PENTRU RECUNOAŞTEREA PĂCATELOR

Doamne mult milostive, Dumnezeule Prea Sfinte, Care iubeşti numai binele şi urăşti tot răul, rogu-Te nu Te uita ta mulţimea păcatelor mele, ci priveşte la mine fiul cel risipitor, la oaia cea rătăcită care îmi recunosc vina mea şi vin ta Tine mâhnit cu inima, zdrobit şi ruşinat, cerând iertare. Doamne fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Sunt greu tulburat, zdruncinat şi nemângâiat. N-am linişte, n-am odihnă în sufletul meu, văzând că m-am pus cu trup şi suflet în slujba diavolului. Cunosc că prin multele şi feluritele păcate, pe Tine Părintele şi Dumnezeul meu Cel prea bun, Te-am jignit, mâhnit, amărât şi Te-am mâniat foarte mult. Păcatele mele apasă cumplit asupra mea, întocmai ca o piatră foarte grea şi rău mă chinuiesc. Ce voi face? Scula-mă-voi şi mă voi duce la Tatăl meu şi din adâncul inimii păcătoşite, voi zice, ca şi fiul cel rătăcit: „Tatăl Am greşit la cer şi înaintea Ta..”. Aceasta voiesc să o fac chiar acum. Pentru aceasta cu căinţă mă rog Ţie, iartă-mă pe mine păcătosul.

Doamne, eu nu mai cutezam să mai vin la Tine în starea aceasta păcătoasă în care mă aflu, dacă nu m-aş fi întărit de cuvintele milostivirii Tale; „Veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi... Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci doresc să se întoarcă de la calea lui cea rea şi să fie viu!” (Mt. 11, 28: Iez. 18, 23, 32). Cuvintele acestea mă încurajează foarte mult a veni înaintea Preotului Duhovnic şi a-mi mărturisi toate păcatele acestui minunat împuternicit al Tău, care stă văzut în Scaunul Sfintei Spovedanii în locul Tău, Dumnezeul meu, Care stai nevăzut acolo de faţă şi

primeşti mărturisirea cea adevărată pe care o facem noi păcătoşii. Rogu-te, Doamne, luminează-mi mintea şi buzele mele să spun numai adevărul şi să-mi mărturisesc toate păcatele mele. Nu mă lăsă Doamne ca din vreo frică sau ruşine să ascund vreun păcat şi să-l las nemărturisit, ci luminează-mă Doamne, ajută-mă să-mi reamintesc şi să-mi mărturisesc toate păcatele mele mari şi mici, cu toată umilința, zdrobirea inimii şi căința înaintea Preotului Duhovnic şi a Ta, cu hotărârea de a le părăsi desăvârşit şi a face roade vrednice de pocăință (Ioan 8,11; 5,14; Mt. 3, 8-10; 2 Col. 5, 27), ca astfel să fiu iertat ca şi mulțimea Magdalenelor, Satnarinencelor, Zacheilor, tâlharilor şi a altor păcătoşi pocăiți după dreptarul dreptei credințe creştineşti, care acum se veselesc în Raiul desfătărilor, îndulcind-se pururea de nemărginita frumusețe a feței Dumnezeirii Tale. Astăzi vreau a face o mărturisire cât mai amănunțită, mai bună, mai desăvârşită, aşa ca şi când ar fi din ceasul despărțirii sufletului meu de trup. Ajută-mi Doamne să fac această adevărată mărturisire cât mai amănunțită, mai bună, mai desăvârşită, aşa ca şi când ar fi cea din ceasul despărțirii sufletului meu de trup. Ajută-mi Doamne să fac această adevărată mărturisire, pentru că eu nu cunosc, ci numai Tu singur, dacă voi mai avea vreme şi prilej să mă mărturisesc vreodată, ori cu această mărturisire voi merge înaintea, Ta, Prea Drepte Judecătoriile.

Doamne Dumnezeule, astăzi doresc din toată inima a mă întoarce la Tine pentru a mă curăți de toate păcatele, Părintele meu Cel prea bun, pe Care Te-am jignit şi mâhnit, şi a mă mântui de tot păcatul. Puterile mele cele slabe încă nu sunt în stare a mă ajuta pentru a face aceasta. Deci, rogu-mă Ție Dumnezeule, Părintele milostivirilor, ajută-mă a face şi a desăvârşi această curățire de păcate. Rogu-te, Doamne, fie-ți milă de mine şi iartă-mă. Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul şi Dumnezeul meu, Tu ai venit în lume să mântuieşti pe

cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu (1 Tim. 1, 15). Ajută-mă Doamne, Care ai venit să chemi nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoşi la pocăință; cheamă-mă şi pe mine păcătosul. Ajută-mă a alerga ta Tine, Izvorul vieții si Lumina lumii, Care luminezi tuturor. Primeşte-mă pe mine păcătosul care

mă aduc în genunchi înaintea Crucii Tale, la milostivnicul Scaun al judecății Tale de aici de pe pământ, la Sf. Spovedanie. Pentru minunata Ta întrupare, activitate Mesianică, Patimă, crucificare şi Moarte pe Cruce pentru mântuirea noastră şi pentru preamărita Ta înviere, rogu-te pe Tine, Care ai iertat pe vrăjmaşii Tăi răstignitori, iartă-mi şi mie toate păcatele mele.

Dumnezeule, Duhule Sfinte, Mângâietorule, Vistierul bunătăților, înzestrătorule al nostru cu toate bogatele Tale Daruri şi Dătătorule de viață, vino şi la mine păcătosul, curățeşte-mă cu Darurile Tale cete bogate, întăreşte-mă în tot binele şi ajută-mă să mă mântuiesc şi să redobândesc fericirea în Împărăția Ta cea Cerească, începând de aici de pe pământ.

Dumnezeule Cel Preamărit în Sfânta Treime, cea de o ființă şi nedespărțită, Părinte şi Duhule Sfinte, ajută-mă să mă curățesc de toate păcatele la Scaunul Judecătoresc şi milostivnic al Sfintei Spovedanii de aici de pe pământ, şi să-ți slujesc ție totdeauna cu trup şi suflet, că Ție se cuvine, Doamne, toată Slava, cinstea şi închinăciunea Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

LA SCAUNUL SFINTEI SPOVEDANII

După ce ne-am socotit, cunoscut şi însemnat bine toate păcatele şi ne-am rugat lui Dumnezeu, apoi mergem la Duhovnic, cu umilinţă, cu frică şi cu evlavie adâncă, aşa ca şi cum ne-am duce în faţa judecăţii lui Dumnezeu, ştiind că Scaunul Sfânt al Spovedaniei e Scaunul milostivnic al judecăţii lui Dumnezeu aici pe pământ, unde ne curăţim de păcate şi ne înaripăm pentru zborul la cer, în împărăţia lui Dumnezeu. Ajungând la acest Scaun de milostivnică judecată Dumnezeiască, îngenunchem cu smerenie şi zicem:

„Binecuvântează-mă Părinte Duhovnicesc ca să-mi pot mărturisi toate păcatele!”.

Apoi continuăm aşa: **„Eu păcătosul (N.N.), mă mărturisesc lui Dumnezeu şi sfinţiei voastre duhovnicescul meu Părinte, că de la spovedania mea cea mai de pe urmă, am greşit de multe ori. Mă aflu vinovat cu următoarele păcate: (aici ne mărturisim toate păcatele scrise pe hârtie şi învăţate pe de rost, cele nemărturisite la ultima spovedanie şi toate câte le-am mai făcut de atunci până în prezent)”. După mărturisirea tuturor păcatelor, încheiem astfel: „Pentru toate aceste păcate, ca şi pentru acelea de care nu-mi mai aduc aminte, mă căiesc, îmi pare foarte rău şi mă hotărăsc din toată inima a nu le mai face, şi mă rog a-mi da canon, dezlegare şi iertare”.**

RUGĂCIUNE DUPĂ SFÂNTA SPOVEDANIE

Psalmul 102 (un psalm al lui David)

Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul şi toate cete dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Binecuvântează, suflete al meu, pe domnul şi nu uita toate binefacerile Lui. Pe cel ce curăţeşte toate fărădelegile tale, pe

Cei ce vindeca, toate bolile tale, pe Cel ce izbăveşte din stricăciune viața ta, pe Cel ce te încununează cu mila şi cu îndurări, pe Cel ce umple de bunătăți dorirea ta: înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale. Cel ce face milostenie, Domnul, şi judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate. Cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale. Îndurat şi milostiv este Domnul, îndelung-răbdător şi mult-milostiv. Nu până în sfârşit se va iuți, nici în veac se va mânia, Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă, ci cât este de departe cerul de pământ, atât este mare mila Lui, spre ui ce se tem de El. Pe cât sunt de departe, răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre. În ce chip miluieşte tatăl pe fii, aşa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-şi-a aminte că țărână suntem. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori. Că vânt a trecut peste el şi nu va mai fi şi nu se va mai cunoaşte încă locul său. Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul, şi dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui, şi-şi aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său şi împărăția Lui peste toți stăpâneşte. Binecuvântați pe Domnul, toți îngerii Lui, cei ce tari la virtute, care faceți cuvântul Lui şi auziți glasul cuvintelor Lui. Binecuvântați pe Domnul, toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui. Binecuvântați pe Domnul, toate lucrurile Lui, în tot locul stăpânirii Lui, binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul.

Psalmul 31 (un psalm al lui David: pentru pricepere)

Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile şi cărora s-au acoperit păcatele, Fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, nici nu este în gura lui vicleşug. Ca am tăcut, îmbătrânit-au oasele mele, când strigam toată ziua. Că ziua şi noaptea s-a îngreunat peste mine

mâna Ta, şi am căzut în suferinţă când ghimpele Tău mă împungea, Păcatul meu l-am cunoscut şi fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea. Zis-am „Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului”; şi Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu. Pentru aceasta se va ruga către Tine tot cuviosul la vreme potrivită, iar potop de ape multe de el nu se va apropia. Tu eşti scăparea mea din necazul ce mă cuprinde, bucuria mea; izbăveşte-mă de cei ce m-au înconjurat. Înţelepţi-te-voi şi te voi îndrepta pe calea aceasta, pe care vei merge; aţinti-voi spre tine ochii Mei. Nu fi ca un cal şi ca un catâr, la care nu este pricepere; cu zăbală şi cu frâu fălcile lor vor strânge, ca să nu se apropie de tine. Multe sunt bătăile păcătosului, iar pe cel ce nădăjduieşte în Domnul, mila îl v-a înconjura. Veseliţi-vă în Domnul şi vă bucuraţi drepţilor şi vă lăudaţi toţi cei drepţi la inimă.

Tropare

Cât va fi de temută judecata Ta, Doamne, îngerii stând înainte, oamenii în mijloc adunându-se, cărţile deschizându-se, faptele cercetându-se, gândurile întrebându-se! Ce judecată va fi mie, celui zămislit în păcate? Cine-mi va stinge văpaia, cine-mi va fi lamina întunericul de nu mă vei milui Tu, Doamne, ca un iubitor de oameni? Lacrimi dă-mi, Dumnezeule, ca oricând femeii celei păcătoase şi mă învredniceşte să ud picioarele Tale, care m-au scos din calea rătăcirii, şi ca un mir de bună mireasmă să-ţi aduc viaţa curată, agonisita mie prin pocăinţă, pentru ca să aud glasul Tău cel dorit: „Credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace”.

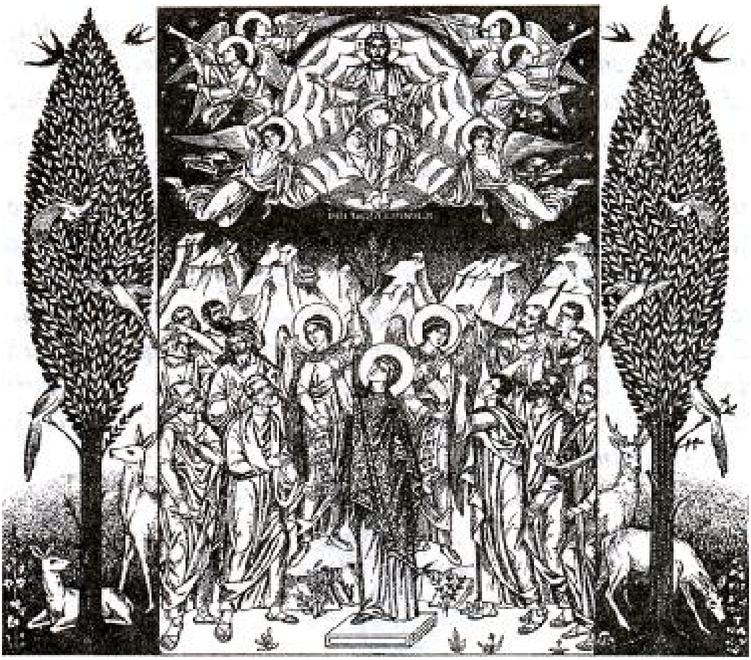
Slava Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Neînfruntată nădejde având în Tine, Născătoare de Dumnezeu, mă voi mântui; folosinţa ta agonisind, Preacurată,

nu mă voi teme. Izgoni-voi pe vrăjmaşii mei şi îi voi înfrânge. Întru neasemuitul tău acoperământ îmbrăcându-mă ca într-o platoşă şi întru ajutorul tău cel puternic rugându-mă, strig către Tine, Stăpână: Mântuieşte-mă cu rugăciunile tale şi mă scoală din întunecatul somn, spre a ta slavă, că puterea Celui ce S-a întrupat din tine, a Fiului lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNEA ÎNTÂI

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, izvorul înțelepciunii şi al harului, deschide buzele mele, ale păcătosului, şi mă învață cum se cuvine şi pentru ce se cade să mă rog. Că Tu eşti cel ce ştii mulțimea cea mare a păcatelor mele. Iată, cu frică stau înaintea Ta. Îndreptează-mi viața, Cel ce îndreptezi toata zidirea cu cuvântul şi cu

puterea cea nespusă a înțelepciunii, Cel ce eşti liman celor înfivorați, şi arată-mi calea pe care voi merge. Dă cugetelor mele duhul înțelegerii. Cu duhul temerii de Tine umbreşte-mi faptele şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntrul ale mele cu Duh stăpânitor întăreşte gândul meu, dintru alunecare. Pentru că în toate zilele fiind îndreptat spre cele de folos, cu Duhul Tău cel Bun, să mă învrednicesc a împlini poruncile Tale şi pururea să-mi aduc aminte de mărita venirea Ta, care va cerceta faptele noastre. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti si Ție Slavă înălțăm: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA A DOUA

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, mult-milostive, mulțumescu-Ți că, prin mărturisirea către duhovnicescul meu părinte, m-ai învrednicit pe mine, păcătosul, să iau de la Tine iertarea păcatelor mele, ca David, cel care a zis: „Juratu-m-am şi am pus să păzesc judecățile dreptății Tale. Făgăduiesc înaintea Ta, cu voința întreagă a sufletului meu, ca mai bine aleg să mor decât să mai fac de acum înainte vreun păcat de moarte şi să amărăsc cu ceva bunătatea Ta cea nemărginită. Dar de vreme ce voința mea este neputincioasă de sine, singură şi fără ajutorul Tău, ca să rămân până la sfârşit neschimbat în această hotărâre, dă-mi, Doamne, să petrec cealaltă vreme în pace şi întru pocăință, să dobândesc întru această viață darul Tău, iar în cealaltă fericirea de veci. Pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinților Tăi. Amin.

SLAVĂ LUI DUMNEZEU
PENTRU TOATE

CUPRINS

Capitolul II
PĂCATELE CELE MAI MARI CARE CAUZEAZĂ FIINȚEI NOASTRE UMANE
(care se repercutează asupra arborelui nostru genealogic şi asupra întregii creații)

Capitolul III
GHID DE SPOVEDANIE PENTRU
COPII ŞI TINERET

Capitolul IV
GHID PENTRU SPOVEDANIA ADULȚILOR

Capitolul V
RÂNDUIALA SFINTEI SPOVEDANII
(rugăciuni ce se rostesc înainte şi după Sfânta Spovedanie)

Cartea a apărut sub egida
Editurii ALBEDO
fiind realizată în regia autorului.
ISBN: 973-98103-0-6

Consilier editorial:
Bichiş Daniel
Redactor de carte:
Mariana Bichiş
Consultant: Virginia Şuparschi

Tehnoredactare computerizată;
ALBEDO PRESS s.r.l.

Tiparul a fost realizat de
Tipografia CONCORDIA s.r.l.
Şos. Pantelimon 266
Sector 2 – Bucureşti

Coperta IV:

Biserica Mare

a Sfintei Mănăstiri
Lainici - Gorj